ΦΑΝΤΑΖΙΟ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΧ. 3

ΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ :

Παγκοσμιος πολιτικὴ ἀνασκόπησις.
Τὰ διεθνῆ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος.

Μ' ἀγαπᾷ... δὲ μ' ἀγαπᾷ.
Μιὰ πρωτότυπη γελοιογραφικὴ ἔρευνα.

Ἡ δύσις τοῦ χειροφιλήματος.
Μαζὶ μὲ τὸν ἱπποτισμὸ ποὺ πέθανε, ἔδυσε κι' αὐτό.

Γάτες στὸ ρὶγκ
Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παγκοσμίου ἑβδομάδος τῶν ζώων

Ἡ ἀνήσυχη Παλαιστίνη
φλόγες ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Τὸ νησὶ τῆς ἀγάπης
Κουρσάρικη ἱστοριούλα.

Ἀλλαγὴ ἡμερολογίου
Ἐπίκαιρη εὐθυμογραφικὴ ἔρευνα γιὰ τὴν καθιέρωσι τοῦ διεθνοῦς ἡμερολογίου.

Ἕνα τὲτ — ἀ — τὲτ μὲ τοὺς θεούς.
Αἱ αἰγυπτιακαὶ θεότητες μιλοῦν ἔπειτα ἀπὸ 4.000 χρόνια

Τὸ ἡλιακὸν στέμμα
Ἡ ἐπιστήμη ἐκλαϊκευμένη.

Οἱ νάνοι τοῦ βασιλείου τῶν ζώων.
Ὑπάρξεις ποὺ τὶς βλέπει κανεὶς μόνο μὲ τὸ μικροσκόπιο.

Ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ δὲν πέθανε!
Ἡ σοκολατένια Σειρῆνα θριαμβεύει πάλι στὸ Φολὶ — Μπερζέρ.

Ἀκροβασίες
ἐπάνω στοὺς οὐρανοξύστες τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ Γιαννάκια
Εὐθυμογραφικὴ ἐπικαιρότης γύρω ἀπὸ τὶς συγκινήσεις τῶν νεοσυλλέκτων.

Ἡ Νεράϊδα τῶν φιὸρδ
Ἕνα νορβηγικὸ πεζοτράγουδο μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ΠΑΥΛΟ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴ γυναῖκα. — Συνεργασία νέων λογοτεχνῶν. — Τὰ «μεταξὺ» τῶν ἀναγνωστῶν μας. — Παιχνίδια. — Ἐγκυκλοπαιδικὰ περίεργα. — Θεατρικὴ κίνησις, καλλιτεχνικὸ κουτσομπολιό. — Ἔξυπνα καὶ κουτά. — Ἀθλητικὴ ζωή. — Μυθιστορήματα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 15

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ

τὸ Κινέζικο δραματικὸ ρομάντσο τοῦ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ὁ κόσμος μὲ λίγα λόγια

ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1937 ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. ΤΡΕΙΣ

Ἀθλητικὴ ΖΩΗ καὶ κίνησις

Εἰς τὴν πυγμαχικὴν αἴθουσαν «Καντὲ» στὸ Παρίσι ἔλαβε χώραν ὁ ἀγὼν μεταξὺ τοῦ Ἕλληνος πυγμάχου Δ. Γρίσπου καὶ τοῦ Γάλλου Γκιγεμέτ. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ πρῶτος.

—Τὸ ποδόσφαιρον στὴν ἡμερησία διάταξιν. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 26 Σεπτεμβρίου, εἰς τὰ διάφορα γήπεδα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ἔλαβον χώραν διάφορες ποδοσφαιρικὲς συναντήσεις μὲ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τὰ ἑξῆς:

Παναθηναϊκὸς—Ἀστὴρ 4 — 1 (2—0).

Ὀλυμπιακὸς — Ἀργοναύτης 13—0 (4—0).

Ἐθνικὸς Θησεὺς 4—0 (0—0).

Ἀπόλλων — Δάφνη 8—3 (2—1).

Α. Ε. Κ. — Πανελευσινιακὸς 9—0 (4—0).

—Στὴ Θεσσαλονίκη ἔγινε ὁ πρῶτος ἐπίσημος ποδοσφαιρικὸς ἀγών, μεταξὺ τῆς Π. Α. Ο. Κ. καὶ τοῦ Ἄρεως. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς Π. Α. Ο. Κ. μὲ τέρματα 4—1 καὶ ἔλαβε τὸ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἀθλοθετηθὲν κύπελλον.

—Τὸ Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν 25 καὶ 26 Σεπτεμβρίου, στὴ Βουδαπέστη, στὸ Στάδιο Οὐΐπεστ ἔγιναν οἱ Διεθνεῖς ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τοὺς ὁποίους ὠργάνωσεν ἡ ὁμὰς Οὐΐπεστ. Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 110 μετ' ἐμποδίων Κόβατς 14΄΄4, Μάντικας 14΄΄8. 400 μετ' ἐμποδίων Κόβατς 53΄΄1, Μάντικας 55΄΄1. 800 μέτρα Χάρπιγκ 1΄52΄΄1. Σφαιροβολία Μπέρλουντ 15 μ. 59. 1500 μ. ὁ Οὖγγρος Σάμπο 3΄54΄΄8. Δισκοβολία Μάνταρατς 47 μ. 92, δεύτερος Κούλιτσι 47 μ. 28 καὶ τρίτος Γιόζα. Δρόμος 100 μ. ὁ Γκιένες 10΄΄5. Ἅλμα εἰς ὕψος Κέρκοβιτς 1 μ. 90 καὶ τέλος δρόμος ἁπλοῦς 400 μ. πρῶτος ὁ Βαλκανιονίκης Γιορντάκε (Ρουμανία) εἰς χρονικὸν διάστημα 51΄΄.

—Τὴν Κυριακὴν 26 Σεπτεμβρίου στὸ Στάδιον τοῦ Ταξιμιοῦ ἔλαβε χώραν φιλικὴ παλαιστικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν ὁμάδων Ἑλλάδος, Τουρκίας καὶ Γιουγκοσλαυΐας. Σ' αὐτοὺς ἐνίκησαν οἱ Τοῦρκοι, οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπεβλήθησαν μόνον τῶν Γιουγκοσλαύων.

—Στὰ διάφορα γήπεδα τῆς Ἰταλίας ἔλαβον χώραν ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες πρωταθλήματος, μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα.

Λάτσιο — Λουκέζε	0—0
Μπολώνια — Ἀταλάντα	2—1
Τζένοβα—Φιορεντίνα	1—0
Γιουβέντους — Μπάρι	3—1
Τορῖνο — Μιλᾶνο	1—0
Λιγκούρια — Λιβόρνο	3—2
Τριεστίνα — Ἀμπροζιάνα	1—1
Ρόμα — Νάπολι	2—1

Ἐπίσης στὸ Βουκουρέστι γιὰ τὸ πρωτάθλημα Ρουμανίας.

Ὀλύμπια — Ἀμέφα	1—1
Κίνεζουλ—Ζίουλ	7—0
Οὐνίρεα Τρικολὸρ—Φένιξ	3—0
Γκλόρια—Οὐνιβερσιτάτεα	5—0
Ντουΐλ—Ράπιντ	1—0
Κρισάνα-Ντραγκοσβοβόντα	1-0
Βικτώρια Κλοὺζ—Σ.Α.Ο.	3—0
Ριπένσια—Α.Τ.Ρ. Μπρασὸβ	7—3

Ἡ βαθμολογία ὕστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω ἀποτελέσματα ἔχει ὡς ἑξῆς:

1) Οὐνίρεα Τρικολὸρ βαθμοὶ 7
2) Κινεζοὺλ » 7
3) Ἀμέφα » 6

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ Οὐγγρικοῦ πρωταθλήματος φοὺτ — μπὼλ εἶνε τὰ ἑξῆς:

Φερεντσβάρος—Ἐλέκτρομος	2-1
Σέγκετ—Οὐΐπεστ	2—2
Φέμπους—Σέγκεντιν	3—1

Τὰ δὲ τοῦ Γαλλικοῦ πρωταθλήματος τὰ ἀκόλουθα:

Ρὲντ Στὰρ—Βαλανσιὲν	2—0
Κὰν—Σὲτ	3—4
Μὲτς—Λένς	2—2
Φὶβ—Ρουμπαὶ	3—1
Ἐξέλσιορ Ρομπαὶ—Στρασμπούργκ	3—2
Ὀλυμπὶκ Λιλουὰ—Ρουὲν	2—0
Ράσιγκ Παρισίων—Σοσὼ	4—0
Ντουνκέρκ—Τουρκουὰν	0—0

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΣ

Σύντομη ἀνασκόπησις τῶν διεθνῶν πολιτικῶν γεγονότων

ΔΕΥΤΕΡΑ, 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.— Μεγάλη ἀερομαχία συνήφθη μεταξὺ Νανκὶν καὶ Σαγκάης. 63 ἀεροπλάνα ἔλαβον μέρος. Ἡ ἀερομαχία διήρκεσε μίαν ὁλόκληρον ὥραν, αἱ δὲ ζημίαι ὑπερβαίνουν τὰ 10 ἀεροπλάνα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον περὶ ὥραν 5.30΄ εἰς τὸ φρούριον Μὰ-Γιάν, 60 χιλ. νοτιοδυτικῶς τοῦ Σοῦ—Τσόου, ἐπὶ τῆς γραμμῆς Πεκίνου—Χανκέου. Ἡ 14η κινεζικὴ στρατιὰ ἐχρησιμοποίησε στὸ ἀνατολικὸ μέτωπο τῆς Σαγκάης δηλητηριώδη ἀέρια.

—Ἑκατὸν ἀγγλογαλλικὰ πολεμικὰ ἐφαρμόζουν ἀπὸ σήμερον πρωΐαν τὸν ἔλεγχον εἰς τὴν Μεσόγειον, κατόπιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὴν διάσκεψιν τῆς Νυόν. Ἀδιέξοδον ὅμως ἐδημιουργήθη διὰ τὴν μὴ συμμετοχὴν τῆς Ἰταλίας. Ἡ τελευταία ἐπιμένει ὅτι ἐταπεινώθη ἔναντι τῶν ἀποφάσεων. Ἡ Ἀγγλία ἔχει τὴν γνώμην ὅτι ἡ κατάστασις θὰ ἐξομαλυνθῇ.

—Πληροφορίαι τῆς ἐφημερίδος «Κουροὺν» τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀγγέλλουν ἐκ Σμύρνης ὅτι συνελήφθη παρὰ τὴν Τύνιδα ἓν ὑποβρύχιον.

—Ἡ Ἰταλία ἀποστέλλει διὰ τῶν ἀτμοπλοίων «Λιγούρια» καὶ «Λομβαρδία» στρατὸν καὶ πολεμεφόδια εἰς Ἀβησσυνίαν καὶ Λιβύην. Αἱ ἐνισχύσεις αὐταὶ ἀνησυχοῦν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς κύκλους.

—Ὁ Ἰάπων ἀρχιναύαρχος εἰδοποίησε τοὺς ξένους νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Νανκὶν διότι θὰ τὸ βομβαρδίσῃ.

ΤΡΙΤΗ, 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.— Εἰς χεῖρας τῶν στρατευμάτων τοῦ Φράνκο περιῆλθον ὅλα τὰ ὑψώματα τοῦ μετώπου τοῦ Λεόν. Τριάκοντα ἐθελονταὶ συνελήφθησαν εἰς τὸ ἰσπανικὸν ἔδαφος προερχόμενοι ἐκ Γαλλίας, οἱ ὁποῖοι κατηυθύνοντο εἰς τοὺς κυβερνητικούς. Ὁ Φράνκο ἐγκατέστησεν ἀντιαεροπορικὰ πυροβολεῖα εἰς τὰ γαλλοϊσπανικὰ σύνορα.

—Οἱ Ἰάπωνες προελαύνουν ἐπὶ τῆς γραμμῆς μεταξὺ Πεκίνου—Χανκέου. Ἐπίσης θὰ ἐνεργήσουν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα βομβαρδισμοὺς ὅλων τῶν κινεζικῶν πόλεων. Δὲν ἐπετεύχθη ὅμως ἀκόμη ἡ κύκλωσις τῶν Κινέζων πρὸς τὸ Ταϊκουάν.

—Κατὰ τὸν τελευταῖον λόγον τοῦ Ἔντεν εἰς Γενεύην, ὁ μέγας πολιτικὸς εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν σύγκλησιν νέας διεθνοῦς διασκέψεως πρὸς ἐπίλυσιν τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων. Ἐπίσης ὁ κ. Χάλλ, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς, εἰς ἕνα λόγον του ἐτόνισεν ὅτι πρέπει νὰ καταρριφθοῦν τὰ τελωνειακὰ τείχη.

—Σοβαρὸν ἐπεισόδιον συνέβη εἰς τὴν Τύνιδα μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας. Ἰταλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ δόκιμοι τῶν ἐκπαιδευτικῶν πολεμικῶν «Ἀμέριγκο Βεσποῦτσι» καὶ «Κολόμβος» ἐπετέθησαν ἐνόπλως κατὰ τῶν γραφείων τοῦ «Συνδέσμου ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ πολίτου», ὅπου ἐπίσης εὑρίσκοντο τὰ γραφεῖα ἀντιφασιστικῆς ἐφημερίδος ἐκδιδομένης εἰς Τύνιδα καὶ κατόπιν συμπλοκῆς ἐφόνευσαν τὸν γενικὸν γραμματέα Μιτσέλλι.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.— Τὸ ἐπεισόδιον τῆς Τύνιδος δὲν θὰ λάβῃ μεγαλυτέρας διαστάσεις. Συνελήφθησαν ὀκτὼ Ἰταλοὶ δόκιμοι, οἱ ὁποῖοι ἐδήλωσαν ὅτι ἡ ἐπίθεσις εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου ἐγένετο κατόπιν προκλήσεως τῶν ἀντιφασιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ μοιράσουν προκηρύξεις εἰς τὰ πληρώματα.

—Τὰ στρατεύματα τοῦ Φράνκο κατέλαβον 14 ἐπικαίρους θέσεις εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀστουρίαν. Σφοδρὰ μάχη διεξάγεται εἰς Πόθο Μπλάνκο. Οἱ ἐθνικοὶ διαρκῶς προχωροῦν. Ὁ Ἱσπανὸς ἐθνικιστὴς Τρονκόζο, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ἀποπειρώμενος νὰ ἁρπάσῃ ἕνα κυβερνητικὸν ὑποβρύχιον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν Βρέστην, ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς ἀποπείρας.

—Οἱ Ἰάπωνες συνεχίζουν τὴν ἐπίθεσιν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Σαγκάης. Ὁ Τσὰγκ-Κάϊ-Σὲκ ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ. Οἱ Ἰάπωνες ἔκαμαν νέαν ἀεροπορικὴν ἐπιδρομὴν εἰς τὸ Νανκίν, ρίψαντες περὶ τοὺς 50 τόννους βομβῶν.

—Ἕνα ἀεροπλάνον διοικούμενον ἄνευ πιλότου, ἀλλὰ μόνον μὲ ἐρτζιανὰ ρεύματα ὑπό τινος ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ, κατέπεσεν εἰς τὸ Μὲζ τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὸ ἀεροπλάνον ἔφερε τὰ στοιχεῖα Κ—8659—36.

—Ὁ Τσάμπερλαιν διηυκόλυνε μεγάλως τὴν προσχώρησιν τῆς Ἰταλίας εἰς τὸν ἔλεγχον. Μεγάλη ἱκανοποίησις ἐπικρατεῖ εἰς Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν. Θεωροῦν ὅτι τοῦτο εἶνε ἕνα σταθερὸν βῆμα πρὸς τὴν εἰρήνην.

—Πανώλης ἐσημειώθη εἰς Μαντζουκοῦο. Περὶ τὰ 200 θύματα ἐξηκριβώθησαν.

ΠΕΜΠΤΗ, 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.— Τηλεγραφοῦν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅτι εἰς Μπαγιὼν συνελήφθη καὶ ἄλλος συνεργάτης τοῦ Τρονκόζο.

—Ἡ Γερμανία ἐπιφυλάσσεται διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἰταλίας νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς Μεσογείου.

—Τηλεγραφοῦν ἀπὸ τὸ Βερολῖνον ὅτι ὁ κ. Μουσσολίνι ἀναχωρεῖ ἐκ Ρώμης αὔριον Παρασκευήν. Τὸν Ἰταλὸν πρωθυπουργὸν συνοδεύουν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Σταράτσε, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Μπαστιανίνι καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Ντοῦτσε Νίνο Ἀλφιέρι.

—Τηλεγραφοῦν ἐκ Παρισίων ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ γαλλικὸς προϋπολογισμὸς τοῦ 1938 ἀφίνει πλεόνασμα.

—Σήμερον τὴν πρωΐαν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Βερολῖνον προερχόμενος ἐξ Ἰταλίας ὁ δόκτωρ Σάχτ.

—Ἡ Ἰταλικὴ Ἀκαδημία ἐξέλεξε πρόεδρόν της τὸν Γαβριὴλ ντ' Ἀννούντσιο.

—Τηλεγραφοῦν ἐκ Τόκιο ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἀπεφάσισαν νὰ ρίπτουν 50 τόννους βομβῶν ἡμερησίως κατὰ τοῦ Νανκίν, μέχρις ὅτου καταστραφῇ τελείως ἡ πόλις. Ἡ ἐφημερὶς «Γιομιοῦρι» τῆς Σαγκάης πληροφορεῖται ὅτι γίνονται διαπραγματεύσεις διὰ τὴν μεταφορὰν τῆς πρωτευούσης εἰς τὸ Ἰσένγκ—Φοῦ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.— Σήμερον τὴν μεσημβρίαν ἀναχωρεῖ ὁ κ. Μουσσολίνι διὰ τὸ Βερολῖνον. Ὁ Χίτλερ ἀποκρούει τὴν σύναψιν στρατιωτικῆς συμμαχίας μὲ τὴν Ἰταλίαν.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σαλαμάνκας οἱ ἐθνικισταὶ κατέλαβον ἐπίκαιρα σημεῖα εἰς Γιχόν. Χθὲς τὴν νύκτα ἐβομβαρδίσθη ἡ Μαδρίτη. Ὁ βομβαρδισμὸς διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν, αἱ δὲ ζημίαι εἶνε μεγάλαι. Ἐτραυματίσθη ὁ στρατηγὸς Βαρέλα, ἐλαφρῶς.

—Τηλεγραφοῦν ἐκ Χὸγκ-Κὸγκ ὅτι κατόπιν σφοδροῦ βομβαρδισμοῦ, αἱ ὁδοὶ τῆς Καντῶνος ἐκαλύφθησαν ἀπὸ 3.000 νεκροὺς καὶ τραυματίας. Ἀγγέλλετι ἐκ Τόκιο ὅτι τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὸ Πάο—Τὶγκ—Φοῦ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.— Τὸ Μόναχον ὑποδέχεται σήμερον πανηγυρικῶς τὸν κ. Μουσσολίνι.

—Εἰς τὴν Βόρειον Κίναν συνεχίζεται ἡ προέλασις. Οἱ Κινέζοι προβάλουν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Σαγκάης. Τηλεγραφήματα ἐκ Σαγκάης πρὸς ἀνταποκριτὰς ἰαπωνικῶν ἐφημερίδων ἀναφέρουν ὅτι 18 ἐθελονταὶ τοῦ θανάτου περιεζώσθησαν ἐκρηκτικὰς ὕλας καὶ ἀνετίναξαν κινεζικὸν ὀχυρόν.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σαλαμάνκας, τὰ ἐθνικὰ στρατεύματα ἀπέκρουσαν χθὲς εἰς τὴν Ἀραγῶνα τοὺς κυβερνητικούς, οἵτινες ἐπεχείρησαν νὰ διεισδύσουν εἰς μέρη κατεχόμενα ὑπ' αὐτῶν. Εἰς τὴν Βαρκελώνην ἐσημειώθησαν σοβαρώταται ταραχαί, δημιουργηθεῖσαι ἀπὸ τοὺς ἀναρχικούς.

—Κατὰ πληροφορίας τῶν ξένων ἐν Σαγκάῃ κύκλων, αἱ Κυβερνήσεις τῆς Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐκτὸς τῆς διαμαρτυρίας ποὺ ἀπηύθυναν εἰς τὸ Ἰόκιο διὰ τοὺς βομβαρδισμούς, διεξήγαγον συνεννοήσεις διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν κτήσεών των.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις καὶ Κουτσομπολιο

Λέγεται ὅτι:

—Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος μεταφέρεται εἰς τὸ «Μοντιὰλ» ἡ παιζομένη εἰς τὸ «Ἀθήναιον» ἐπιθεώρησις «Μαριονέττα».

—Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιθεώρησιν καὶ ὁ γνωστὸς ἄσσος τῆς ἐπιθεωρήσεως Β. Μεσολογγίτης.

—Ἐγνώσθη ὅτι ὁ τίτλος τῆς ἐπιθεωρήσεως Καπετανάκη — Γιαννακοπούλου — Κυπαρίσση, ἡ ὁποία πρόκειται ν' ἀνεβασθῇ ἀπὸ τὸν ἀρτιώτατον θίασον Κοκκίνη — Μαυρέα εἰς τὸ θέατρον «Ἰντεὰλ» εἶνε ὁ «Γάτος».

—Εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτὴν θὰ ἐμφανισθῇ ἡ δὶς Λαζαρίδου καὶ οἱ κ.κ. Δούκας καὶ Μανέλλης.

—Ἐπέστρεψεν ἐξ Αἰγύπτου ὁ ἐκεῖ εὑρισκόμενος κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον θίασος.

—Τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς προσέλαβεν ἐκτάκτως ὑπαλλήλους διὰ νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν συναποκομιζομένων εἰδῶν... πρώτης ἀνάγκης.

—Μαζὶ μὲ τὸν θίασον ἐπέστρεψαν καὶ οἱ Ἕλληνες...στὰρ—γόητες καὶ μὴ— Διανέλλος, Ἰωαννίδης, Τζινιόλης κλπ. οἱ ὁποῖοι ἐνεφανίσθησαν ὡς... κομῆτες εἰς τὰ παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὁμονοίας γνωστὰ καλλιτεχνικὰ κέντρα.

Θεατρικὰ ΝΕΑ

ἀπὸ τὴν Πόλη

Ἡ Κωνσταντινούπολις φέτο τὸ καλοκαῖρι φιλοξένησε πολλοὺς Ἕλληνας καλλιτέχνας. Μεταξὺ αὐτῶν τὰ σκῆπτρα τῆς ἐπιτυχίας ἐκράτησαν οἱ συμπαθεῖς εἰς τὸ κοινόν μας Βασίλειος Μεσολογγίτης καὶ Κώστας Μπέζος. Τῇ πρωτοβουλίᾳ των μάλιστα κατετέθη στέφανος εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

★

Τὸ τουρκικὸν κοινὸν ἐχειροκρότησε μὲ ἀφάνταστον εὐχαρίστησιν τὶς χαβάγιες τοῦ Μπέζου. Οἱ τιμητικὲς ποὺ ἐδόθησαν ἐκεῖ, ἦσαν καταπληκτικὰ προσοδοφόρες εἰς δῶρα καί... λίρας Τουρκίας!!! Π.χ. ὁ Μεσολογγίτης εἰσέπραξε (ὁ ἀθεόφοβος) 600 λίρες καθαρές. Περίπου ἄλλα τόσα κι' ὁ Μπέζος.

★

Στὰ στενοσόκκακα τῆς Σταμποὺλ τὶς φεγγαρόλουστες βραδυὲς ἄκουε κανεὶς συχνὰ τὸ γνωστὸ τραγοῦδι «Ἐντάξει» καθὼς καὶ τὸ «Τί καϋμὸ», μεταφρασμένα καὶ ἀδόμενα εἰς ἄπταιστον... τουρκικήν, ἰουδαϊκὴν καὶ ἀρμενικὴν γλῶσσαν.

★

Στὴν Πόλι ἐπίσης ἐξακολουθεῖ νὰ θριαμβεύῃ ἡ μικρὰ (εἰς ἀριθμὸν καλλιτεχνῶν) ὀπερέττα τῆς Ζαζᾶ Μπριλλάντη ποὺ παίζει στὸ θερινὸ θέατρο τοῦ κήπου «Ταξίμ».

★

Καὶ πολλοὶ τραγουδισταὶ τοῦ λαϊκοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ ἔκαμαν χρυσὲς δουλειές. Πρὸ πάντων ἡ Ρόζα Ἐσκενάζι.

★

αρ' ὅλα ὅμως τὰ ὑπὲρ τῶν εἰς τὴν Πόλιν... παρα... θερισάντων ἠθοποιῶν μας, ὑπάρχουν καὶ μερικὰ τά... κατά. Μερικοί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀποφεύγομεν νὰ ἀναφέρωμεν, δὲν ἀντεπροσώπευσαν τὰ καλλιτεχνικὰ χρώματά μας στὴ φίλη χώρα μὲ τὴν ὡς ὤφειλαν εὐπρέπειαν. Ἔχομε δὲ καὶ ἔγγραφα παράπονα ἐναντίον των. «Αἱ ἀπὸ σκηνῆς ἐλευθεροστομίαι ἦσαν ὑπερβολικαὶ» μᾶς γράφει κάποιος πολὺ γνωστὸς ὁμογενὴς ἀπὸ τὴν Πόλι τοῦ Βύζαντος.

★

Τὸ ζεῦγος... Μπέζου—Μεσολογγίτη κατόπιν τῶν καλοκαιρινῶν θριάμβων ἑτοιμάζει διὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν περίοδον θίασον «Στὺλ Μπονὰτ» μὲ ἐκλεκτοὺς ἠθοποιοὺς νουμερίστας — ντιζὲζ — χαβάγιες — χορευτὰς κ.λ.π. προκειμένου καὶ πάλιν νὰ ξαναφύγῃ στήν... αἰωνίαν Πόλιν, ὅπου θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων εἰς τὸ κέντρον «Μαξίμ». Στο συγκρότημα αὐτὸ ἴσως νὰ συμμετάσχουν καὶ αἱ ἀδελφαὶ Βέμπο.

★

Τὸ ἐθνικὸν θέατρον (Ντάρουλμπεντάϊ) ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγάλου Τούρκου σκηνοθέτου Ἐρτογροὺλ Μουχσὶν θὰ ἐπιχειρήσῃ περιοδίαν ἀνὰ τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ ἴσως κατὰ τὴν ἐπιστοφήν του θὰ δώσῃ καὶ 3 παραστάσεις εἰς Ἀθήνας.

★

Ἐπίσης ἀπὸ τὴν Τουρκίαν θὰ μᾶς ἔλθουν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Νέου Ἔτους καλλιτέχναι τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου.

★

Ἐπίσης τὸ ζεῦγος Ἐπιτροπάκη λέγεται ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Γουρκίαν, ὅπου θὰ τραγουδήσῃ ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ὁ Ἐπιτροπάκης μετὰ τῆς κυρίας του ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ συμβολαίου Κων)πόλεως θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀμερικήν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: ΚΩΝ. Γ. ΤΟΠΑΚΑΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ:
Σωκράτους 45 (Ἀριθ. Γραφείου 15)
(Μέγαρον Ἑταιρείας Ἑλλην. Τύπου)
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: Γραφείων 52-351
Τυπογραφείων . 28-622

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία δραχ. 100
Ἑξάμηνος » 60
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία δολλάρια 4
Ἑξάμηνος » 2
Ἐμβάσματα, ἐπιταγαὶ κτλ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκ τῶν Διευθυντῶν κ. Κ. Τόπακα.

Μία στατιστικὴ που πρέπει να τὴν προσέξουν ὅσοι σκοπεύουν να παντρευτουν

Μ' ΑΓΑΠΑΣ ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

ΤΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ ΚΑΘΕ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΥ ΕΞΑΙΡΟΥΜΕΝΩΝ ΤΩΝ... ΠΑΡΟΝΤΩΝ!

*** Γνωρίζετε πολὺ καλὰ τὴ διάσημη φράσι ἡ ὁποία χαρακτηρίζει σὲ δύο σταθμοὺς ὅλη τὴν ἀγάπη: Τὴν ἀκοῦμε συχνὰ ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους ὅταν κρατοῦν στὰ χέρια τους μιὰ μαργαρίτα, «Μ' ἀγαπᾷς, δὲν μ' ἀγαπᾷς!». Ὅλ' αὐτὰ ὅμως συνεχίζονται ὡς μιὰ ζωή, ὅταν οἱ δύο ἐρωτευμένοι θὰ παντρευθοῦν. Τοὺς ἀκοῦτε νὰ λένε ἐπίσης διάφορα λογάκια... Τὰ λογάκια αὐτὰ ποικίλουν ἀναλόγως τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς παντρειᾶς τους. Παραθέτομε ἕνα πίνακα ἐπεξηγηματικὸ μέσα στὸν ὁποῖο θα δῆτε ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρογύνου ὅπως φαίνεται, ὅπως λέγεται καὶ ὅπως εἶνε. Προσέξατε!

ΜΝΗΣΤΕΥΜΕΝΟΙ	ΝΕΙΟΠΑΝΤΡΟΙ	ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΕΤΗ	ΜΕΤΑ 4 ΕΤΗ
Πέτρο, ἀγάπη μου.	Χρυσό μου.	Ἀγάπη μου!	Πέτρο (καὶ καμμιὰ φορὰ δὲν μοῦ λέγει οὔτε τὸ ὄνομα).
Ζοῦσα μὲ τὴν ἀναμονή σου.	Τί εὐχάριστο εἶνε, ἀγάπη μου, ἔρχομαι πάντα πρῶτος.	Δὲν ἔχεις ἰδέα τοῦ χρόνου, ἀγαπητέ μου!	Εἶνε ἀπίστευτον, διαρκῶς ἀργεῖς.
Εἶμαι τόσο στενοχωρημένος ποὺ σὲ βλέπω νὰ μὴν τρῶς.	Δὲν πεινῶ οὔτε γὼ πιά.	Θἀρρωστήσῃς.	Ἐγὼ σοῦ κόβω τὴν ὄρεξί σου!
Τί εὐχάριστο εἶνε νὰ σὲ βλέπω νὰ τρώγῃς.	Ἡ εὐτυχία σοῦ δίνει ὄρεξι, ἀγάπη μου	Θὰ χοντρήνῃς.	Δὲν εἶδα ποτέ μου ἄνθρωπο μὲ τόση ὄρεξι.
Μπράβο! Τί γοῦστο ποὺ τὸ ἔχεις!	Τί ὡραῖος ποὺ εἶσαι! Ὤμορφα ποὺ σοῦ πηγαίνει ἡ γραβάτα!	Τί μανία ποὺ τὴν ἔχεις νὰ ἀγοράζῃς τέτοιες γραβάτες.	Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε γιὰ μένα ποὺ ἀγόρασες μιὰ καινούργια γραβάτα.
Θὰ μὲ σκέπτεσαι;	Τί στενοχωρημένη ποὺ θὰ εἶμαι δίχως ἐσένα.	Μὴν ἀργήσῃς;	Καταλαβαίνω. Αὐτὲς οἱ ὑποθέσεις διαρκῶς σ' ἀπασχολοῦν
Αὐτὴ ἡ ράφτρα δὲν μ' ἀφήνει καιρὸ νὰ μείνω περισσότερο μαζί σου.	(Συνοδεύει τὴ γυναῖκα του στὴ ράφτρα).	Πὲς τῆς ράφτρας σου νὰ σοῦ κάνῃ πιὸ μακρὺ τὸ φουστάνι, σοῦ πάει καλύτερα.	Ὤ! Ξέρεις ἐμένα τὰ φορέματα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.
(Γελᾷ καὶ τὸν θαυμάζει)	Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι θὰ τὸ πῶ τῆς μαμᾶς νὰ γελάσῃ κι' αὐτή.	Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;	Διαρκῶς γελοῖος θὰ εἶσαι, δὲν κρατᾷς διόλου τὴ σοβαρότητά σου.

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ

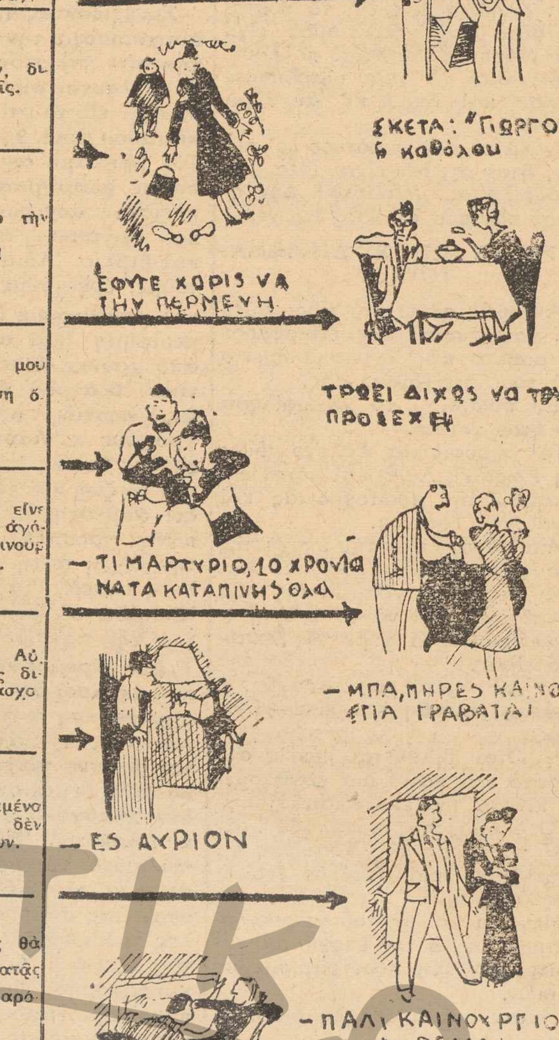
ΣΚΕΤΑ: "ΓΙΩΡΓΟ" ἢ καθόλου
ΕΦΥΓΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΗ
ΤΡΩΕΙ ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ
— ΤΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟ, 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΠΙΝΗ ΟΛΑ
— ΜΠΑ, ΠΗΡΕΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΓΡΑΒΑΤΑ!
— ΕΣ ΑΥΡΙΟΝ
— ΠΑΛΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ!
— ΓΑΡΓΑΛΑΜΕ ΝΑ ΓΕΛΑΣΩ

Μια εὔθυμη ἱστοριουλα του Ἀντρε Μπιραμπώ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ὅταν ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λούση κλέφτηκαν καὶ τῶσκασαν παντρεμένοι πιὰ στὸ Παρίσι, ἡ ζωὴ δὲν φαινόταν διόλου ρόδινη μπροστά τους. Εἶχαν νὰ παλέψουν μ' ἕνα μεγάλο, μ' ἕνα φοβερὸν ἐχθρό: τὴ φτώχεια...

Ἦταν ὅμως κι' οἱ δύο γεμᾶτοι θάρρος: Μήπως δὲν εἶχαν γιὰ συμμάχους τὴν ἀγάπη τους καὶ τὰ νειᾶτα τους;

Ἐγκατεστάθηκαν σὲ μιὰν ἐλεεινὴ σοφίτα ἑνὸς φτηνοῦ ξενοδοχείου καὶ ρίχτηκαν, χωρὶς γκρίνιες, στὴ βιοπάλη. Αὐτὸς «πλασιὲ» ραδιοφώνων, αὐτὴ ταμίας σ' ἕνα κατάστημα...

— Νᾄχαμε ἕνα ραδιόφωνο, τί καλὰ ποὺ θᾆτανε! ἔλεγε ἡ Λούση...

— Ἔνοιά σου, ἀγάπη μου... Σιγὰ-σιγὰ θ' ἀγοράσωμε καὶ ραδιόφωνο! ἀπαντοῦσε ὁ Πέτρος.

Μιὰ φορὰ ποὺ τραγάνιζαν τὸ φτωχικό τους δεῖπνο, ἡ κάμαρά τους γέμισε ἀπ' τοὺς τρελλοὺς ἤχους τῆς τζάζ:

— Ὁ γείτονάς μας πῆρε ραδιόφωνο! Τί καλά! φώναξε ἡ μικρούλα ἐνθουσιασμένη.

— Καὶ τί καλὰ ποὺ ἀκούγεται! πρόσθεσε ὁ ἄντρας της. Νομίζει κανεὶς πὼς εἶνε στὴ δική μας κάμαρα...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ζευγαράκι εἶχε μεγάλο γλέντι. Ἄκουσε τζάζ, ἄκουσε τσιγγάνικα βιολιά, ἄκουσε ὀρχῆστρες, ἄκουσε πιάνα. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἴδιο. Τὴν ἄλλη ἐπίσης. Καὶ τὴν ἄλλη. Καὶ τὴν ἄλλη. Μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα.

— Σὰν πολὺ φιλόμουσος εἶνε ὁ φίλος, μουρμούρισε ὁ Πέτρος.

— Ἀλήθεια... Τὸ παράκανε! Καλὴ ἡ μουσική, δὲν λέω... Ἀλλὰ ὥς ἕνα σημεῖο...

— Τί σημεῖο, ποὺ μᾶς ἔκανε καζάνι τὸ κεφάλι...

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα ἀκόμη... Ἡ ζωή τους εἶχε καταντήσει μαρτύριο... Ἔγερνε τρυφερὰ τὸ κεφάλι της ἡ Λούση στὸ στῆθος τοῦ Πέτρου γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ νὰ τῆς λέῃ ὅπως πρὶν τρυφερὰ καὶ σιγὰ τὰ λόγια ποὺ τόσο τῆς ἄρεσε ν' ἀκούῃ. Τὸ ραδιόφωνο ἄρχισε νὰ ἐκπυρσοκροτῇ, νὰ τρίζῃ, νὰ χαλάῃ τὸν κόσμο, ὥς ποὺ νὰ πετάξῃ θριαμβευτικὰ ἕνα μὰρς στρατιωτικό...

— Τί ἔλεγες, ἀγάπη μου; Δὲν ἄκουσα.

— Ὅτι εἶσαι πολὺ ὄμορφη ἀπόψε! φώναξε ὁ Πέτρος.

— Τί;

— Ὅτι εἶσαι ὄ-μορ-φη!..

— Πῶς εἶπες;

Καὶ ὁ Πέτρος φώναξε ὅτι εἶχε νὰ πῇ, σὰν νᾆταν ὑποψήφιος βουλευτὴς ποὺ μιλάει ἀπ' τὸ παράθυρο «εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς συμπολίτας».

— Ν' ἀλλάξωμε σπίτι! εἶπε ὁ Πέτρος. Δὲν μπορῶ πιά...

— Ποῦ θἄβρωμε πιὸ φτηνὴ σοφίτα, γκρίνιαζε ἡ Λούση. Ἔχω καὶ τόσες εὐκολίες ἐδῶ! Ἡ κυρία τοῦ πρώτου μοῦ δανείζει τὸ σίδερό της, ἡ δουλειά μου εἶνε δυὸ βήματα... Καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμα!...

— Ὅταν θὰ μᾶς κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο θᾆσαι καλύτερα;..

Ὑπῆρχε κι' ἄλλη λύσις: Νὰ δολοφονήσουν τὸ γείτονά τους... Ἄρχισαν νὰ τὸ σκέπτωνται σοβαρά, ὅταν μιὰ μέρα ποὺ ὁ Πέτρος ἦταν μόνος, ἄκουσε στὴ διπλανὴ κάμαρα ἀσυνήθιστους κρότους. Σὰν τρίξιμο... Σὰν τριβόλισμα...

Τότε ἔκαμε ἕνα πρᾶμα ποὺ δὲν ἔκαμε ποτέ του, μὰ θεωροῦσε τόσο «ἐκτὸς νόμου» τὸ γείτονά του, ποὺ δὲν θᾆχε καμμιὰ τύψι, ὅ,τι καὶ νὰ τοὔκανε: Κόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα! Εἶδε ἕνα λωποδύτη, ποὺ ντυμένος σὰν παληατζῆς, γέμιζε τὸ σακκοῦλι του μὲ πράγματα τοῦ γείτονα...

Ὁ Πέτρος πῆρε τὸ πιστόλι του, ποὖταν χωρὶς σφαῖρες, ἄνοιξε τὴν πόρτα ποὺ ὁ λωποδύτης εἶχε ἀφήσει ξεκλείδωτη, καὶ μπῆκε μέσα... Ὁ λωποδύτης τάχασε... Ἄφησε τὸ σακκοῦλι του κατὰ γῆς καὶ σήκωσε τὰ χέρια:

— Μὴ φοβᾶσαι... Δὲν θὰ σοῦ κάνω τίποτε... Δὲν εἶνε δική μου ἡ κάμαρα... Φύγε γρήγορα μὴ σὲ τσακώσουν... Μόνο, φιλαράκο μου, ἀπαιτῶ νὰ κλέψῃς τὸ ραδιόφωνο! Ἀκοῦς; Ὁ λωποδύτης ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε... Ἔχωσε τὸ ραδιόφωνο στὸ σακκοῦλι μὲ τ' ἄλλα πράγματα, καὶ τὤκοψε λάσπη...

— Οὔφ! Τὴν εὐχή μου νᾄχῃ! ἔκαμε ὁ Πέτρος κλείνοντας τὴν πόρτα.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ἐξέλιξις πολιτισμοῦ

Ἡ δύσις τοῦ χειροφιλήματος

Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ χαιρετισμοῦ, ὁ ὁποῖος συνηθίζετο σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης, τείνει τώρα νὰ ἐξαφανισθῇ.

Καὶ ἔτσι βλέπουμε νὰ τοῦ ἔχουν κηρύξει τὸν πόλεμο.

Οἱ ἐχθροπραξίες ἄρχισαν ἤδη στὴ Γαλλία καὶ στὴ Γερμανία.

Στὸ Παρίσι, ἕνας διάσημος συγγραφεὺς ἀλλὰ καὶ κοσμικὸς κύριος δίδει τὴν κάτωθι συμβουλὴ εἰς τοὺς ὁμοφύλους του:

«Μὴ φιλᾶτε ποτὲ τὸ χέρι τῆς γυναικός. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὸ νὰ τὸ σφίξετε τρυφερά, ὑποκλινόμενος λιγάκι. Εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος νὰ φανῆτε εὐπρεπὴς σὲ οἱανδήποτε περίστασι».

Στὸ Βεολῖνο ἕνας Σύλλογος Κυριῶν ζητεῖ ἐν ὀνόματι τῶν κυριωτέρων ἀρχῶν ὑγιεινῆς, νὰ παύσῃ τὸ χειροφίλημα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ τοῦ χαιρετισμοῦ εἶχε καταντήσει γελοῖον ἀπὸ πολλούς.

Φιλοῦσαν τὸ χέρι οἱασδήποτε κυρίας καὶ ὅπου κι' ἂν εὑρίσκοντο.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ χειρότερο γι' αὐτοὺς ἦταν ὅτι δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπὸ χειροφίλημα... Μάλιστα! Δὲν ἤξεραν κἂν πῶς φιλιέται ἕνα χέρι!

Η ΓΚΑΦΑ ΕΝΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ

Ἀκριβῶς πάνω στὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ χαιρετισμοῦ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ μάθετε πῶς ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς προγόνους μας.

Ἐν πρώτοις τὸ χειροφίλημα δὲν ἦταν γενικό.

Τὸ χειροφίλημα ἐγίνετο ἰδίως στὴ Ρωσσικὴ Αὐλὴ καὶ μόνον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρωτοχρονιᾶς καὶ μόνο στὴν Τσαρίνα.

Μιὰ φορά, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου τοῦ 3ου, ἕνας νεαρὸς γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας, ἀντὶ νὰ τὸ φιλήσῃ ἔσφιξε μόνον τὸ χέρι τῆς Αὐτοκρατείρας.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐταράχθη. ὁ Τσάρος ἐπενέβη καὶ εἶπε γελαστός:

—Ὅταν βρίσκεται κανεὶς στὸ στρατὸ καὶ κάνει μιὰ λανθασμένη κίνησι, τὴν ἐπαναλαμβάνει.

Ὁ διπλωμάτης κατάλαβε ὅταν εἶδε τὸ χέρι τῆς Τσαρίνας νὰ προτείνεται καὶ ἀπόθεσε ἕνα ἐλαφρὸ φίλημα.

Μεγάλη χρῆσις τοῦ χειροφιλήματος ἐγίνετο τὴν ἐποχὴ τοῦ μινωΐτου καὶ τῶν πουντραρισμένων κυριῶν.

Ἦταν μιὰ ὁλόκληρη διαδικασία.

Ἡ ντάμα δὲν περίμενε τὸν καβαλλιέρο νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι.

Ὁ καβαλλιέρος πρῶτα ὑπεκλίνετο, ἡ ντάμα ἅπλωνε τὸ χέρι, δευτέρα ὑπόκλισις καὶ τὸ φιλὶ ἐτίθετο πάνω στὸ χέρι.

Τὸ χειροφίλημα ἀπεκλείετο στὶς δεσποινίδες.

Ἀλλὰ ὁ Βολταῖρος πάντοτε νέος, ἀκόμα καὶ στὰ ὀγδόντα του χρόνια, ἐπήγαινε πολλὲς φορὲς ἐναντίον αὐτῆς τῆς συνηθείας καὶ μάλιστα τὸν χειροκροτοῦσαν.

Πολλὲς φορὲς τὸ χειροφίλημα ἔφερε ρίγη εἰς τοὺς ἐρωτευμένους.

Καὶ πόσα εἰδύλλια δὲν ἐπλέχθησαν γύρω ἀπὸ ἕνα χειροφίλημα.

Τὸ χειροφίλημα ὅμως σὲ πιὸ παληὰ χρόνια ἦταν σημεῖον ὑποταγῆς.

Ὁ Ὅμηρος παρουσιάζει τὸν Πρίαμο νὰ φιλᾷ τὸ χέρι τοῦ Ἀχιλέως ἐνῷ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος.

Στὴ Ρώμη, ὅλοι οἱ ἄρχοντες ἐδέχοντο τὸ χαιρετισμὸ μ' ἕνα χειροφίλημα.

Ἡ συνήθεια ἐκράτησε μέχρι τὸν Διοκλητιανό, ὁ ὁποῖος περιώρισε τὸ χειροφίλημα καὶ τὸ καθώρισε μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ περιστάσεων.

ΠΟΤΕ ΕΙΝΕ ΕΚΤΟΣ ΤΟΠΟΥ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΥ

Τὴν ἐποχὴ τῶν Ρωμαίων γινόταν καὶ κάτι ἄλλο:

Φιλοῦσαν τὸ δικό τους χέρι. ἔπειτα τὸ ἐτέντωναν πρὸς μιὰ διεύθυνσι, σ' ἐκεῖνον ἢ ἐκείνην δηλαδὴ ποὺ ἤθελαν νὰ στείλουν τὸ φιλί.

Αὐτὴ ἡ συνήθεια ἔμεινε στοὺς ἠθοποιούς, οἱ ὁποῖοι στέλνουν φιλιὰ στοὺς θεατὰς ἀπὸ σκηνῆς.

Ἀλλὰ καὶ στὰ ἱπποδρόμια οἱ ἀθληταὶ μόλις ἔμπαιναν ἔστελναν φιλιὰ στοὺς θεατάς.

Γιὰ νὰ ἔρθουμε στὴν ἐποχή μας, τὸ χειροφίλημα ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἔνδειξις σεβασμοῦ στὶς κυρίες.

Αὐτὴ ἡ συνήθεια βέβαια δὲν πιστεύω νὰ χαθῇ ἀλλὰ θὰ μείνῃ.

Ἀλλὰ τὸ χειροφίλημα στὸ δρόμο, σὲ μιὰ συγκέντρωσι, σὲ πολλὲς κυρίες, εἶνε ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου.

Ἀλλὰ καὶ μέσα σ' ἕνα σαλόνι τὸ χειροφίλημα στὶς ὡραῖες κυρίες προκαλεῖ ψιθύρισμα καὶ κοτσομπολιό...

Ἄρα κάθε πρᾶγμα ἔχει τὴν αἰτία του, τὴ θέσι του καὶ τὴν ὥρα του.

Ζ. ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙ

ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΜΑΣ

Μία πρωτότυπη ερευνα του «Φαντάζιο»

Συνεχίζοντας τὴν ερευνά μας συναντήσαμε τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν τὸν γνωστὸν συγγραφέα καὶ ἐκλεκτὸν φίλον κ. Νῖκον Λάσκαρην εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλκιβιάδου ἀριθ. 95 γραφεῖον του. Τὸν βρήκαμε σκυμμένο ἀνάμεσα σὲ φωτογραφίες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀστέρων τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, σὲ χειρόγραφα καὶ βιβλία. Ἀδιάκριτοι τὸν ρωτοῦμε, ἐρευνοῦμε τὰ γύρω του καὶ μαθαίνουμε ὅτι γράφει τὴν περίφημη καὶ ἀναγγελλομένη ἀπὸ χρόνια, ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, διὰ τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ὁ συμπαθὴς συγγραφεὺς κ. Λάσκαρης ἔχει σὲ μύριες θυσίες ὑποβληθῆ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ τόση ἀγάπη δείξει ἄσβεστη, μὲ τὴν εὐγενικιὰ πάντα προσπάθεια νὰ ἐξυφώσῃ τὴν τέχνη αὐτὴ μὲ ἄλλους καλοὺς συνεργάτας του καὶ στὴν Ἑλλάδα σὲ ἐπίπεδο τιμητικὸ γιὰ τὴν πατρίδα μας.

Δὲν ξέρουμε ἂν οἱ πολυετεῖς καὶ σκληροὶ ἀγῶνες του ἕως τὰ σήμερα ποὺ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του, τὸν ἱκανοποίησαν ἢ τὸν ἔχουνε πικράνει. Εἶνε ἄλλο αὐτὸ θέμα, ἄλλη ἔρευνα καὶ δὲν ἀπασχολοῦμε γι' αὐτὸ τὸν κ. Λάσκαρη. Ἐκεῖνα ποὺ πρέπει μόνο νὰ μάθουνε εὐχαρίστως κι' οἱ φιλότεχνοι ἀναγνῶσται μας σήμερα ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Φαντάζιο» εἶνε ὅτι ἑτοιμάζει ὁ κ. Λάσκαρης γιὰ νὰ κυκλοφορήσῃ δαπάναις τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, τώρα γλήγορα τὸν πρῶτο τόμο τῆς ἱστορίας του καὶ μερικὰ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ καρνὲ τῶν ἐρωτικῶν του περιπετειῶν γιὰ τὶς ὁποῖες κι' ἤρθαμε νὰ τὸν βροῦμε τὴ φορὰν αὐτή.

— Ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ στὴ ζωή μου ἐρωτικὰς περιπετείας, μᾶς λέει, διὰ νὰ ἀπογοητευθοῦμε.

—Σεῖς, ὁ ὁποῖος ἐζήσατε, ποὺ περάσατε μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου;

—Καὶ μ' αὐτό, τί; Στὰ παρασκήνια δὲν δρᾷ κανείς, πρέπει νὰ βγῇ στὴ σκηνή!, μᾶς ἀπαντᾷ πάλι ὁ κ. Λάσκαρης, νομίζοντας ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ κλείσῃ τὴ συνέντευξί του, ξεγλυστρῶντας μὲ λόγια γεμᾶτα χιοῦμορ ποὺ δροσίζει πάντα τὶς φράσεις του, τὰ ἔργα του. Ἀλλ' ἐπιμένουμε καὶ τὸν ἀναγκάζουμε νὰ μᾶς διηγηθῇ ἕνα ἐξυπνότατο ἐρωτικὸ παιγνίδι ποὺ ἐσκάρωσε κάποτε τῆς πεθερᾶς του.

—Ἐδῶ καὶ κάμποσα, μᾶς λέει, χρόνια εἶχε προσκληθῆ ἡ γυναῖκα μου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸ θεῖο μου διὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ ἕνα χειμῶνα. Ἡ πεθερά μου μὲ τὴν ὁποίαν συγκατοικοῦσα, ἐνόμισε καλὸν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς κόρης της νὰ μὲ παραφυλάῃ μήπως μολύνω τὴν συζυγικὴν κοίτην... Μάτην ἐγώ, κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἔλεγα νὰ μένῃ ἥσυχη... Αὐτὴ ὅμως τίποτε, ἐννοοῦσε σώνει καὶ καλὰ νὰ εἶνε ὁ φύλαξ ἄγγελος τῆς.... κρεββατοκάμαράς μου!

—Βρὲ κάτσε ἥσυχα, τῆς ἔλεγα, ἐκείνη ὅμως τίποτα. Ἄ! ἔτσι; εἶπα κι' ἐγὼ κατ' ἰδίαν, στάσου λοιπὸν νὰ σοῦ δείξω. Καὶ ἅμ ἔπος, ἅμ ἔργον. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπῆγα εἰς τὸ θέατρον τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη καὶ τῆς ἐζήτησα νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα καπέλλο γυναικεῖο, μιὰ ὀμπρέλλα, ἕνα ἐπανωφόρι καὶ ἕνα μανσόν.

Ἐζήτησα λοιπὸν ἀπὸ τὴν Κοτοπούλη ὅλα αὐτὰ καὶ τὴ νύχτα μ' ἕνα δέμα ὑπὸ μάλης, ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ τὰ ἐξάπλωσα ἐπάνω στὶς πολυθρόνες εἰς τὸ παρακείμενον τῆς κρεββατοκάμαράς μου δωμάτιον, ὅλα ὅσα περιεῖχε τὸ δέμα.

Τὸ πρωΐ, πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ, ἡ πεθερά μου ὀλίγου δεῖν τὰ ἐκακάρωνε! Τὴν ἄκουσα ἀπὸ τὸ δωμάτιον βηματίζουσαν μὲ μεγάλα βήματα καὶ σχεδὸν τὴν ἔβλεπα διὰ τοῦ μεσοτοίχου κοκκινίζουσαν καὶ ἀφρίζουσαν. Ἡ χαρά μου ἦτο ἀπερίγραπτος. Τὸ ἐπὶ τῆς κονσόλας ὡρολόγιον ἐσήμαινε τὴν δωδεκάτην, μὰ ἐγώ, καίτοι εἶχα διαφόρων εἰδῶν ἀνάγκας, δὲν ἐννοοῦσα ν' ἀνοίξω τὴν πόρταν τῆς κρεββατοκάμαράς μου. Ἀλλ' οὐδὲ ἡ πεθερά μου ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὰ σοῦρτα - φέρτα πρὸ τῆς πόρτας μου, ἀναμένουσα νὰ ἴδῃ ἐξερχομένην τὴν αἰσχρὰν ἐκείνην ποὺ ἐμόλυνε τὴν νυμφικὴν παστάδα τῆς κόρης της!

Θὰ τὴν ἐβασάνιζα ἀκόμη περισσότερον τὴν δυστυχισμένην, ἀλλὰ μερικαὶ ἀνάγκαι εἶνε τόσον ἐπιτακτικαί, ὥστε ἀναγκάζουν τὸν ἄνθρωπον, θέλοντας καὶ μή, νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ ἀψηφῶντας τὴν πενθερικὴν τρικυμίαν, αὐτὸς... νὰ οὐριοδρομήσῃ!

Αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἐμένα. Ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου τρέχοντας, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἡ ἀγαπητή μου πεθερὰ μαινομένη ὡς ἀγριεμένη ὕαινα, εἰσήρχετο ἐν αὐτῷ χίλια κακὰ κατὰ φρένα καὶ θυμὸν μερμυρίζουσα κατὰ τῆς ἐλεεινῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν, φεῦ! μεθ' ὅλα τὰ ψαξίματα ποὺ ἔκανε καὶ εἰς τὰ συρτάρια ἀκόμη τοῦ κομοῦ μου, δὲν τὴν εὕρισκε πουθενά!

Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐλαφρότερος ἀφ' ὅ,τι ἐξῆλθα, ἀλλὰ καὶ μειδιῶν ἤκουσα τὴν πεθερά μου νὰ μοῦ λέγῃ κατακόκκινη ἀπὸ τὴ φούρκα της.

—Ἤθελα νὰ ἤξερα, κύριε, τί τὴν ἔκανες αὐτὴν τὴν παληοβρῶμα!

—Ποιὰ παληοβρῶμα;

—Αὐτὴν ποὺ ἔχει ἀφήσει τὰ ροῦχα της ἐδῶ ἔξω!

—Ἄ! αὐτήν; Αὐτὴ εἶνε ἥσυχη στὸ σπίτι της καὶ περιμένει ἀνυπομόνως νὰ μάθῃ πῶς τελείωσεν ἡ κωμῳδία ποὺ σοῦ ἔπαιξα μὲ τὰ ροῦχα της ποὺ μοῦ δάνεισε, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ μὴ φυτρώνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲν σὲ σπέρνουνε!

Ἔκτοτε, δὲν ἀγοράσαμε ἁλάτι εἰς τὸ σπίτι μας, γιατὶ ἡ πεθερά μου, εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν ἀνωτέρω, μετεβλήθη εἰς στήλην ἅλατος ὡς ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ!

ΧΡ. ΓΕΡ.

• •

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Ἡ χειρουργικὴ ἐπιστήμη θριαμβεύει! Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ ἰατρὸς Καρὲλ καὶ εἰς Παρισίους ὁ Δελβὲ ἀντικαθιστοῦν τὰ κομμένα πόδια ἢ χέρια, οὕτως ὥστε δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον χωλοὶ καὶ ἄχειρες εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν ἕνα τρὰμ ἢ ἕνα αὐτοκίνητον κόψῃ τὸ πόδι ἑνὸς περιπατητοῦ, τὸ φυλάττουν ἐντὸς ψυγείων διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ βραδύτερον. Ἀφοῦ ἡ θεραπεία τοῦ κοπέντος [illegible] λου ἐγχειρήσεως τὸ προσκολλοῦν ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἡ θρέψις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπιτυγχάνεται, βοηθουμένη ὑπὸ διαφόρων φαρμάκων, ἡ δὲ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡ μυϊκὴ εὐστροφία ἀποκαθίστανται τελείως.

Γένεσις μιᾶς φυλῆς

Ἡ ἀποικία τῶν καταδίκων

Ἀκριβῶς αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἐδημιουργήθη ἕνα ζήτημα ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἔλθῃ στὸ φῶς.

Πολλοὶ πολῖται Αὐστραλιανοὶ ἀπηύθυναν διαμαρτυρίαν στὴν κυβέρνησί τους.

Στὴν διαμαρτυρία αὐτὴ ἀναφέρουν ὅτι καταφθάνουν στὴν Αὐστραλία πολλοὶ ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε Ἄγγλοι, ἀλλὰ Ἰταλοί, Πολωνοί, Γιουγκοσλαῦοι.

Οἱ πολῖται αὐτοὶ ζητοῦν νὰ τεθῇ ἕνας φραγμὸς στὴ μετανάστευσι.

Ἡ Αὐστραλία, λέγουν, πρέπει νὰ εἶνε μονάχα γιὰ τοὺς Ἄγγλους ὑπηκόους.

Καὶ ἡ Κυβέρνησις ὑπεσχέθη νὰ κάνῃ μιὰ ἔρευνα γιὰ νὰ ἐξορίσῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους θὰ δικαιολογήσῃ καὶ ὡς ὑπόπτους...

ΜΙΑ ΕΝΔΟΞΟΣ... ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τώρα μιὰ τέτοια διαμαρτυρία συγκεντρώνει στὴν κωμικὴ της ὄψι ὅταν καλοσκεφθῇ κανεὶς τὴν ἱστορία τῆς Αὐστραλίας.

Ἡ Ἤπειρος αὐτὴ εἶνε τώρα μιὰ ἀγγλικὴ ἀποικία, ἀλλ' ἀνεκαλύφθη καὶ ἐξερευνήθη τὸ 1550 ἀπὸ ἕναν Πορτογάλο, τὸν Μαγελλανο, κι' ἕναν Ἰταλό, τὸν Ἀντώνιο Πιγαφέττα.

Ἔπειτα ἀπὸ πολὺ διάστημα, δηλαδὴ περὶ τὸ 1770, ὁ Ἄγγλος ἐξερευνητὴς Ἰάκωβος Κοὺκ ξεμπαρκάρισε ἐκεῖ καὶ ἐκήρυξε τὴ Βρεταννικὴ κυριαρχία ἐπὶ τῆς ἠπείρου αὐτῆς.

Τότε ἡ Ἀγγλία γιὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ μὲ οἱονδήποτε τρόπον, ἐξαπέστειλε ἐκεῖ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους καταδίκους της.

Ἀκριβῶς ἔτσι ἔγινε!

Οἱ πολίτες Αὐστραλοί, οἱ λευκοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι κατάγονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ καταδίκους τῶν φυλακῶν καὶ τῶν κατέργων.

Καὶ κάτι ἄλλο:

Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῶν Αὐστραλῶν γίνεται τὴν 26ην Ἰανουαρίου καὶ ὀνομάζεται Ἡμέρα Ἐπετείου, διότι τὴν 26ην Ἰανουαρίου τοῦ 1788 ἔφθασε στὸ Μπότανυ Μπὲ τὸ πρῶτο φορτίο τῶν καταδίκων.

Πάντως ἕνα τέτοιο σύστημα ἔχει ἀγαθὰ ἀποτελέσματα.

Κάθε κατάδικος ἔγινε κύριος ἑνὸς τεμαχίου γῆς καὶ γιὰ νὰ ζήσῃ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐργασθῇ.

Ἡ Ἀγγλία ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἀγρίους ἰθαγενεῖς καὶ ἔτσι αὐτοὶ ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ μπόρεσαν νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσουν. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἤδη βάψει τὰ χέρια τους στὸ αἷμα κι' ἑπομένως δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ πυροβολήσουν ἢ νὰ σκοτώσουν.

Ἂν πάλι κανένας ἀπ' αὐτοὺς σκοτωνόταν, τότε δὲν θὰ γινόταν καὶ μεγάλη ζημία γιὰ τὴν κοινωνία.

Κι' ἔτσι αὐτοὶ οἱ ἄνευ οἰκογενείας καὶ πατρίδος ἄνοιξαν τοὺς πρώτους δρόμους ἀποικισμοῦ καὶ ὠνομάσθησαν οἱ «σκαπανεῖς» τῆς Αὐστραλίας.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Βέβαια πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καταδίκους ἄλλαξαν ζωή, ἔγιναν καλοὶ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα κάποιος κατάδικος, ὁ Φράνσις Γκρήνουαίη κατεσκεύασε τὴν πρώτη ἐκκλησία Σὰν Τζέϊμς στὸ Σίντνεϋ, ὅπου ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα μνημεῖα.

Κανένα χρονικὸ δὲν ἀναφέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν κατάδικος.

Κατὰ τὸ 1815 ἔγινε μιὰ στατιστική: Ἡ ἀποικία εἶχε 27294 κατοίκους. Τὸ 40 τοῖς ἑκατὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ καταδίκους, τὸ 25 τοῖς ἑκατὸ ἦσαν πρώην κατάδικοι, 25% γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ 5% φύλακες καὶ ἐλεύθεροι πολίτες.

Ὅπως βλέπετε, τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπετελεῖτο ἀπὸ καταδίκους.

Ἄρα ὁ σημερινὸς τεράστιος πληθυσμὸς τῆς Αὐστραλίας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀποίκους διαφόρων ἐθνῶν, τῶν ὁποίων τὴν πρώτη γραμμὴ κατέχουν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.

Μ. ΝΑΟΥΜΑΝ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ

Ἕνα κινέζικο δραματικὸ ρομάντσο τοῦ συγγραφέως ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

1ον

Ὅταν ὁ Μιγκουὲλ ντὲ Βάσκουεθ — ὁ γραμματεὺς τῆς μεξικανικῆς πρεσβείας τοῦ Τόκιο — εἶδε ὅτι ἡ Α. Ε. ὁ κύριος πρέσβυς δὲν εἶχε ἀκόμα ἔλθει στὸ γραφεῖο του, ἐσκέφθη ὅτι στὶς τέσσερις καὶ μισὴ τὸ ἀπόγευμα μποροῦσε νὰ ἀφήσῃ τὴν φύλαξιν τῆς πρεσβείας εἰς τοὺς κλητῆρας καὶ ἔφυγε.

Ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς πρεσβείας καὶ πέρασε τὴ συνοικία τῆς Ἀκαψάκα, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένα οἱ πρεσβεῖες καὶ τὰ προξενεῖα.

Μέγαρα μονότονα, γκρίζα, κόκκινα, τριγυρισμένα ἀπὸ κήπους.

Δρόμοι ὑγροί, ἔρημοι, δίχως χρῶμα πολὺ ἀλλοιώτικοι ἀπὸ τοὺς γιαπωνέζικους δρόμους.

Στὸ Καζιμάκι — Κού, στὴ συνοικία ὅπου ὑπάρχουν τὰ μέγαρα καὶ οἱ κῆποι τοῦ Μικάδου, ὁ Μιγκουὲλ ἀναγκάστηκε νὰ σηκώσῃ τὸ γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του.

Ἕνας ἀέρας ψυχρός, ὁ ἀέρας τοῦ Δεκέμβρη τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο.

Ὁ Μιγκουὲλ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Τὸ Τόκιο ἦταν μονότονο, ψυχρό.

Ἦταν τόσον λίγο ἰαπωνική, ἡ πρωτεύουσα αὐτὴ τῆς Ἰαπωνίας, ποὺ τὰ γιαπωνέζικα πράγματα λὲς καὶ τὰ ἀνείχετο διὰ τῆς βίας.

Προσπέρασε τὴν πλατεῖα, ἔσκυψε δίπλα καὶ περπατοῦσε κοντὰ στὰ αὐτοκρατορικὰ τείχη.

Τὰ μέγαρα καὶ οἱ κῆποι ἦταν χωμένα μέσα σὲ μιὰ ὁλοπράσινη φυτεία κι' ἀνάμεσα στὰ δένδρα ξεχώριζαν οἱ κορυφὲς ἀπὸ κιόσκια καὶ παγόδες.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἔρημους δρόμους ὁ Μιγκουὲλ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα αὐτοκίνητο, ἔστω καὶ μὴ πολυτελείας.

Ὅταν ἔφθασε στὸ Χιμπίγια πάρκ, ὁ Μιγκουὲλ εὑρῆκε ἕνα «ρικσὸ» ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ δίτροχα, τὰ ὁποῖα τὰ σπρώχνουν ὡς ἄλογα, ἄνθρωποι μὲ μεγάλα φαρδειὰ καπέλλα μὲ μαῦρα μακρυὰ φορέματα.

Τὰ φορέματα αὐτὰ φέρουν στὴ ράχη τυπωμένο ἕναν ἀριθμό.

Ὁ ἀριθμὸς εἶνε ὑπέροχα σχεδιασμένος.

Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ «ἀλόγου — ἀνθρώπου», ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸ μαῦρο φόρεμά του φέρει καὶ μακρυὰ παντελόνια μπλὲ σκοῦρα, καὶ ἕνα ζευγάρι ἐλαφρὰ παπούτσια.

Ὁ Μιγκουὲλ ἀνέβηκε στὸ δίτροχο. τὸ ὁποῖον τὸν μετέφερε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο.

Στὸ «Ἰμπέριαλ Ὀτέλ», στὸ δωμάτιό του, ὁ Μιγκουὲλ εὑρῆκε τρία γράμματα.

Τὸ ἕνα ἔφερε τὰ οἰκόσημα τῆς γαλλικῆς πρεσβείας.

Ἦταν μία πρόσκλησις γιὰ τσάϊ ἢ γιὰ ἕνα δεῖπνο.

Τὸ δεύτερο γράμμα προήρχετο ἀπὸ τὸ Λονδῖνον καὶ τὸ εἶχε γράψει ἡ ἐρωτευμένη λαίδη Τσιτσέστερ.

Ἀλλὰ τὸ Λονδῖνο ἀπέχει ἀπὸ τὸ Τόκιο τριάντα ἡμέρες μέσῳ Σουὲζ καὶ δεκαοκτὼ μέσῳ Βανκοῦβερ — Κεμπέκ.

Τὸ τρίτο γράμμα προήρχετο ἀπὸ τὸν οἶκο Μορίτα — Σότεν τοῦ Τοκεκακαβάκο, Γκένζα, Τόκιο.

Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ ἄνοιξε προσεχτικὰ ὁ Μιγκουὲλ μὲ μιὰ λεπτὴ πιπίτσα σιγαρέττου, δίχως νὰ χαλάσῃ τὸ φάκελλο.

Ὁ Μιγκουὲλ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα φυλλαράκι, ἐκύτταξε τὸ ποσὸν — διακόσια ἑξῆντα τέσσερα γιὲν καὶ ὀκτὼ σὲν— ξανάβαλε τὸ φυλλαράκι μέσα στὸ φάκελλο καὶ ἀκούμπησε τὸ γράμμα τοῦ οἴκου Μορίκα — Σοτὲν μέσα σ' ἕνα μικρὸ κιβώτιο πάνω ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ οἴκου Χαγιασίγια — Γιάκο.

Ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ οἶκοι κομψοτεχνημάτων καλλιτεχνικῶν εἰδῶν τῆς Ἰαπωνίας.

Ἦσαν λογαριασμοὶ διαφόρων ἀγορῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως παρέμεναν καὶ θὰ παρέμεναν ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ μέσα ἀνεξόφλητοι.

Καὶ ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ τέτοιοι λογαριασμοί.

Ὁ Μιγκουὲλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ κύτταξε ὅλη αὐτὴ τὴ δέσμη τῶν γραμμάτων — λογαριασμῶν καὶ ἐσκέφθη ὅτι ὅλοι οἱ λογαριασμοὶ τῶν διαφόρων προμηθευτῶν ἔχουν σχεδὸν μιὰ ὁμοιομορφία.

Ὁ Μιγκουὲλ ἐσκέφθη ὅτι ἦταν ἕνα πολὺ λυπηρὸ πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς γραμματεὺς πρεσβείας στὸ Τόκιο.

Ὁ Μιγκουὲλ δὲν ἦταν διόλου κανένα παιδί, τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσε νὰ συνηθίσῃ.

Ἀλλὰ τὸ Τόκιο ἦταν μιὰ πολιτεία ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἐντελῶς καμμία ἐκμετάλλευσις ἀκόμα καὶ γιὰ ἕναν ὡραῖο νέο ὅπως τὸν Μιγκουέλ.

Ὁ Μιγκουὲλ ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ὅταν ἔμπαινε σὲ μιὰ σάλα οἱ γυναῖκες ὅλες ἔστριβαν γιὰ νὰ τὸν δοῦν.

Ἡ ζωή του ἐν τούτοις ἦταν πολὺ περίεργη. Ἐκεῖνος ἐγκατελείπετο διαρκῶς στὸ μοιραῖο καὶ ἡ ζωὴ περνοῦσε ἔτσι ἀδιάκοπα δίχως νὰ τὴ βιάσῃ διόλου ἐκεῖνος.

Εἶχε περάσει τὰ μικρά του χρόνια στὸ Μεξικὸ μέσα στὰ καφωδεῖα τῆς Βέρα Κρούζ.

Ἔπειτα εἶχε πάει στὴ Βραζιλία ὅπου εἶχε μάθει λίγα γαλλικὰ ἀπὸ τὶς τραγουδίστριες ποὺ πήγαιναν στὸ Ρίο, γιὰ νὰ μαζέψουν μέσα σὲ τρεῖς μῆνες τόσα πολλὰ λεφτά, ὅσα δὲν θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ κάνουν ἐπὶ τριάντα χρόνια στὴν Εὐρώπη.

Ἔπειτα ἐπῆγε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔπειτα στὴν Εὐρώπη καὶ τώρα βρισκόταν στὸ Τόκιο.

Διπλωματικὸς ὑπάλληλος δὲν εἶχε πολὺ καιρό.

Μόλις πρὸ δύο ἐτῶν εἶχε διορισθῆ σ' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἔλυ Τσιτσίστερ, στὸ Λονδῖνο, αὐτὴ τὸν εἶχε συστήσει θερμὰ στὴ σύζυγο τοῦ πρέσβεως τῆς μεξικανικῆς πρεσβείας στὸ Τόκιο.

—Περίεργο... νὰ εἶνε ὡραῖος σὰν τὸν Ἀντίνοο καὶ νὰ μὴν βρίσκεται στὴν ὑπηρεσία τῆς διπλωματίας;

Ὁ κύριος πρέσβυς ἀκριβῶς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερο γραμματέα.

Ἐστάλη ἕνα τηλεγράφημα στὸ Μεξικό.

Δὲν ὑπῆρχε τίποτε εἰς βάρος του. Τὸ ἀστυνομικὸ ἀρχεῖο δὲν περιεῖχε τὰ ἀποτυπώματά του.

Ὁ Μιγκουὲλ μιλοῦσε τὰ ἱσπανικὰ ἐκ γεννετῆς, τὰ ἀγγλικὰ ἀπὸ γειτνίασι στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, μὲ κάποια τελειοποιημένη προφορά.

Μιλοῦσε ἐπίσης ὡραῖα γαλλικὰ καὶ μάλιστα τὰ «ἀργκὸ» τῆς γαλλικῆς. Τὸν ἐνόμιζες γιὰ Γάλλο.

Καὶ ὁ πρέσβυς τὸν προσέλαβε στὴν πρεσβεία.

Καὶ ὅταν ἐκλήθη νὰ ἐπιτελέσῃ ὑψηλὰ καθήκοντα καὶ ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πατρίδα του, ὁ πρέσβυς τὸν ἐπῆρα μαζί του καὶ ἀπὸ σύστασι σὲ σύστασι ἔγινε πρῶτος γραμματεὺς τῆς πρεσβείας στὸ Τόκιο, μὲ μισθὸν 600 δολλαρίων μεξικανικῶν τὸν μῆνα ἤτοι περίπου 650 ἰαπωνικῶν γιέν.

Ὡς κατοικία του εἶχε διαλέξει τὸ «Ἰμπέριαλ Ὀτέλ».

Ὁ Μιγκουὲλ ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὅταν εἶδε πιὰ πὼς εἶχε σκοτεινιάσει κατέβηκε νὰ δειπνήσῃ.

Στὸ συνειθισμένο του τραπέζι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Δρα Κρίεγ εὑρῆκε καὶ τὸν Σὲρ Ρόμπερτ Στήβενσον, συναδελφό του στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεία τοῦ Πεκίνου.

Κι' ἐπειδὴ οἱ δυὸ συνδαιτημόνες του εἶχαν πιάσει τὴν κουβέντα γιὰ διάφορα τεχνικὰ ζητήματα, ὁ Μιγκουὲλ ἄρχισε νὰ τρώγῃ σιωπηλός.

—Ὄχι, κ. Κρίεγ, ἔλεγε ὁ σὲρ Στήβενσον. Σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ὁ κινεζικὸς κλωβὸς ὑπερβαίνει τὴν μοντέρνα κρεμάλα! Τὸν ἐξήτασα πολλὲς φορὲς αὐτὸν τὸν κλωβὸ ἐξωτερικῶς, παρευρέθην ἀκόμα καὶ σὲ θανατικὴ ἐκτέλεσι καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ ἀγχόνη δὲν εἶνε τίποτα μπροστά του.

—Ὄχι, σὲρ Ρόμπερτ, ἀπολύτως ὄχι! Ἡ σημερινὴ ἀγχόνη εἶνε τὸ τελειότερον σύστημα θανάτου. Τὸ πιὸ ταχύ, τὸ ὀλιγώτερο σκληρὸ καὶ μάλιστα τὸ πιὸ αἰσθησιακόν. Ὁ κινεζικὸς κλωβὸς εἶνε ἕνα τρομερὸ μέσον βασάνων.

—Καὶ ὅμως...

—Διόλου! Ἀκοῦστε: Φαντασθῆτε ἕνα ξύλο κάθετο πάνω σὲ ἕνα τραπέζι ὕψους ἑνὸς μέτρου καὶ ὀγδόντα ἑκατοστῶν. Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ξύλου ὑπάρχει μιὰ τρύπα μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ δήμιος περνᾷ δύο μεταξωτὰ σκοινιά, τὰ ὁποῖα εἶνε δεμένα σὲ μιὰ ροδίτσα. Περνοῦν τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ δύο μεταξωτὰ σκοινιά, ἡ ροδίτσα γυρίζει κι' ἑπομένως σφίγγει τὸ λαιμὸ καὶ σπάζει τὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Ὁ Μιγκουὲλ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι μιὰ στιγμὴ καὶ τὸ ξανακατέβασε πάνω σ' ἕνα φιλέτο χήνας γαρνιρισμένο μὲ μῆλα τηγανητά.

—Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ κινεζικὸ αὐτὸ μέσον θανατικῆς ἐκτελέσεως δὲν εἶνε ταχύ. Φαντασθῆτε, δόκτωρ Γκρίεγ ὅτι ὁ κατάδικος ἔχει τὸ κεφάλι περασμένο μέσα στὴν τρύπα τοῦ ξύλου. Τὸ κορμί του εἶνε κλεισμένο μέσα σ' ἕνα κλουβὶ λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ σῶμα του.

«Ὁ κατάδικος στηρίζεται σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ τοῦβλα. Ὁ δήμιος κάθε δύο δευτερόλεπτα τοῦ ἀφαιρεῖ κι' ἀπὸ ἕνα τοῦβλο στὸ ὁποῖο στηρίζονται τὰ πόδια. Στὸ τρίτο τοῦβλο ποὺ θὰ ἀφαιρεθῇ τὸ σῶμα κρέμεται στὸ κενό. Τὸ κεφάλι στηρίζεται τότε μόλις ἀπὸ τὸ ξύλο.

»Στὸ πέμπτο τοῦβλο — πενῆντα δευτερόλεπτα δηλαδὴ ἀργότερα — ὅλα τελειώνουν, διότι ἔχει κοπῇ ἡ ἀρτηρία... Ὅλα δηλαδὴ τελειώνουν μέσα σ' ἕνα λεπτό...».

—Περίεργο! Μά... δοκιμάσατε σεῖς ποτὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Καὶ ἂν ἡ ἀρτηρία δὲν κοπῇ; Καὶ ἂν ἐπέλθῃ λοπιθυμία σταματήσῃ τὸ αἷμα; Ἐνῷ στὴν ἀγχόνη ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἀκαριαίως ὅταν κρεμαστῇ τὸ σῶμα στὸ κενό... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο σύστημα.

Ὁ δυστυχὴς Μιγκουὲλ παράτησε τὰ μαχαιροπήρουνα καὶ πῆρε τὸ πιατάκι μὲ τὴν κρέμα.

—Ἐγὼ ἐρωτῶ ἂν εἶνε σωστὸ νὰ δηλητηριάζεται τὸ φαΐ ἑνὸς ἀθώου.

Ὁ Ἄγγλος διπλωμάτης ἐπενέβη:

—Ὄχι, ντὲ Βάσκουεθ, δὲν μπορεῖς νὰ πῇς ὅτι τὸ θέμα μας δὲν εἶνε ἐνδιαφέρον. Πρὸ ἐννέα ἡμερῶν στὸ Πεκῖνο κατεδίκασαν εἰς τὸν διὰ τοῦ κλωβοῦ θάνατον ἑπτὰ λωποδύτες, οἱ ὁποῖοι δὲν ξέρω τί ἔκαναν... νομίζω ὅτι κάτι ἔκλεψαν. Τέλος τοὺς ἔβαλαν στὸ κλουβὶ καὶ μέσα σὲ τρία λεπτὰ καὶ σαράντα δύο δευτερόλεπτα—δὲν θυμοῦμαι καλῶς τὰ χρονικὰ διαστήματα τοῦ ἑνὸς μὲ τὸν ἄλλο γιὰ νὰ σᾶς τὰ πῶ — ἀλλὰ ἀπέθαναν ὅλοι... καὶ οἱ ἑπτά... Καὶ τώρα ὁ Δρ Γκρίεγ ἂν μπορῇ ἂς ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ ἀγχόνη εἶνε καλυτέρα ἀπὸ τὸν κινέζικο κλωβό.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἀκριβῶς παρουσιάστηκε τὸ παιδὶ τοῦ τηλεφώνου, τὸ ὁποῖον μὲ ἕνα ραβδὶ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο ἐχτύπησε σὲ μιὰ πλάκα μπρούντζινη ποὺ κρεμόταν στὸ στῆθος του καὶ φώναξε:

—Τηλεφώνημα διὰ τὸν δρα Γκρίεγ!

Κάποιος ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ παιδὶ ποὺ ἀπεμακρύνετο, ἀλλὰ ὁ δρ. Γκρίεγ δὲν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο συνδαιτημόνας του δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιατὶ δὲν ἐπήγαινε ποὺ τὸν καλοῦσαν στὸ τηλέφωνο καὶ ἡ συνομιλία ἐσυνεχίσθη.

Εὐτυχῶς ποὺ ἄλλαξαν κουβέντα.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα τὸ παιδὶ τοῦ τηλεφώνου παρουσιάστηκε καὶ πάλι στὸ κατώφλι τῆς αἰθούσης:

—Τηλεφώνημα διὰ τὸν δρα Γκρίεγ!

Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς δὲν σηκώθηκε.

Ὁ Μιγκουὲλ ἔνοιωσε κάποια ἀνυπομονησία.

Ὁ δρ. Γκρίεγ δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος.

Ἦταν ἕνας Γερμανός, ἀμερικανοποιημένος, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἐκτιμωμένους ἰατρούς, ἴσως-ἴσως ὁ καλύτερος γιατρὸς στὸ Τόκιο.

Ἐλέγετο ὅτι μέσα σὲ δέκα χρόνια ἐργασίας στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἰαπωνία εἶχε συλλέξει μιὰ τεραστία περιουσία.

Ἦταν ἀνύπαντρος παρ' ὅλο ὅπου ἦταν πενῆντα ἐτῶν, δυνατός, σωματώδης.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον χαρακτηριστικοὺς τύπους τοῦ διεθνοῦς περιβάλλοντος.

Γιατὶ ἄρα γε τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ στὸ τηλέφωνο;

Ὁ Μιγκουὲλ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά.

Ὁ γιατρὸς ἔπινε μὲ ἠρεμία τὸν καφέ του σὰν νὰ μὴν εἶχαν καλέσει ἐκεῖνον.

Μονάχα ποὺ ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ κρανίου του εἶχε κοκκινήσει ἐξαιρετικά.

Τὸ γκαρσόνι τοῦ μπὰρ ἐπέρασε μ' ἕνα δίσκο μὲ διάφορα ποτά.

Ὁ σὲρ Ρόμπερτ τὸν ἐφώναξε καὶ ζήτησε οὐΐσκυ.

Ὁ Μιγκουὲλ ἐζήτησε κάποιο ἀνακατεμένο ποτὸ — πίπερμαν μὲ κουαντρό.

Ὁ δρ. Γκρίεϋ ἐζήτησε ἕνα κονιάκ.

—Εἰς ὑγείαν, εὐχήθηκαν, καὶ ἤπιαν.

—Τηλεφώνημα διὰ τὸν δρ. Γκρίεϋ!

Ἀκούστηκε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ.

Καὶ ὁ δρ. Γκρίεϋ δὲν σηκώθηκε.

Ὁ Μιγκουὲλ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὶς τσέπες του.

—Ξέχασα τὰ τσιγάρα μου. Παρντόν, πηγαίνω νὰ τὰ πάρω μιὰ στιγμή.

Κι' ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα.

Εἴκοσι δευτερόλεπτα ἀργότερα στὴν καμπίνα ὑπ' ἀρ. 4 ἡ φωνὴ τοῦ ὡραίου Μιγκουὲλ ἔλεγε:

—Ἐμπρός! Τηλεφωνήσατε μήπως καὶ ἐζητήσατε τὸν δρ. Γκρίεϋ;

Ἡ ἀπάντησις προήρχετο ἀπὸ γυναικεία φωνή:

—Συγγνώμην, ἀλλὰ ποιὸς ὁμιλεῖ;

—Γιὰ τὸν δρ. Γκρίεϋ ἕνας φίλος... Ὁ γιατρὸς εἶνε πολὺ ἀπησχολημένος. Μὲ παρεκάλεσε νὰ δεχθῶ τὸ τηλεφώνημά σας.. Πῶς; Γιὰ τὶς δέκα; Ποῦ; Ποῦ; Στὸ Σαγκουράγκι;.... Ἡ ὑπόθεσις εἶνε σοβαρά; ..:Μὲ συγχωρεῖτε θὰ ρωτήσω τὸ γιατρό. Πολὺ καλά...

Ὁ Μιγκουὲλ ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν τηλεφωνικὴ καμπίνα κατάπληκτος.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ ἀστεῖο!

Μιὰ κυρία ἢ μᾶλλον μιὰ γυναικεία φωνὴ καλοῦσε ἐπειγόντως γιὰ τὶς δέκα τὸν ἰατρὸ Γκρίεϋ στὴ Γιοκοχάμα.

Τὸν κάλεσε τηλεφωνικῶς τρεῖς φορές, θὰ ἦταν ἀσφαλῶς πολὺ γνωστό του πρόσωπο ἀφοῦ δὲν εἶπε οὔτε τὄνομά της.

Καὶ ὁ δρ. Γκρίεϋ δὲν ἠθέλησε νὰ πάῃ στὸ τηλέφωνο, τοὐναντίον ἔδειξε πὼς στενοχωρήθηκε.

Ὁ Μιγκουὲλ ξάπλωσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ ἰατρὸς Γκρίεϋ δὲν ἦταν ἄνθρωπος γιὰ ἐρωτικὰ ραντεβοῦ.

Τοὐλάχιστον ἔτσι φαινόταν. Δὲν φαινόταν τέτοιος.

Ἔπειτα ἕνα ἐρωτικὸ τηλεφώνημα τέτοια ὥρα καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὸ εἶχε κάνῃ μιὰ δεσποτικὴ ἐρωμένη ἢ μιὰ σύζυγος ἕτοιμη νὰ δημιουργήσῃ συζυγικὴ σκηνή.

Ἔμενε ἄλλη μία ὑπόθεσις. Μήπως ἦταν καμμία πελάτις του; Τότε θὰ ἦταν καμμία πελάτις μεγάλης πολυτελείας γιὰ νὰ ἐνοχλήσῃ τὸ γιατρο τέτοια ὥρα, νὰ πάρῃ τὸ ἠλεκτρικὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε κάθε δέκα λεπτὰ ἀπὸ τὸ Τόκιο γιὰ νὰ πάῃ τέτοια ὥρα στὴ Γιοκοχάμα.

Καὶ βέβαια θὰ ἦταν καμμία πλουσία πελάτις.

Τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸν τόνο ποὺ τοῦ μιλοῦσε θὰ τὸν νόμισε ἴσως γιὰ κανένα γραμματέα τοῦ γιατροῦ.

Μποροῦσε ὅμως νὰ ἦταν καὶ ἡ καμαριέρα της στὸ ἀκουστικό.

Ἀλλά, ἐσκέφθη ὁ Μιγκουέλ, καμαριέρες εὐρωπαῖες στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ δὲν ἐχρησιμοποιοῦντο. Ὅλες οἱ κυρίες εἶχαν γιαπωνέζες γιὰ τὴν ὑπηρεσία.

Ἄρα θὰ ἦταν μία κυρία. Νέα; Ἀπὸ τὴ φωνὴ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Ὑπάρχουν γρηὲς ποὺ ἔχουν ἁρμονικώτατη φωνή.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ τηλέφωνο δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ οὔτε τί ἐθνικότητος ἦταν.

Παρέμενε τὸ μυστηριῶδες γεγονὸς τὸ ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη εἶχε πῆ στὸ τηλέφωνο:

«Παρακαλέσατε τὸν δρα Γκρίεϋ νὰ ἔλθῃ ἀμέσως. Στὸ Σαγκουράγκι θὰ βρῇ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ σωφὲρ θὰ περιμένῃ μέχρι τὶς δεκάμισυ. Αὐτοκίνητο πράσινο».

Ὁ Μιγκουὲλ ἐσκέφθη, ἐσκέφθη, ἀνασηκώνοντας τὸ κάτω χεῖλος πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸ μικρό του μουστακάκι.

Ἔπειτα ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὴν τζαμένια πόρτα τοῦ ἑστιατορίου καὶ χαμογέλασε.

Στὶς ἐννέα καὶ πέντε ἀφοῦ μπῆκε μιὰ στιγμὴ στὸ ἀναγνωστήριο καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν σὲρ Ρόμπερτ καὶ τὸν Γκρίεϋ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ πῆγε πρὸς τὸ σταθμὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου Τόκιο — Γιοκοχάμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνεχεια.

● ● ●

ΠΝΕΥΜΑ

ΨΥΛΛΟΙ ΣΤΑ ΑΧΥΡΑ

Σὲ μιὰ σύγκρουσι ἑνὸς τρὰμ καὶ ἑνὸς αὐτοκινήτου κάποιος, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, κατορθώνει νὰ σώσῃ ἕνα μικρὸ παιδὶ ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ εὕρισκε τὸν θάνατο. Σὲ λίγο καταφθάνει ἡ μητέρα του ἔντρομη καὶ ἁρπάζει τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της. Ἀφοῦ τὸ φίλησε μὲ λαχτάρα, γύρισε ξαφνικὰ καὶ ρώτησε:

—Ἐσεῖς ἐσώσατε τὸ παιδί μου;

—Μάλιστα, κυρία μου.

—Καὶ ποῦ εἶνε τὸ καπέλλο του;...

ΗΞΕΡΕ ΤΙ ΕΣΤΙ... ΔΑΝΕΙΚΑ

—Κέρδισες δέκα χιλιάδες δραχμὲς στὸ καζῖνο καὶ δὲν μοῦ δίνεις 500 δραχμὲς δανεικές, ποῦ σοῦ ζητῶ;

—Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ καζῖνο, ὡρκίσθηκα νὰ μὴ διακινδυνεύσω ποτὲ πιὰ τὰ λεπτά μου...

Ἐπ εὐκαιρία τῆς παγκοσμίου ἑβδομάδος τῶν ζώων

ΓΑΤΕΣ ΣΤΟ ΡΙΓΚ

Ὅπως ὑπάρχουν οἱ ἱπποδρομίες, οἱ ταυρομαχίες, οἱ κυνοδρομίες, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ οἱ παλαιστικὲς γατομαχίες.

Φυσικά, αὐτὸ γίνεται στὴν Ἀμερική.

Σ' αὐτὲς τὶς γατομαχίες στοιχηματίζουν διάφορα ποτὰ καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἑνὸς γάτου ἢ τοῦ ἄλλου φανατίζονται τόσο πολὺ ποὺ ἢ ἐνθουσιάζονται καὶ χειροκροτοῦν ἢ βρίζουν καὶ σφυρίζουν.

Ἰδοὺ πῶς ἐξελίσσεται μιὰ γατομαχία.

Η ΠΑΛΗ ΑΡΧΙΖΕΙ

Ὅπως σὲ κάθε παλαιστικὴ συνάντησι ὁ διαιτητὴς συστήνει στοὺς παλαιστὰς τί δὲν ἐπιτρέπεται καὶ τὰς προτρέπει νὰ ἔχουν ἀθλητικὴ ἱπποτικότητα.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὴ συνάντησι τῶν παλαιστῶν γάτων ἑνὸς «λευκοῦ» κι' ἑνὸς «γκρίζου».

Ἡ πάλη θἀρχίσῃ ἐντὸς ὀλίγου καὶ ὁ νικητὴς θὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ φάῃ σηκωτάκια τρυφερὰ ἀπὸ ὄρνιθα.

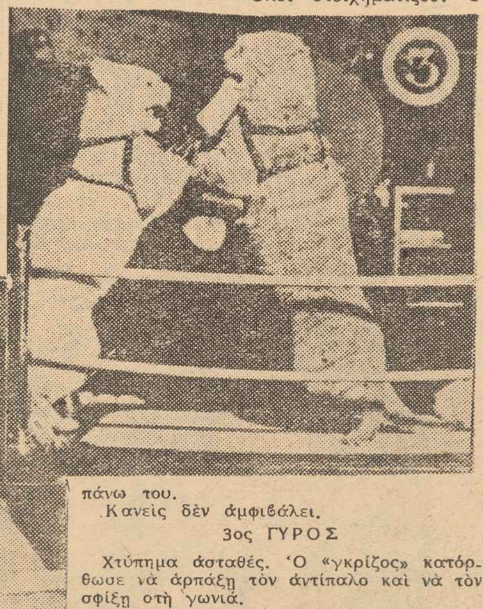

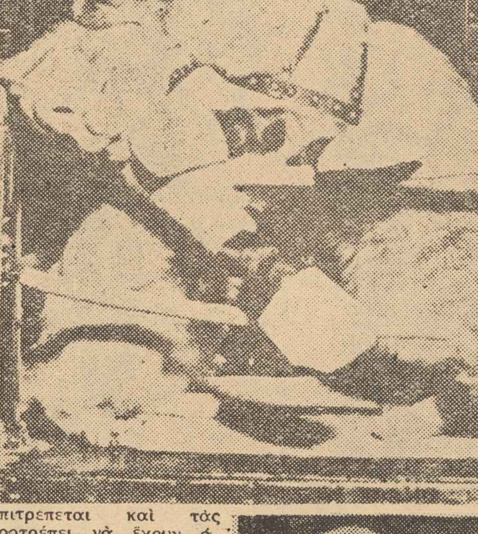

1ος — 2ος ΓΥΡΟΣ

«λευκὸς» ἀναμένει ἀ-
ἀσιοτικός. Κατεβάζει τ'
ά του. Προσποιεῖται.
ρχεται μία ἀπὸ τὰ δε-
Τὴν ἔχει λάβει ἀπὸ
ἀντίπαλο στὸ στομάχι.
«λευκὸς» δείχνει ὑπερο-
Ἐνῷ ὁ «γκρίζος» φαί-
ἀνήσυχος.
χντάζεται ὅτι θὰ νικη-
Ἐν τούτοις περιμένει νὰ
χση ἡ φούρια τοῦ «λευ-
, γιὰ νὰ κάνῃ κι' αὐ-
μιὰ ἀντεπίθεσι.

2ος ΓΥΡΟΣ

όλις ἐδόθη τὸ σύνθημα
λευκὸς» δίνει δύο κεφα-
, μία στὸ σαγόνι καὶ
ἡ μία στὸ στῆθος.
«γκρίζος» μαζεύει.
κοινὸν ποὺ παρευρί-
ται στὸ θέαμα αὐτὸ σ'
νυχτερινὸ κέντρο τῆς
ς Ὑόρκης ξέρει ὅτι ἡ
χσις τοῦ ἀγῶνος θὰ εἰ-
ὑπὲρ τοῦ «λευκοῦ».
αἱ πράγματι ὁ «λευκὸς»
νεται ὅτι ὑπερτερεῖ.
Ὅλοι στοιχηματίζουν ἐπάνω του.

Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλει.

3ος ΓΥΡΟΣ

Χτύπημα ἀσταθές. Ὁ «γκρίζος» κατόρθωσε νὰ ἁρπάξῃ τὸν ἀντίπαλο καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴ γωνιά.

Ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὸ «σῶμα πρὸς σῶμα» νὰ ταράξῃ τὸ «λευκὸ» μ' ἕνα δυνατὸ δάγκωμα στὸ κεφάλι.

Βέβαια αὐτὸ θεωρεῖται ἀντικανονικό.

Πάντως ὁ διαιτητὴς δὲν διακόπτει τὴν πάλη.

Κάποιος τοῦ φωνάζει: «Πουλημένε»!

4ος ΓΥΡΟΣ

Μιὰ κεφαλιὰ ἀπ' εὐθείας ζαλίζει τὸ «γκρίζο».

Ὁ διαιτητὴς συγκρατεῖ τὸν «λευκό», ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ τὴ δαγκωματιά.

Ὁ διαιτητὴς φωνάζει:

—Ἕνα, δύο, τρία...

Φθάνει μέχρι τὸ δέκα.

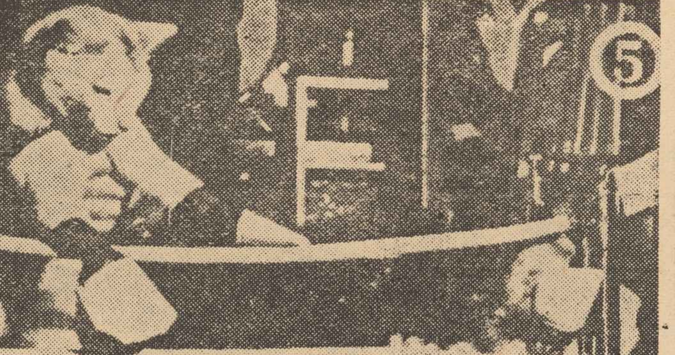

Παρ' ὅλο ποὺ φωνάχτηκε τὸ δέκα ὁ «κρίζος» εἶνε ἀκόμα ξαπλωμένος.

Ὁ «λευκὸς» ἐνίκησε!

Ἐνῷ πιστοποιεῖται ἡ ἧττα τοῦ «γκρίζου», ὁ διαιτητὴς ἀνακηρύσσει τὸν λευκὸ νικητὴ καὶ τοῦ σηκνει ψηλὰ τὸ πόδι.

Σφυρίγματα καὶ χειροκροτήματα γεμίζουν τὴν αἴθουσα.

Οἱ νικηταὶ ἐξαργυρώνουν τὰ στοιχήματα καὶ φεύγουν εὐχαριστημένοι.

*

Οἱ γάτες στὴν Ἀμερικὴ παίζουν μεγάλο ρόλο, γιατὶ εἶνε τὰ πλέον ἀγαπητὰ ζῶα τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ κατάλληλα γιὰ νὰ τσακώνωνται.

Ἑπομένως ὁ κόσμος ποὺ μαζεύεται στὰ «ρίγκ» τῶν γάτων εἶνε πολὺς καὶ πρόθυμος γιὰ μεγάλα στοιχήματα.

ία στατιστικὴ τῶν ἐσόδων τῶν «ρίγκ» παρουσιάζει ὅτι τὰ μάτς τῶν γάτων ἔχουν ὑπερβῇ κατὰ πολὺ ὅλα τὰ ἄλλα μάτς τῶν ζώων

Γιὰ να μαθαίνετε

Ἐκλαϊκευμένη Ἐπιστήμη — —

Στατιστική

ΠΟΣΟ ΚΡΑΣΙ ΠΙΝΕΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ποὺ εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἡμέρες γιορτῆς, ὁ ρητινίτης γνωρίζει τὴν μεγαλύτερη κατανάλωσί του. Καὶ προβάλλει ἐπίκαιρα ἡ ἐρώτησις πόσο κρασὶ πίνεται σ' ὅλο τὸν κόσμο; Μάθετε, λοιπόν, ὅτι κατὰ τὸν περασμένο χρόνο — τὸν πιό... καταναλωτικὸν — ἔχουν πιωθῇ 200 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα κρασί. Ἂς σημειωθῇ γιὰ τὴν ἱστορία, ὅτι τὸ 1900 ἡ κατανάλωσις τοῦ κρασιοῦ ἔφθασε μόλις τὰ 130 ἑκατομμύρια ἑκατόλιτρα. Δηλαδὴ οἱ... κρασοπατέρες τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν ἦσαν ἀντάξιοι τῶν σημερινῶν.

ΠΟΣΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ;

Σ' ὅλη τὴ γῆ ὑπάρχουν καὶ ὁμιλοῦνται 2.750 γλῶσσες καὶ διάλεκτοι. Ἀπ' αὐτὲς οἱ 600 μόνον ὁμιλοῦνται στὴν Ἀφρική. Οἱ μᾶλλον διαδεδομένες γλῶσσες εἶνε: α΄) Ἡ κινέζικη, ποὺ τὴν μιλοῦν 420.000.000 ἀνθρώπων. β΄) Ἡ ἰνδική, ποὺ τὴν μιλοῦν 260.000.000. γ΄) Ἡ ἀγγλική, ποὺ τὴν μιλοῦν 130.000.000. δ΄) Ἡ ρωσσική, ποὺ ὁμιλεῖται ἀπὸ 108.000.000. ε΄) Ἡ γερμανική, ἀπὸ 90.000.000. στ΄) Ἡ Γαλλικὴ ἀπὸ 70.000.000. ζ΄) Ἡ ἰσπανική, ἀπὸ 45.000.000 καὶ τέλος ἡ ἰταλική, ἀπὸ 35.000.000.

Φυσική

Ο ΣΠΟΓΓΟΣ ΕΙΝΕ ΖΩΟ ἢ ΦΥΤΟ;

Τὸ ζήτημα τοῦ ἂν ὁ σπόγγος εἶνε ζῶο ἢ φυτὸ ἀπασχόλησε τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀριστοτέλους. Τέλος, οἱ σπόγγοι, ἀφοῦ γιὰ μιὰ ἐποχὴ κατατάχθηκαν στὰ ζῶα καὶ γιὰ μιὰν ἄλλη στὰ φυτά, πῆραν τελικῶς τὸ ὄνομα τοῦ πρωτογόνου ζώου, τοῦ εὑρισκομένου στὴν κατωτάτη βαθμίδα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Ὁ σπόγγος ζῇ προσκολλημένος στοὺς βράχους, στὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ παρ' ὅλο ὅτι δὲν ἔχει ρίζες, στερεώνεται θαυμάσια στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ζωντανὴ ὕλη ποὺ μοιάζει μὲ ζελατίνα καὶ καλύπτει τὸν σκελετό. Ὁ σπόγγος ζῇ μὲ τὸ θαλάσσιο νερό, ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα στὸ σῶμα του ἀπὸ τοὺς πόρους του.

Ἰατρική

ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ;

Ὅλοι οἱ «λογικοὶ» καπνισταὶ παραπονοῦνται καθημερινῶς ὅτι θέλουν, ἀλλὰ τοὺς εἶνε ἀδύνατο, νὰ κόψουν τὸν καπνό. Ὡστόσο ὑπάρχει ἕνα μοναδικὸ φάρμακο ποὺ κόβει τὴν διάθεσι τοῦ καπνίσματος ἀμέσως καὶ τὸ ἐφεῦρε πρὸ δύο ἐτῶν ὁ διευθυντὴς μιᾶς κλινικῆς τοῦ Μιλάνου δρ Γκούτμαν.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ κινίνην καὶ καμφορὰ καὶ εἰσάγεται στὸν ὀργανισμὸ δι' ἐνέσεων ἐνδομυϊκῶς κάθε τρεῖς ἢ τέσσερες μέρες, γίνονται δὲ ἐν ὅλῳ ἀπὸ 4—6 ἐνέσεις. Στὸ σημεῖο ὅπου γίνεται ἡ ἔνεσις σχηματίζεται ἕνα μικρὸ ἀπόθεμα φαρμάκου, τὸ ὁποῖον, ἀπορροφώμενο βαθμιαίως, μπαίνει στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαρμάκου ἐπέρχεται λίγες ὧρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη ἔνεσι. Ὅταν ὁ «πάσχων» θελήσῃ ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο, ἐνῷ νομίζει πὼς θὰ τὸ καπνίσῃ μὲ τὴ συνηθισμένη εὐχαρίστησι, μόλις τραβήξῃ δυὸ ρουφηξιές, καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀηδία καὶ τὸ πετᾷ. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Ἁπλούστατα. Τὸ φάρμακο ἐγκαλείπει τὸ σῶμα διὰ τῆς ἀναπνευστικῆς ὁδοῦ. Ἡ ἐξατμιζομένη καμφορὰ τότε καὶ ἡ τερπίνη ποὺ ἀποτελοῦν τὸ φάρμακο, ἀναμιγνυόμενες μὲ τὸν καπνό, προκαλοῦν μιὰν ἀφορήτως ἀποκρουστικὴ γεῦσι καὶ τὸ δυσάρεστο αὐτὸ συναίσθημα κόβει κάθε διάθεσι καπνίσματος.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΣΜΩΜΕΘΑ;

Ὁ Ἱπποκράτης θεωροῦσε δυσάρεστο τὸ χασμουρητὸ τόσο γιὰ τὸν χασμώμενο, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ συμβούλευε γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγῃ κανεὶς νὰ κρατᾷ ὅσο μπορεῖ περισσότερο τὴν ἀναπνοή του. Ὁ γιατρὸς Ναΐγκελ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης τὸ θεωρεῖ ἀβλαβές, ἐνῷ πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες τὸ συνιστοῦν ὡς καλὸ γιὰ τοὺς πνεύμονας καὶ ὑγιεινὸ γιὰ τ' ἀναπνευστικὰ ὄργανα.

Ἐρωτοῦν οἱ περίεργοι καὶ ἀπαντοῦν οἱ

Σοφοὶ

—Τί δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε σὲ ἄλλους;
—Ὅ,τι μᾶς παίρνουν χωρὶς νὰ μᾶς ἐρωτήσουν.

★

—Σὲ τί συνίσταται ἡ τιμὴ τοῦ ἀνδρός;
—Στὸ νὰ καθιστᾷ γιὰ κάθε πρᾶξι του ὑπεύθυνο τὸν ἑαυτό του καὶ μόνο.

★

—Ποιὸς τὰ ἔχει ὅλα;
—Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε.

★

—Ποῦ μπορεῖς νὰ ἔχῃς πέρασι;
—Στὸν καλὸ κόσμο μπορεῖς νὰ ἔχῃς πέρασι χωρὶς κεφάλι, ἀλλὰ μὲ καπέλλο ὄχι.

★

—Ποιὰ ἐλαττώματα συγχωρεῖ κανείς;
—Τὰ δικά του.

★

—Ποιὰ εἶνε ἡ γλυκύτερη λέξις;
—Μητέρα!...

★

—Δάκρυ ἢ μειδίαμα;
—Αὐτὸς ποὺ ἔχει τὸ μειδίαμα, θὰ ἔχῃ καὶ τὸ δάκρυ.

★

—Τίνος τὴν τύχη θὰ ἐζήλευες;
—Ἐκείνου ποὺ δὲν ζηλεύει τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

★

—Τί εἶνε κολακεία;
—Ἡ γνώμη ποὺ ἔχομε γιὰ τὸν ἑαυτό μας, χωρὶς νὰ τὴ λέμε, καὶ τὴν ὁποία λὲν οἱ ἄλλοι χωρὶς νὰ τὴν ἔχουν.

★

—Ἂν ἤσουν ζωγράφος, τί θὰ ἐζωγράφιζες;
—Τὴ χαρὰ στὰ πρόσωπα ὅλου τοῦ κόσμου.

★

—Ποιοὶ εἶνε οἱ αὐστηρότεροι κριταί;
—Αὐτοὶ ποὺ ἔκαναν ἢ ρέπουν στὶς κατακρινόμενες πράξεις.

★

—Ποῦ βρίσκεται ἡ γενναιότης τῆς γυναίκας;
—Στὸ νὰ ὁμολογῇ τὰ πλεονεκτήματα τῆς ὡραίας ἀντιζήλου.

★

—Μὲ τί μπορεῖ νὰ παραβληθῇ ἡ γυναικεία ἡλικία;
—Μὲ κεφάλαιο ποὺ ὅσο μεγαλώνει, τόσο μικρότερο τόκο δίνει.

★

—Ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόστασις;
—Ἀπ' τὸ στόμα μας ὡς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί.

★

—Ποιὰ εἶνε ἡ συνηθισμένη ἀφορμὴ τῆς φιλίας δύο γυναικῶν;
—Ἡ κοινὴ ἔχθρα πρὸς τρίτην.

★

—Τί καίει χωρὶς νὰ ζεσταίνῃ;
—Τὸ πιπέρι.

★

—Τί διαφέρει ὁ ὑπερήφανος ἀπ' τὸν ματαιόδοξο;
—Ὁ πρῶτος θέλει νὰ εἶνε κάτι, ὁ δεύτερος θέλει νὰ φαίνεται κάτι

★

—Ποιοὶ ἐχθροὶ εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνοι;
—Οἱ παλαιοὶ φίλοι.

★

—Σὲ τί χρησιμεύει ἡ ἐμπιστοσύνη;
—Στὸ νὰ ἀπατώμεθα χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνωμε.

★

—Ποιὸ εἶνε τὸ πιὸ εὐχάριστο μαρτύριο;
—Ἡ πεῖνα πρὸ τοῦ δείπνου.

★

—Τί δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε στοὺς ἄλλους;
—Συμβουλάς.

★

—Τί εἶνε ἡλικία;
—Σκόπελος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο σπάζει ἡ φιλαλήθεια τῆς γυναίκας.

★

—Γιατί τὸ φίλημα εἶνε σὰν τὴ φήμη;
—Γιατὶ διαδίδεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

ΦΛΟΓΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η ΑΝΗΣΥΧΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

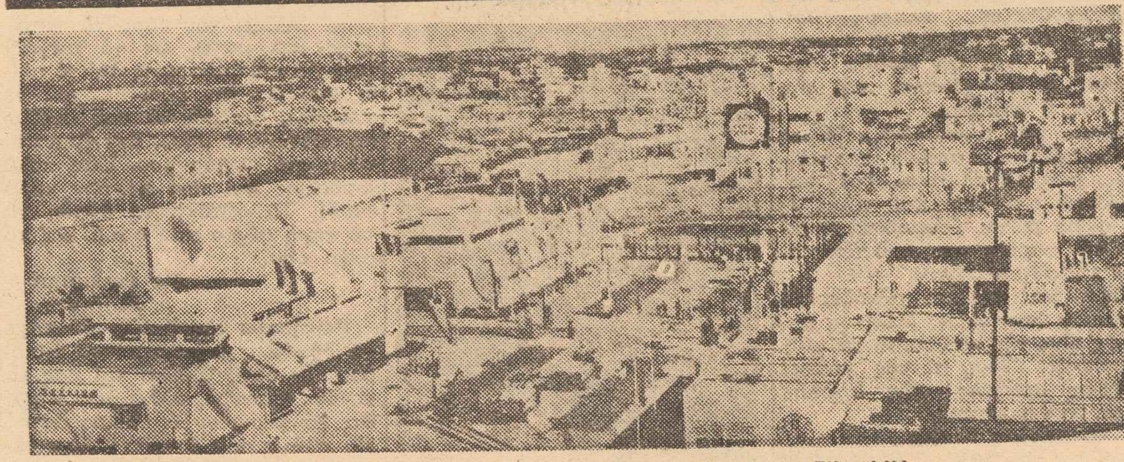

Ἡ Ἑβραϊκὴ νέα χώρα ἀπέκτησε καὶ τὴν πρωτεύουσά της Τὲλ Ἀβίβ

Φωτιὲς καὶ καπνοί, πυροβολισμοὶ καὶ ἀγκομαχητὰ σηκώνονται ἀπὸ τὸν τόπο τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ μαρτυρίου ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀπέθανε γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἕνας Θεός!

Δύο φυλὲς ἀγωνίζονται ποιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τῆς ἄλλης, δίχως νὰ μπορῇ νὰ δοθῇ μία λύσις πραγματικὴ γιὰ τὴν ἐπικράτησι.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Γιὰ νὰ καταλάβωμε τί συμβαίνει πρέπει νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψι μας ὁλόκληρο τὸ πρόβλημα τῆς Παλαιστίνης. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔχει ἕνα ὄνομα: Σιωνισμός! Ἡ λέξις αὐτὴ σημαίνει ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων στὴ χώρα τῶν πατέρων των καὶ ἡ ὁποία ἄρχισε τὰ 1800 ἀπὸ τὸ Θεόδωρο Χέρτζλ ἕνα δημοσιογράφο Γερμανὸ ἰσπανικῆς οἰκογενείας, γεννημένο στὴ Βουδαπέστη καὶ μεγαλωμένο στὴ Βιέννη.

Τύπος νεαροῦ Ἄραβος τῆς Παλαιστίνης.

Αὐτὸς εὑρίσκετο στὸ Παρίσι τὴν ἐποχὴ τῆς ὑποθέσεως Ντρέϋφους.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ὑποστήριζε ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ μία θέσις στὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ ἀπὸ τὴ θεωρία ἐπέρασε ἀμέσως εἰς ἔργον γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν Ἑβραίων.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἄρχοντες στὰ οἰκονομικὰ τοῦ κόσμου ἦσαν οἱ Ρότσιλντ, οἱ Χέρση, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ κάνουν ἀποικισμοὺς ἀπὸ ἑβραϊκὲς οἰκογένειες.

Οἱ ἀποικισμοὶ αὐτοὶ θὰ ἐγίνοντο σὲ ἔρημα μέρη τῆς Ἀργεντινῆς καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὁ Χέρτσλ κατ' ἀρχὰς ἦταν ἀβέβαιος γιὰ τὸν τόπο τὸν ὁριστικὸ ποὺ θὰ ἐγίνετο ἡ ἐγκατάστασις. Τέλος ἦταν ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὴ φωνὴ καὶ εἶπε:

«Ἡ Παλαιστίνη διὰ τοὺς Ἑβραίους».

Ἡ φωνή του αὐτὴ ἀκούστηκε ἀπὸ πολλοὺς καὶ τράβηξε μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις τῆς Ρωσσίας μέχρι τὰ τελωνεία τῆς Νέας Ὑόρκης, μέχρι τὶς κοιλάδες τῆς Ἀργεντινῆς.

ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ

Τὸ πρῶτο κράτος ποὺ ἀνεγνώρισε τὴ σιωνιστικὴ αὐτὴ κίνησι ἦταν ἡ Ἀγγλία μὲ τὴν περίφημη ἀνακοίνωσι τοῦ Μπάλφουρ τὸ 1917 ὅπου προκήρυξε τὴ θέλησί του γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς Ἰσραηλιτικῆς ἑστίας.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἄρχισε ὁ πόλεμος καὶ αἱ ἀντιρρήσεις ἐναντίον τῆς ἑβραϊκῆς παλινοστήσεως.

Ἀκόμα κι' αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι οἱ ὁποῖοι ἐζοῦσαν ἀπὸ αἰῶνας στὴν Παλαιστίνη καὶ εἶχαν τόσες καλὲς φιλίες μὲ τοὺς Ἄραβας, ἐπῆραν ἀέρα καὶ σκέφθηκαν σιγὰ - σιγὰ νὰ ἐξαγοράσουν ὅλη τὴν Παλαιστίνη καὶ νὰ τὴν κάνουν σιγὰ - σιγὰ κτῆμα τους.

Στὴ φωνὴ τοῦ Μπάλφουρ ἀπήντησαν οἱ Ἄραβες:

«Ἔξω οἱ Ἑβραῖοι!».

Καὶ ἄρχισε ἕνας ἀγώνας σκληρός, ἐπίπονος, ποὺ ἔθεσε ὅλη τὴν Παλαιστίνη σὲ μιὰ συνεχῆ ἀνησυχία.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐδούλευαν διαρκῶς μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἔχουν τὴν Ἀγγλία στὸ πλευρό τους καὶ ἀντὶ νὰ σταματήσουν, συνέχισαν μὲ μεγαλύτερη δρᾶσι τὴν ἐγκατάστασί τους.

Καὶ σήμερα...

Σήμερα οἱ Ἑβραῖοι σκέφθηκαν νὰ δημιουργήσουν καὶ σύνορα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διεκδικήσουν δικαιώματα.

Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς Ἄραβας τῆς Παλαιστίνης ὑπάρχει ὅλος ὁ Μουσουλμανικὸς Κόσμος ἀπὸ τὸ Χετζὰτζ μέχρι τὸ Μαρόκο, ὁ ὁποῖος ἔδωκε δείγματα ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς Ἄραβας τῆς Παλαιστίνης.

Ἔρευνα τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ ἑνὸς Ἄραβος Βεδουΐνου στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἐν τούτοις πίσω πάλι ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ὑπάρχουν πολλὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων συνδεδεμένων οἰκονομικῶς μὲ δισεκατομμύρια πρὸς τοὺς Ἑβραίους.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶνε σήμερα — παρ' ὅλας τὰς διώξεις— μιὰ μεγάλη παγκόσμια ζωτικότης.

Εἶνε οἱ ἄνθρωποι ποὺ κυβερνοῦν μὲ τὸ χρῆμα τους τὸ σύμπαν.

Εἶνε οἱ μεγάλοι ἄξονες τῆς κυκλοφορίας τοῦ χρήματος.

Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴ δύναμί τους;

Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχουν στὸ πλευρό τους πανίσχυρο σύμμαχο τὴν Ἀγγλία.

Τύπος ὡραίας Ἑβραίας χωριατοπούλας.

Μήπως ὁ κόσμος λησμόνησε ποτὲ ὅτι τὸ ἀγγλικὸ γόητρο ἐσώθη κάποτε ἀπὸ ἕνα Ρότσιλντ;

Αἰτία τῆς καταστροφῆς τοῦ Ναπολέοντος καὶ πραγματικὴ του ἧττα στὸ Βατερλώ, δὲν ἦταν ὁ Ρότσιλντ;

Ἂς διαμαρτύρονται, ἂς φωνάζουν οἱ ἐναντιούμενοι πρὸς τὸ ἑβραϊκὸν καθεστώς, οἱ Ἑβραῖοι προχωροῦν βραδέως μὲν ἀλλὰ ἁλματωδῶς πρὸς τὴν ἐξέλιξι.

Οἱ πολιτεῖες τὶς ὁποῖες φτιάνουν περιέχουν ὅλα τὰ μέσα ποὺ ἀπαιτεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ ἐντελῶς μοντέρνα πόλις.

Ἀλλὰ καὶ ἡ διοικητὴ μόρφωσις ποὺ λαμβάνουν προϋποθέτει ὅτι μιὰ μέρα δὲν θὰ θεωροῦνται ἁπλῶς ἄποικοι ἀλλὰ οἱ κύριοι ἑνὸς κράτους ποὺ δημιουργεῖται καὶ πλουτίζεται ἔλο καὶ μὲ νέας ἀρχάς.

Στὸν κόσμο αὐτὸν ὑπάρχουν πολλοὶ Ρότσιλντ.

Ὑπάρχουν πολλοὶ οἰκονομολόγοι.

Ὑπάρχουν μεγάλα καὶ διάσημα κεφάλια.

Ἂν ἀπὸ κοντὰ δὲν δείχνουν τὴν ὑποστήριξί τους, ἐν τούτοις ἀπὸ μακρυὰ ὑποβαστάζουν ὅλα τὰ βάρη μιᾶς τεραστίας προσπαθείας.

ΒΙΚΤΩΡ ΚΕΡΕΛ

Ἂν δὲ γελάσετε νὰ μᾶς συγχωρῆτε!

Χιοῦμορ

ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

—Μήπως πήγατε ἐφέτος στὸν Βόρειο Πόλο;

—Στὸν Βόρειο Πόλο; Ὄχι.

—Τί σύμπτωσις. Οὔτε κι' ἐγώ!

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Ἡ γυναῖκα τοῦ λωποδύτη πρὸς τὸν σύζυγόν της:

—Σὲ θαυμάζω, ἀντρούλη μου. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἀσχολοῦνται μὲ σένα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τελευταία σου διάρρηξι!

ΕΓΙΝΕ ΛΑΓΟΣ

—Τί εἶπε ὁ ἀρραβωνιαστικός σου ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ μπαμπᾶς σου ἔχασε ὅλη τὴν περιουσία στὸ χρηματιστήριο;

—Οὔτε ξέρω. Δὲν τὸν ξαναεῖδα ἀπὸ τότε!

ΠΑΘΗΜΑ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΥ

Ὁ κύριος Τάθε μπαίνει ἔξαλλος στοῦ ὀδοντοϊατροῦ Δεΐνα.

—Τὸ δόντι μου, φωνάζει, ἄχ! τὸ δόντι μου!

Ὁ ὀδοντοϊατρὸς τὸ ἐξετάζει καὶ ρωτᾶ:

—Ὑποθέτω πὼς πρὶν ἔρθετε ἐδῶ, πήγατε καὶ σὲ κάποιον ἄλλον, ἔ;

Ὁ ἀσθενής: Μάλιστα, στὸ διπλανό σας φαρμακοποιό.

Ὀδοντοϊατρός: Καὶ τί βλακεία σᾶς εἶπε;

Ἀσθενής: Μοῦ εἶπε νἄρθῶ σὲ σᾶς!

ἰ-ῶ ὕΐ,,,,,ὐ τοὐάάά ὀόό ὀόόό ὀ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ μαύρη ἠθοποιὸς Ζοζεφίνα Μπαίκερ σὲ κάποια στιγμὴ ἀνίας της ἐμπῆκε στὸ τραῖνο γιὰ νὰ πάῃ στὸ Σαμπερὺ νὰ περάσῃ τὴν Κυριακή της μόνη.

Ἐπειδή, ὅμως, δὲν ἤξερε καλὰ τὸ χωριό, πῆρε ἕνα χωριατόπουλο ἀπὸ τὸ σταθμό, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ σὲ κανένα ἐξοχικὸ κέντρο.

Ὁ μικρός, ἀφοῦ τὴν κύτταξε καλὰ-καλά, ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὴν ἐρώτησε:

—Κυρία, εἴσαστε μαύρη;

—Κι' ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες, μικρέ μου;

Καὶ τὸ ἔξυπνο χωριατόπουλο ἀπάντησε:

—Ἀπὸ τήν... προφορά σας.

—!!!

ΚΑΘΕ ΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ

Ἕνας πλαστογράφος, ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη σὲ τριῶν ἐτῶν φυλάκισι διότι ἐπλαστογράφησε τὴν ὑπογραφὴ ἑνὸς ταμίου, μεταφέρεται στὶς φυλακές.

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν τὸν ἐρωτᾷ:

—Σὲ τί ἐργασία μπορῶ νὰ σὲ χρησιμοποιήσω;

—Ἂν μοῦ δώσετε ὀχτὼ μέρες καιρὸ θὰ μπορέσω εὐκολώτατα νὰ μιμοῦμαι τὴν ὑπογραφή σας καὶ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο νὰ ὑπογράφετε τὶς διαταγές!

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΨΙΛΑ

Ὁ κ. καθηγητὴς ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ ταμεῖο, ὅπου μόλις εἶχε εἰσπράξει τὴ σύνταξί του. Σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο, στρίβοντας τὴ γωνιὰ γιὰ νὰ πάῃ σπίτι του, τὸν σταματᾷ ἕνας λωποδύτης καὶ τοῦ προτείνει τὸ περίστροφο.

—Κάνε γρήγορα. Δῶσε μου ἑκατὸ δραχμές, γιατὶ σὲ σκοτώνω...

—Ἀδύνατον! Δὲν ἔχω ἑκατὸ δραχμές, ἐκτὸς ἂν ἔχετε νὰ μοῦ χαλάσετε ἕνα χιλιάρικο!...

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ

Ὁ ἐπιλοχίας ἀρχισαλπιγκτὴς (στὸν νεοσύλλεκτο σαλπιγκτή): Κι' ἂν πιάσῃ φωτιὰ ὁ στρατῶνας ἢ τὰ γύρω σπίτια, τί θὰ κάμῃς;

Ὁ βοηθός: Θὰ σημάνω «παύσατε πῦρ».

ΕΝΑ ΝΕΟ
ΑΣΤΕΡΙ

ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Η ΝΤΙΖΕΖ
Η ΘΟΠΟΙΟΣ

Ὅπως εἶνε σήμερα: ντιζὲζ καὶ πρωταγωνίστρια. Θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτο ὅπου θὰ ἐμφανισθῆ, στὸ Γκρὰν Τριανὸν καὶ μετὰ στὴν Κων)πολιν, ὅπου θὰ τραγουδήσῃ στὸ «Πὰρκ Ὀτὲλ» καὶ στὸ «Σινὲ Γκλόρια Σαραΐ».

Μετὰ τὴν Κούλα Γκιουζέππε, ἡ Κούλα Νικολαΐδου! Ἡ Κούλα Νο 2. Μιὰ Ἑλληνίδα μὲ κάτι... τὸ σπανιόλικο ἐπάνω της. Ἀνάστημα ἑλληνικό, μάτια καὶ μαλλιὰ ἐβένινα, ποὺ θὰ τὰ ζήλευε κι' ἡ πιὸ μελαχροινὴ Σεβιλιάνα. Ἡ Κούλα Νικολαΐδου, ἀπὸ μαθήτρια ἀκόμη, εἶχε μισοπάρει τὴν ἀπόφασι νὰ βγῆ στὸ θέατρο. Κάτι ἀόρατο, μιὰ μυστηριώδης δύναμις τὴν τραβοῦσε πρὸς τὸ παλκοσένικο καὶ κάποιο φαρμάκι ποὺ ἤπιε, τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀπόφασί της.

Ἦταν ἕνα μουντὸ δειλινὸ τοῦ Νοεμβρίου, ὁ Βαρδάρης φύσαγε μανιασμένος, ἡ θάλασσα (στὸν κόλπο τῆς Θεσσαλονίκης) εἶχε φορέσει τὰ ἄσπρα της, ὁ οὐρανὸς κι' αὐτὸς εἶχε ρίξει στὸν ὦμο του τὴν ἐπίσημη μολυβένια μπέρτα του. Γύρω ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ ἄγριο μεγαλεῖο τῆς φύσεως, ἐκεῖ, στὸ θέατρο τοῦ Λευκοῦ Πύργου, ἡ θιασάρχις Σωτηρία Ἰατρίδου ὑπέγραφε μὲ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄγνωστον ὡς τότε Κούλα Νικολαΐδου, τὸ πρῶτο θεατρικό της συμβόλαιο.

Ἡ Κούλα ἄρχισε ὡς μπαλλαρίνα. Ὕστερα ἀπὸ κουραστικὲς πρόβες πρωτοεμφανίσθηκε στὸ θέατρο τῆς Καβάλλας, ὅπου βαπτίσθηκε ἐπισήμως στὴν κολυμβήθρα τῆς ἠθοποιοῦ... καὶ μυρώθηκε μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ μῦρον.

Τὸ ἔργον ποὺ ἐντεμπουτάρησε ἡ Κούλα ἦταν ἡ τυχερὴ ἐπιθεώρησις «Ἀθηναία».

Τὰ πρῶτα λόγια ποὺ τῆς ἐνεπιστεύθησαν νὰ πῆ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἦταν ἡ ἑξῆς «ἱστορικὴ» γι' αὐτὴν φρᾶσις:

«Κύριε, ἡ σαμπάνια σας!» Καὶ τὴ φρᾶσι αὐτὴ τὴν εἶπε μὲ ἀρκετὸ τρὰκ ἡ Κούλα... Πάντως τὴν εἶπε!

Ἡ Κούλα ἐργάσθηκε ἀρκετὰ μὲ τὸν θίασον Ἰατρίδου, ἀλλὰ οἱ ζήλειες τῶν συναδέλφων της καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν ἀπεγοήτευσαν (διότι δὲν τῆς ἔδιναν ρόλον) κι' ἔτσι, κάποια μέρα ξαναγύρισε στὴ Θεσσαλονίκη. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ νά, πάλι, ἡ Νικολαΐδου στὸ θίασο Ριτσιάρδη. Αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς ἐδίδοντο μικρορολάκοι. Σὲ μιὰ μάλιστα ντόπια ἐπιθεώρησι, σ' ἕνα μενιδιάτικο νούμερο, χάλασε κόσμο. Τὸ μενιδιάτικο αὐτὸ νούμερο ἦταν ἴσως κι' ἡ τελειωτικὴ ἀφορμὴ ποὺ τόσον τὸ κοινὸν ὅσον καὶ οἱ θιασάρχαι καὶ πρῶτος ὁ Ριτσιάρδης ἐξετίμησαν τὸ ταλέντο της καὶ ἰδιαιτέρως τὰ φωνητικά της χαρίσματα. Ἀπὸ 'κεῖ καὶ πέρα ἄρχισε ἡ σταθερὰ ἐξέλιξις τῆς Κούλας Νικολαΐδου. Μὲ τὴν ἀθόρυβη καὶ εὐσυνείδητη ἐργασία της ἔγινε σήμερα μιὰ «ζητημένη» ντιζέζ, χορεύτρια καὶ νουμερίστα. Μ' ἄλλα λόγια «ἀρτίστα λίγ' ἀπ' ὅλα». Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γόησσα ἀκόμη... ἐλαφρῶς μοιραία!... Πολλὲς καρδιὲς κρυφοχτύπησαν γιὰ τὴν Κούλα καὶ πολλὲς φορὲς χτύπησε καὶ τῆς Κούλας ἡ καρδιά...

Λένε... καὶ τί δὲ λένε... Ἕνας συγγραφεύς... κάποιος τραπεζίτης... ἕνας ἐφοπλιστής... ἕνας πολυεκατομμυριοῦχος καί, τέλος, ἕνα σωρὸ ἄλλοι θαυμασταὶ ἔρριξαν τὴν καρδιά τους πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Νικολαΐδου!

Πῆρε καὶ παίρνει χιλιάδες ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς τὶς δώσῃ: Ἰδοὺ τί τῆς γραφει κάποιος μαθητὴς τῆς Σχολῆς Ἐμποροπλοιάρχων:

«Δεσποινὶς Κούλα,

Ἔχω τρία χρόνια ἀκόμη γιὰ νὰ τελειώσω τὴ Σχολὴ καὶ νὰ πάρω δίπλωμα. Ἀλλὰ μὴ φαντασθῇς ὅτι θὰ γίνω καπετάνιος. Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Θὰ γίνω ναυπηγὸς καὶ μόλις καταλάβω ὅτι στέργεις καὶ σὺ στὴν ἀπέραντη ἀγάπη ποὺ σοὔχω, θὰ ναυπηγήσω ἕνα τρικάταρτο καράβι καὶ θὰ σὲ βάλω νύφη μέσα, γιὰ νὰ φύγουμε μαζὶ στὸ ἀτέλειωτο ταξίδι τῆς... εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς.

Φτάνει νὰ μοῦ πῆς ἕνα ναί. Νὰ μου πῆς ὅ,τι θέλεις. Φτάνει νὰ ξέρω ὅτι θὰ περιμένῃς 3 χρόνια. Μὴ σκέπτεσαι τίποτα ἄλλο. Τὸ «πῶς» θὰ ναυπηγήσω ἕνα τρικάταρτο; Ἔ, καϋμένη... Ὁ μπαμπᾶς ἔχει πολλά, μὰ πάρα πολλὰ λεφτά... Κι' ὕστερα εἶνε γέρος, πολὺ γέρος... Καί, ὥσπου νὰ περάσουν τρία χρόνια, θέλει καὶ δὲ θέλει, θά... Καταλαβαίνεις Κούλα; Καὶ τότε ὅλα, μὰ ὅλα θἆνε δικά σου!... Φτάνει νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα «ναί».

Περιμένω μὲ φριχτὴ ἀγωνία μιὰ λέξι σου

Μὲ λατρεία
Ν. Μ.»

Τὸ δεύτερο γράμμα τῆς τὸ γράφει κάποιος ἔμπορος μεταξωτῶν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ:

«Κουλάκι,

Τὴν ἀνθοδέσμη χθὲς βράδυ σοῦ τὴν ἔστειλα ἐγώ. Βέβαια, δὲν μὲ ξέρεις. Μὰ τί σημασία ἔχει αὐτό; Ἐγὼ σὲ ξέρω. Σὲ βλέπω κάθε βράδυ. Ἔρχομαι στὸ θεωρεῖο καὶ παίρνω τὸ τρίτο κάθισμα ἀριστερά, στὴν πρώτη σειρά. Πρόσεξέ με ἀπόψε ἂν θέλῃς. Ἂν θέλῃς μάλιστα νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα, ἔλα αὔριο ἀπ' τὸ κατάστημά μου, στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ. Ἄ! Στὸ κατάστημά μου θὰ βρῇς πολλὰ ἐνδιαφέροντα γιὰ σένα πραγματάκια. Νά, π. χ.: Μεταξωτὰ σὲ χίλια χρώματα, κάλτσες γαλλικὲς φίνες, μάλλινα γυναικεῖα ὑφάσματα πρώτης τάξεως καὶ σὲ ὑπέροχα σχέδια. Μιὰ ἐπίσκεψις ἀρκεῖ. Πάντως εἶμαι διατεθειμένος νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι θέλεις, ἐπί... πιστώσει καὶ μὲ δόσεις. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ πεταχτῇς μιὰ ματιὰ ὡς τὸ μαγαζί μου. Ἂν ἡ ἀπόστασις ἀπ' τὸ σπίτι σου ὡς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ σὲ κουράζῃ, μπορῶ νὰ σοῦ στείλω τὸ αὐτοκίνητό μου. Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸ σωφέρ μου. Εἶνε πολὺ ἐπιδέξιος καὶ πρὸ πάντων καλὸ παιδί. Τὸ αὐτοκίνητο θἄρθῃ νὰ σὲ πάρῃ αὔριο στὶς 4 μ.μ. ἀπ' τὸ σπίτι σου.

Μὲ θαυμασμὸ
Γ. Δ.»

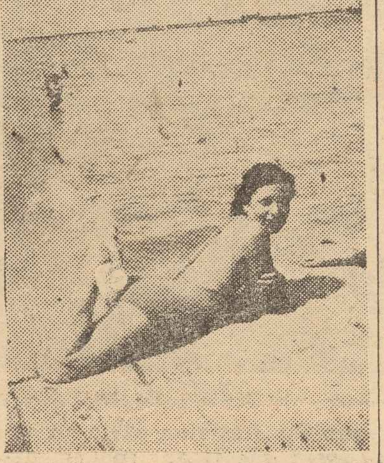

Ἡ Κούλα στὰ μπάνια κατὰ τὴν περιοδείαν τῆς Κύπρου

Ρωτήσαμε τὴν Κούλα ἂν πῆγε νὰ δῇ τά... μεταξωτὰ τοῦ ἐμπόρου τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ μᾶς εἶπε ὅτι «ψωνίζει, ἀλλὰ δέν...» καὶ ὅτι θὰ περιμένῃ ὁ κύριος αὐτὸς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα! Ἂν θέλετε τὴν πιστεύετε, πάντως αὐτὰ μᾶς εἶπε ἡ Κούλα.

★

Ἡ Κούλα ἀγαπᾶ τὸ νοικοκυριό. Πήγαμε στὸ σπίτι της καὶ βεβαιωθήκαμε γι' αὐτό. Κάθε πρᾶγμα στὴ θέσι του.

Κεντήματα σὲ τραπεζομάντηλα, καρὲ ντὲ τὰμπλ, μανδηλάκια. Τὰ πλεκτὰ ποὺ φορεῖ, ὅλα δουλειὰ δική της, καὶ φτιαγμένα ἀπὸ τὴν ἴδια!

Ἡ Κούλα ξέρει νά... κόβῃ καὶ νά... ράβῃ θαυμάσια.

Ἡ Κούλα πλέκει πρώτης γραμμῆς πλεκτὰ φορέματα καί... δίχτυα τοῦ ἔρωτα συνάμα. Τὸ πιὸ πυκνοπλεγμένο ἐρωτικὸ δίχτυ ἀπ' τὴ Νικολαΐδου εἶνε ἕνα τελευταιο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε τὴν ...τύχη νὰ μπλεχτῇ κάποιος γνωστὸς γιατρὸς τῶν Ἀθηνῶν καὶ μόνον ὁ παππᾶς μὲ τὸ «Ἠσαΐα χόρευε» θὰ τὸν ξεμπλέξῃ, ὅπως λένε!

Ἡ Κούλα σωφάρει, κολυμπᾶ, κάνει σουηδικὴ γυμναστική. Τὸ τελευταῖο μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς ἀπ' τὸ λυγερὸ σῶμα της καὶ ἀπὸ τὴν ἑλληνοπρεπῆ κορμοστασιά της.

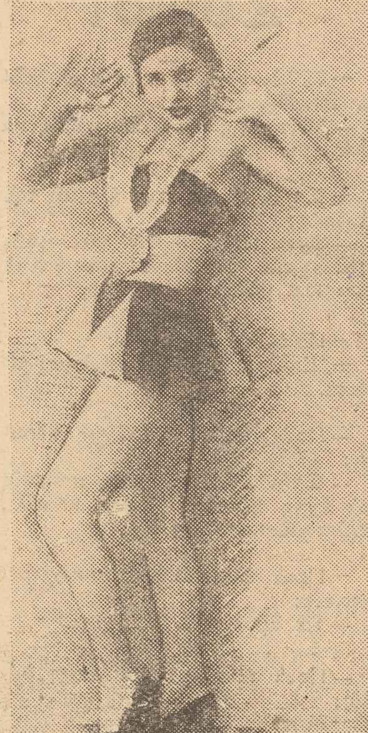

Ὅταν πρωτοβγῆκε μπαλλαρίνα στὴν ἐπιθεώρησι «Ἀθηναία»

Ὅλο τὸ καλοκαῖρι ἐργάσθηκε στὸ θέατρο «Μακέδο» ὡς νουμερίστα καὶ ντιζὲζ καὶ λανσάρησε τὸ γνωστὸ τραγοῦδι τοῦ Κώστα Γιαννίδη «Θἄρθω μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι». Στὴ Νικολαΐδου ἐπίσης ὀφείλεται τὸ τελευταῖο σουξὲ «Ζαχαροπλάστης ἦταν ὁ μπαμπᾶς σου», τὸ ὁποῖο ὁ συνάδελφος Σακελλάριος ἔγραψε εἰδικῶς γι' αὐτήν.

Ἡ φωνοληπτικὴ ἀπόδοσις τῆς Κούλας εἶνε καταπληκτική. Θεωρεῖται μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες ἐκτελέστριες εἰς δίσκους γραμμοφώνων. Τώρα ποὺ ἔληξε τὸ συμβόλαιό της ἀπὸ τὸ θέατρο «Μακέδο» φεύγει γιὰ μεγάλο τουρνὲ στὸ ἐξωτερικό. Πρῶτα στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου θὰ τραγουδήσῃ στὸ «Γκρὰν Τριανὸν» κατόπιν στὸ Κάϊρο, ἀπ' ὅπου θὰ τὴν ἀκούσωμε ραδιοφωνικῶς. Τὸν Ἰανουάριον θὰ ἐμφανισθῇ στὸ «Πὰρκ—Ὀτὲλ» καὶ στὸν μεγαλύτερο κινηματογράφο τῆς Κωνσταντινουπόλεως «Σινὲ — Γκλόρια Σαραΐ».

Ὕστερα ἀπὸ τὴν πράγματι ἁλματικὴν πρόοδον (ποὺ σὲ τόσο μικρὸ διάστημα ἐσημείωσε) ἡ Κούλα Νικολαΐδου, ἐλπίζομε ὅτι καὶ ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Νείλου καὶ τὴν Γκιουζὲλ Ἰσταμποὺλ θὰ ἐπιστρέψῃ μὲ θριάμβους. Ἐξ ἄλλου δικαιοῦται ἡ Κούλα νὰ εὐελπιστῇ γιὰ ἀκόμη καλύτερο καλλιτεχνικὸ μέλλον, διότι, καὶ νέα καὶ φίλεργη εἶνε, καὶ ταλέντο ἔχει, καί, τὸ κυριώτερον ἐξ ὅλων, ἡ ἀπαραίτητος εὐσυνειδησία δὲν τῆς λείπει. Ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν τῶν προσόντων της, ἡ Κούλα Νικολαΐδου ἔχει καὶ τὸ φοβερώτερον ὅπλον μὲ τὸ ὁποῖον καθηλώνει καὶ ἐπιβάλλεται στὸν θεατήν. Καὶ ξέρετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ὅπλον; Τὰ μάτια της! Δὲν μᾶς πιστεύετε; Ρωτῆστε τὸν μαθητὴν τῆς Σχολῆς Ἐμποροπλοιάρχων... τὸν ἔμπορον τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ... Ἀλλὰ κι' ἕναν πολὺ γνωστὸν καὶ γοργῶς ἐξελισσόμενον νεαρὸν θεατρικὸν συγγραφέα... Ρωτῆστε ἀκόμη καὶ κάποιον γιατρό... καὶ ὅλοι μαζὶ θὰ σᾶς ποῦν περὶ τῶν ...ὀφθαλμῶν τῆς Κούλας Νικολαΐδου. Ἡ Κούλα παίζει μὲ τὰ μάτια της, τραγουδᾶ μὲ τὰ μάτια της... μιλεῖ μὲ τὰ μάτια της... σκλαβώνει μὲ τά... μάτια της! Εἶνε καλλιτέχνις ὄχι... γιὰ τὰ μάτια, ἀλλὰ καὶ γιὰ τίς... ματιές της ἀκόμα. Καὶ γιὰ νὰ μὴ ματιάξωμε τὴν Κούλα Νικολαΐδου, σταματοῦμε ἐδῶ.

Α.Σ.

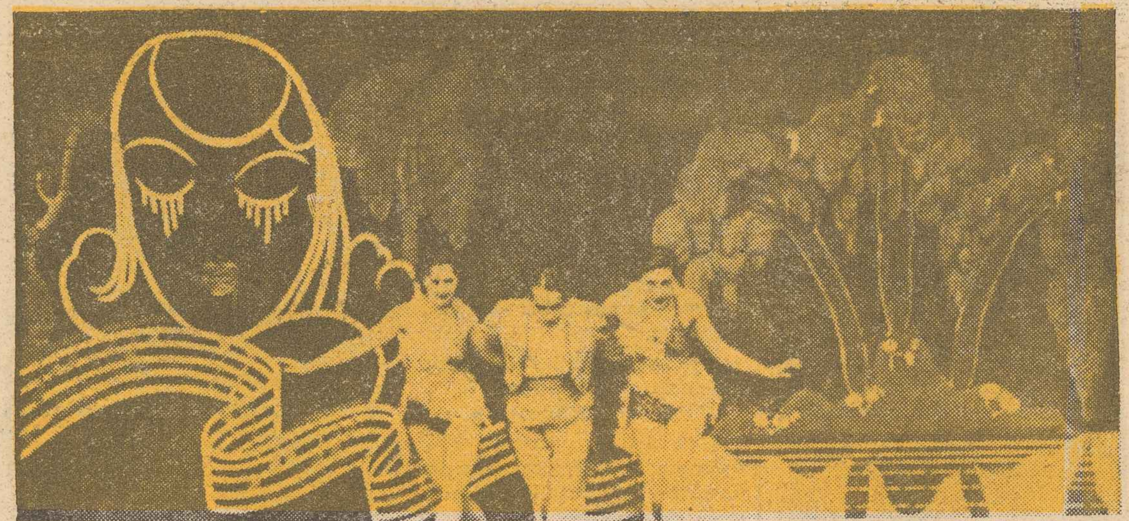

Στὴν περίφημη τριφωνία τῆς ἐπι θεωρήσεως «Πέρδικα», στὸ θέα τρο «Μακέδο», μαζὶ μὲ τὸν Κυρ. Μα υρέα καὶ τὴν Τζένη Σπυροπούλ ου

ΠΡΩΤΟΓΟΝΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

ΣΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Ἀσθένεια, ζωή, θάνατος εἶνε τρεῖς καταστάσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνᾷ ἕνας ἄνθρωπος.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐμᾶς τοὺς εὐρωπαίους, ἔχομε κατορθώσει νὰ καθορίσωμε γιατρικὰ καὶ ἐπεμβάσεις ἐπιστημονικὰς ποὺ νὰ διασώζωμε τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἀλλὰ ἐκεῖ κάτω στὶς χῶρες τῶν πρωτογόνων λαῶν συμβαίνει τὸ ἐναντίον.

Ἐκεῖ κάτω εὑρίσκονται ἐν ἰσχύϊ ἄλλα πράγματα, ὅπως εἶνε ἡ πίστις τους πρὸς τὰ ἄστρα, πρὸς τὶς μαγγανίες.

Καὶ βέβαια ἀφοῦ σχετίζουν τὴν ζωή τους μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μποροῦν παρὰ νὰ σχετίσουν τὶς ἀρρώστειες τους καὶ τὸ θάνατο στὴν ἴδια προέλευσι.

Οἱ μαῦροι ἀγνοοῦν π.χ. τί σημαίνει ἀσθένεια δοντιῶν.

Ὅπως δὲν ξέρουν οὔτε ὑπάρχουν γι' αὐτοὺς ἀσθένειες ἐσωτερικές, ἀλλὰ ἀσθένειες οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπέξω.

Γιὰ τοὺς πρωτογόνους ἀνθρώπους ἡ ἀρρώστεια ἦταν σημεῖον δυσμενείας τῆς θεότητός των.

Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη τους δουλειὰ εἶνε νὰ κολακεύουν καὶ νὰ καταπραΰνουν τὸ θυμὸ τοῦ θεοῦ.

Κι' ἐνῷ οἱ Κινέζοι ρωτοῦν τὸ μάγο τί πρέπει νὰ κάνουν, οἱ Ἰνδιανοι τῆς Ἀμερικῆς βυζαίνουν τὴ σάρκα γιὰ νὰ βγάλουν ἀπὸ μέσα της τὰ κακὰ δαιμόνια.

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα συστήματα θεραπείας θὰ σᾶς διηγηθοῦμε: εἶνε τῶν Οὔρα-Οὖς, ἑνὸς πρωτογόνου ἀκόμα λαοῦ τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ μάγος γι' αὐτοὺς εἶνε ὁ γιατρὸς καὶ ὁ παντογνώστης. Λοιπόν, ἡ καλύβα τοῦ μάγου, ἐνῷ τῶν ἄλλων εἶνε φτιαγμένη μὲ καλάμια, αὐτοῦ εἶνε χρισμένη καὶ μὲ λάσπη. Οἱ τοῖχοι της φέρουν σχεδιασμένες διάφορες εἰκόνες τεράτων, οἱ ὁποῖες ἀντιπροσωπεύουν φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἢ τύχης. Σ' αὐτὰ οἱ Οὖρα—Οὖς πιστεύουν πάρα πολύ.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ὑπάρχει ἕνα χάλκινο πιάτο. Ὁ ἐπισκέπτης χτυπᾶ μ' ἕνα ξύλο γιὰ ν' ἀκούσῃ το θόρυβο ὁ μάγος καὶ νὰ βγῇ ἔξω.

Βγαίνει καὶ ἀρχίζει ἡ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς.

Ξαπλώνουν τὸν ἄρρωστο πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι, τὸν τυλίγουν μὲ διάφορα δέρματα καὶ πανιὰ καὶ ὁ μάγος ἀρχίζει τὴ μουρμούρα. Τέλος σκύβει καὶ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀσθενοῦς σχεδιάζει ἕνα κύκλο πάνω στὴν ἄμμο. Τὸν κύκλο τῆς ζωῆς. Παρακάτω καίει ἕνα λυχνάρι. Τὸ λυχνάρι ἀντιπροσωπεύει τὴ ζωή. Ἂν σβύσῃ, αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ ἄρρωστος θὰ πεθάνῃ. Ὁ μάγος κάνει ἀστρολογικοὺς ὑπολογισμούς. Ἔπειτα ἀρχίζει πάλι τὸ ψάλσιμο καὶ τέλος σφάζει ἕναν μαῦρο κόκορα καὶ τὸν πετα χάμω, πάνω στὸν κύκλο τῆς ζωῆς. Ἂν τὸ κεφάλι τοῦ κόκορα ποὺ σφαδάζει γυρίσῃ ἀριστερά, ὁ ἄρρωστος θὰ πεθάνῃ, ἂν δεξιά, θὰ ζήσῃ.

Σὲ κάτι τέτοια συνίστανται οἱ θεραπεῖες τῶν ἀσθενῶν καὶ σὲ δηλητηριωδη βότανα.

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΡΩΪΚΟΥΣ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

—Μάϊνα! φώναξε ὁ καπετανιος, δὲν μοῦ φαίνεται γιὰ καλὸ καράβι αὐτὸ ποὺ ἔρχεται. Ἀνοῖχτε τὶς μπουκαπόρτες καὶ ἴσια τὰ κανόνια γιὰ πάνου του.

Ὁ Φερναντὲζ Ἐλβὶρ ντὲ Μπάϊρα Μαρίνα, ὁ ἄρχοντας αὐτὸς μὲ τὰ πολλὰ τὰ κάστρα καὶ τὰ ἄπειρα τὰ πλούτη, τάξίδευε πέρα ἀπὸ τὰς Καναρίους Νήσους, στὸ Νησάκι τῆς Ἀγάπης, ὅπως τὸ εἶχε αὐτὸς ὠνομάσει, γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὴν ἀγαπημένη του γυναικούλα.

Ἂς ἦταν αὐτὸς μεγάλος — περίπου πενηντάρης — καὶ ἡ πανέμορφη Ρία Μὰλ Σάρτα, δεκαοχτὼ χρονῶ μπουμποῦκι.

Ἤξερε νὰ κυβερνᾷ τόσο καλὰ τοὺς ἀνθρώπους του, τὰ πλούτη του ὅσο καὶ τὴ γυναῖκα του.

Τί σημαίνει ἂν τὴν πῆρε μὲ τὸ ζόρι.

—Ξέρω νὰ τῆς ἐπιβληθῶ, ἔλεγε, καὶ μ' ἀγαπᾷ.

Ἀμ' δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἡ Ρία Μὰλ Σάρτα.

Ζόρι καὶ ἀγάπη δὲν συμφωνοῦνε καθόλου.

Τόσο στὸν ὕπνο της ὅσο καὶ στὸ ξύπνο της ἡ ὤμορφη ξανθὴ κοπέλλα ἔβλεπε διαρκῶς καὶ ποθοῦσε δύο μάτια γαλανὰ ποὺ τὴν κύτταζαν παραπονιάρικα, θλιμμένα.

Ὁ ἄμοιρος Χοΐτο, τὸ παλληκάρι αὐτὸ τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας, ὁ ἄριστος καραβοκύρης τῆς Μαλάγας ἔλειπε ὅταν ὁ Φερναντὲζ Ἐλβίρο ντὲ Μπάϊρα τὴν ἀγόρασε μὲ πολλὰ πλούτη ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἐκείνη δὲν ἐναντιώθηκε γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ ὁ πανίσχυρος ἄντρας της τὴ μυστική της ἀγάπη καὶ κάνει κανένα κακὸ στὸν Χοΐτο.

Ὁ Χοΐτο ὅμως ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ταξίδι ποὺ ἔλειπε.

Ἔμαθε τὸ βίαιο γάμο τῆς γυναίκας ποὺ λάτρευε καὶ ἀπαρηγόρητος ἐκμυστηρεύθηκε τὸν πόνο του σὲ τρεῖς μονάχα πιστούς του φίλους.

Αὐτοὶ προσπάθησαν νὰ μάθουν τὸ μέρος ποὺ ἔκρυβε ὁ ντὲ Μπάϊρα τὴν Ρία Μὰλ Σάρτα.

Καὶ μιὰ μέρα ἁρμάτωσαν τὸ καράβι του, φούσκωσαν μὲ πονέντε τὰ πανιά τους καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ Νησάκι τῆς Ἀγάπης.

Εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι. Ὁ ἥλιος εἶχε βάλει πλώρη γιὰ τὴ Δύσι του καὶ ὁ Φερναντὲζ ἐκύτταζε τώρα μὲ ἀγωνία τὸ καράβι ποὺ εἶχε τὴ δική του κατεύθυνσι.

Τὸ Νησάκι τῆς Ἀγάπης ἀπεῖχε μόλις δέκα μίλλια ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν.

—Σὰ γνωστὸ μοῦ φαίνεται τὸ καράβι, ἄρχοντα, εἶπε ὁ δεύτερός του καπετάνιος.

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα. Χίλιοι διάβολοι νὰ πάρουν ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ μάθῃ ποὺ εἶνε τὸ Νησάκι τῆς Ἀγάπης.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ πῇ περισσότερα καὶ τὰ σωθικὰ τῆς «Σάντα Μαρία» δέχθηκαν μιὰ μπάλλα ποὺ τράνταξε ὅλο τὸ καράβι.

—Ἕτοιμοι! Ὅλοι στὶς θέσεις τους!

Ἀλλὰ οἱ μπάλλες ἔπεφταν βροχὴ καὶ ἡ «Σάντα Μαρία» τὸ καράβι τοῦ μεγάλου Φερναντὲζ ἄρχισε νὰ κάνῃ νερά.

—Χίλιοι διάβολοι! Μᾶς βούλιαξαν οἱ πειρατές! Ἑτοιμᾶστε τὴ βάρκα νὰ φθάσουμε στὸ νησὶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

Ἡ διαταγή του ἐξετελέσθη καὶ ὁ Φερναντὲζ ἐπῆρε τοὺς καλύτερους ἀπὸ τοὺς ἄνδρες καὶ μπῆκε μέσα στὴ βάρκα.

—Χίλια φλουριὰ ἂν φθάσουμε πρὶν νὰ σκοτεινιάσῃ στὸ νησί.

Τὸ πειρατικὸ καράβι προχωροῦσε ὅμως πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτοὺς γιὰ τὸ Νησάκι τῆς Ἀγάπης.

Ὁ Φερναντέζ, ὁ μέγας αὐτὸς καὶ σπουδαῖος κατακτητὴς λύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του.

Δὲν συλλογιζόταν τόσο τὰ πλούτη ποὺ εἶχε στὸ νησὶ ὅσο τὴν ὤμορφη τὴ γυναῖκα του.

Τὸ καράβι ἔστριψε, χάθηκε μέσα στὸ λιμανάκι.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔφθασε καὶ ἡ βάρκα τοῦ Φερναντὲζ στὸ λιμανάκι.

Ξεμπαρκάρισε, πάτησε τὸ πόδι του στὴ στεριὰ κι' ἀντικρύ του βρῆκε ἕνα ψηλό, ὡραῖο νέο γαλανομάτη μὲ τὴ συνοδεία του: δέκα λεβέντες ἁρματωμένοι.

—Ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ πάτησες τὰ δικαιώματα τῆς ἰδιοκτησίας μου; ἐφώναξε θυμωμένος ὁ Φερναντέζ.

—Ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ πάτησες τὰ δικαιώματα τῆς καρδιᾶς μου;

Ὁ Φερναντὲζ ἐτράβηξε τότε τὸ μαχαῖρι του καὶ πῆγε νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὸν Χοΐτο.

Ὁ Χοΐτο μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια τὸν ἐκύτταζε προσεχτικὰ μέσα στὰ μάτια, ποὺ τὸ χέρι τοῦ Φερναντὲζ παράλυσε.

—Πειρατή! ἐφώναξε.

—Πειρατὴς εἶσαι σὺ ποὺ μάζεψες τοῦ κόσμου τὰ πλούτη καὶ τἄχωσες μέσα στ' ὀνησί. Πειρατὴς εἶσαι σὺ ποὺ ἔκλεψες τὸ μπουμπούκι τῆς Μαλάγας καὶ τὄκλεισες μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κάστρο. Ἔρχομαι νὰ πάρω ὅ,τι μοῦ ἀνήκει. Θὰ τὸ πάρω καὶ θὰ φύγω! Κράτησε τὰ πλούτη σου ἄρχοντα Φερναντέζ.

Πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ ἀφήσῃ τὴ γυναῖκα του ὁ Φερναντὲζ στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν τὸν ἐγνώριζε;

Θὰ προτιμοῦσε νὰ παλαίψῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ ἀλλὰ ὄχι ν' ἀφήσῃ τόσο ἄνανδρα τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε στὰ χέρια αὐτῶν τῶν πειρατῶν.

—Ν' ἀφήσω νὰ μοῦ πάρῃς τὴ γυναῖκα; ἐφώναξε ὁ Φερναντέζ.

—Ἀφοῦ τὴν ἀγαπῶ!

—Κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ!

—Ναί, μὰ ἐκείνη δὲν σὲ ἀγαπᾷ ἄρχοντα Φερναντέζ!

Ὁ Φερναντὲζ ἐχλώμιασε, ἔτριξε τὰ δόντια του κι' ἐρώτησε διστακτικά:

—Καὶ ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποὺ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα τὰ αἰσθήματα τῆς γυναίκας μου;

—Ποιὸς εἶμαι ἐγώ; Λοιπὸν δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις Φερναντὲζ Ἐλβίρα ντὲ Μπάϊρα Μαρίνα; Βλέπεις ἐγὼ γνωρίζω ὅλη σου τὴ γενεαλογία, ὅλα σου τὰ ὀνόματα καὶ ὅλη τὴ ζωή σου. Γνωρίζω καλὰ πὼς μὲ τὰ κουρσάρικα καράβια σου, ἔπιανες ὅλο τὸ θησαυρὸ τῆς Ἰωνίας ποὺ ἐρχόνταν πέρα ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴ καὶ τὸν ἔκρυβες σ' αὐτὸ τὸ νησάκι. Ξέρω πὼς ἔκανες τὸ φίλο στὸ βασιληᾶ τῆς Ἰσπανίας γιὰ νὰ μὴ σὲ καταλάβῃ κανείς... Βλέπεις τὰ ξέρω ὅλα. Ἐσὺ δὲν μὲ ξέρεις, λοιπόν; Λησμόνησες τὴ σκούνα ποὺ βούλιαξαν τὰ κανόνια σου, τὴ «Φλόρα Ἀπέρτα» καὶ πῆρες τὰ μεταξωτά μου, τοὺς θησαυρούς μου, τὰ λεφτά μου καὶ μὲ πέταξες ἔξω σὲ μιὰ ἀλγερινὴ ἀκτή; Τὸ Χοΐτο δὲν τὸν θυμᾶσαι, λοιπόν, πιά, τὸ νέο ποὺ σὲ ἐξυπηρέτησε πρὸ πέντε ἐτῶν καὶ σοῦ ἔσωσε τὴ ζωή;

Ὁ Φερναντὲζ κατάπληκτος τὸν ἄκουε.

—Καὶ τί σχέσι ἔχουν ὅλα αὐτὰ Χοΐτο μὲ τὴ γυναῖκα μου τὴ Ρία Μὰλ Σάρτα;

—Μεγάλη σχέσι, Φερναντὲζ ντὲ Μπάϊρα. Τὴ γυναίκα αὐτὴ τὴν ἀγαποῦσα. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ρία μ' ἀγαποῦσε. Μπορεῖ νὰ μὴν ἤμουν ἐγὼ ἄρχοντας μὲ κάστρα καὶ μὲ φλουριά. Εἶχα ὅμως τὸ καράβι μου καὶ τὰ πλούτη ποὺ ἐσὼ δὲν ξέρεις καὶ ποὺ κέρδισα τίμια. Μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτή, λοιπόν. Φερνατέζ, μ' ἀγαποῦσε στὰ κρυφὰ καὶ περίμενε νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ ταξῖδι νὰ τὴν πάρω γυναῖκα μου. Ἔλειπα. Ἦρθες ἐσὺ καὶ βρῆκες τὸν πατέρα της ποὺ εἶχε χάσει ὅλα τὰ λεφτά του καὶ τὴν ἀγόρασες. Ὅταν ἀγοράζῃ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἀπαίτησι νὰ τὸν ἀγαποῦν. Ὁ ἔρως δὲν ἀγοράζεται, Φερναντέζ. Θέλεις τὰ λεφτά σου πίσω;

—Ὄχι! οὔρλιαξε ὁ Φερναντέζ. θέλω τὴ γυναῖκα μου.

—Ἡ Ρία μοῦ ἀνήκει.

—Θέλω νὰ τὴ ρωτήσω.

—Οὔτε θὰ τὴ δῇς πιὰ πυτέ σου!

—Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία

—Αὐτὸ λέγεται παλληκαριά, Φερναντέζ. Κι' ἂν θέλῃς νὰ δοκιμάσῃς τὸ μαχαῖρι μου, ἐμπρός!

Δυὸ μαχαίρια ἄστραψαν. Δυὸ χέρια ἔμπλεξαν.

Οἱ ἄλλοι ἔκαναν κύκλο γύρω τους.

Περίμεναν μὲ ἀγωνία τὴν ἔκβασι τῆς πάλης.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνα μουγκρητό.

Τὸ αἷμα πιτσίλησε τὸν Χοΐτο, ὁ Φερναντὲζ ἔπεσε κάτω νεκρός.

Τὸν Φερναντὲζ τὸν παρέλαβαν οἱ σύντροφοί του καὶ τὸν ἔθαψαν σ' ἕνα μακρυνὸ ἀκρωτῆρι τοῦ νησιοῦ.

Ὅταν ἔγινε ἡ ταφὴ ὁ Χοΐτο διέταξε τοὺς συντρόφους του νὰ παραλάβουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Φερναντὲζ, νὰ τοὺς δώσουν πολλὰ χρήματα, ὅσο μποροῦσαν πιὸ πολλὰ καὶ νὰ τοὺς ξεμπαρκάρουν στὴν πρώτη στεριὰ ποὺ θἄβρισκαν μπροστά τους.

Ὅταν ἐξετελέσθη ἡ διαταγή του καὶ τὸ καράβι ἀπεμακρύνθη, τότε ὁ Χοΐτο ἀνέβηκε τὸ κενὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ κάστρο ὅπου ἦταν κλεισμένη ἡ Ρία, ἡ ἀγαπημένη του.

Ἡ συγκίνησίς της ἦταν μεγάλη ὅταν ἀντὶ τοῦ Φερναντὲζ ἀντίκρυσε τὸν Χοΐτο.

—Πῶς εὑρέθηκες ἐδῶ;

—Ἡ τύχη μου, ἡ τύχη τῶν ἐρωτευμένων μὲ ἔφερε ἐδῶ.

»Ὁ Φερναντὲζ ἐξηφανίσθη, δὲν ὑπάρχει πιά!

»Εἶσαι δική μου, μονάχα δική μου γιὰ πάντα, Ρία».

Οἱ δύο νέοι ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ δύσκολα μπόρεσαν νὰ ξεχωρίσουν.

Ἡ ἀγάπη τους ἐτράνωσε μέσα στὸ νησὶ καὶ ψήλωσε ὅσο τὰ βουνά, ὅσο τ' ἄστρα!

Τὸ Νησάκι τῆς Ἀγάπης παρέμεινε ἡ φωλιὰ τοῦ ἔρωτος τῶν δύο ἐρωτευμένων.

Ποῦ καὶ ποῦ κάθε μῆνα, οἱ ἄνδρες τοῦ Χοΐτο ἔφευγαν γιὰ τὸ καράβι τους καὶ γυρνοῦσαν μὲ ἐμπορεύματα, μὲ πλούσια δῶρα, μὲ τρόφιμα, μὲ φλουριά!

Δὲν εἶνε θρύλος!

Εἶνε πραγματικότης ἡ ἱστορία τῆς Ρία καὶ τοῦ Χοΐτο.

Πάνω στὸ ἔρημο, σήμερα, αὐτὸ νησάκι βρίσκονται δύο τάφοι.

Φέρουν δυὸ ὀνόματα: Ρία — Χοΐτο!

ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΑΛΜΠΑΡΕΘ

ἀλλαγὴ ἡμερολογίου

Ἐπίκαιρη εὐθυμογραφικὴ ἔρευνα

τοῦ συνεργάτου μας ΑΣ. ΓΙΑΛ.

Ὅσοι χρωστοῦν, μποροῦν σήμερα νὰ ποῦν στὸ δανειστή των:

—Θὰ σὲ πληρώσω, ἀγαπητέ μου, στὶς... 30 Φεβρουαρίου.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πέρτα τῆς ἡμερολογιακῆς ὑπεκφυγῆς ἀπειλεῖται νὰ κλείσῃ γιὰ τοὺς φουκαράδες τοὺς χρεῶστες. Διότι ἐνδέχεται ν' ἀποκτήσῃ προσεχῶς καὶ ὁ Φεβρουάριος τριακοστὴν ἡμέραν καὶ ἴσως καὶ τριακοστὴν πρώτην.

Τὸ γεγονὸς παρουσιάζει ἐνδιαφέρον. Γιὰ σκεφθῆτε τὸν Κουτσοφλέβαρον θεραπευμένον ἀπὸ τὴν προαιωνίαν κουτσαμάρα του. Θὰ εἶνε ἕνα θαῦμα. Χρέη ὀρθοπεδικοῦ ἰατροῦ ἔχει ἀναλάβει ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἡ ὁποία ἐσκέφθη νὰ κάμῃ καὶ τὸν Φεβρουάριον ἀρτιμελῆ μῆνα. Αὐτὸ θὰ γίνῃ —ἂν γίνῃ— διὰ τῆς καθιερώσεως ἑνὸς νέου, διεθνοῦς ἡμερολογίου.

Τὸ ὑπὸ συζήτησιν νέον ἡμερολόγιον δὲν φροντίζει μόνον περὶ τῆς θεραπείας τῶν ποδιῶν τοῦ Φεβρουαρίου. Ἐπιφέρει καὶ ἄλλες μεταβολές, οἱ ὁποῖες δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ ἔχουν τὸν ἀντίκτυπόν των εἰς τὸν κοινωνικόν μας βίον. Ἡ ζωή μας εἶνε συνυφασμένη μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου. Μονάχα οἱ ποιηταὶ εἶνε συνήθως ἐκτὸς χρόνου —ὅπως εἶνε καὶ ἐκτὸς τόπου— οἱ ὁποῖοι, μὴ εὑρίσκοντες ἀναγνώστας μεταξὺ τῶν συγχρόνων των, καυχῶνται νὰ πιστεύουν ὅτι γράφουν γιὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ κοινοὶ θνητοί, ρυθμίζομε τὶς βιωτικές μας ὑποθέσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἡμερολογίου. Ὥστε μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθουμε, τί θὰ γίνῃ μεθαύριο, ἂν καθιερωθῇ νέον σύστημα μετρήσεως τοῦ χρόνου.

Καὶ ἐν πρώτοις: Τὸ προτεινόμενον ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν νέον ἡμερολόγιον διαιρεῖ τὸν χρόνον εἰς τέσσαρα ἴσα τρίμηνα. Κάθε τρίμηνον θὰ ἔχῃ ἕνα μῆνα μὲ 31 ἡμέρες καὶ ἄλλους δύο μὲ 30. Δηλαδὴ οἱ μῆνες ποὺ θὰ ἔχουν τριανταμία, ἐλαττώνονται, πρὸς μεγάλην ἀσφαλῶς δυσανασχέτησιν τῶν ...μαθητῶν. Ποιοὶ μῆνες ὅμως θὰ ἔχουν 31 καὶ ποιοὶ 30; Αὐτὸ δὲν ἔχει καθορισθῆ ἀκόμη. Καὶ προβλέπεται μεγάλη μάχη μεταξὺ τῶν δώδεκα μηνῶν διὰ τὴν οἰκειοποίησιν τῆς μιᾶς ἐπὶ πλέον ἡμέρας. Ποιοὶ θὰ εἶνε οἱ νικηταί; Ἕνας προβλέπεται, ὅτι θὰ εἶνε ὁ Ἰούλιος, καθ' ὅσον φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἑνὸς ἐκ τῶν πανισχύρων ἀνδρῶν τῆς ἱστορίας. Μήπως ὅμως καὶ ὁ Μάρτιος δὲν εἶνε ὁ φερώνυμος μῆνας τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου; Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰανουάριος θὰ κινητοποιήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν μάχην τὸ βαρὺ πυροβολικὸν τῶν κεραυνῶν καὶ βροντῶν του. Μεγάλη σύρραξις τῶν μηνῶν προβλέπεται. Εἶνε φαίνεται μοιραῖον, ὅ,τι ζήτημα ἀρχίζει νὰ λύσῃ ὁ κατ' ἐξοχὴν εἰρηνικὸς θεσμὸς τῆς Γενεύης, νὰ καταλήγῃ εἰς... ἀναμπουμπούλαν.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη καινοτομία τοῦ διεθνοῦς ἡμερολογίου εἶνε ἄλλη: Οἱ δώδεκα μῆνες θὰ συμπληρώσουν 354 ἡμέρες. Δηλαδὴ μέσα στὸ χρόνο θὰ περισσεύῃ μία ἡμέρα. Καὶ ἂν τὸ ἔτος εἶνε δίσεκτον, θὰ περισσεύουν δύο ἡμέρες. Αὐτὲς λοιπὸν οἱ ἡμέρες θὰ εἶνε λευκές. Δὲν θὰ ἔχουν οὔτε ὄνομα, οὔτε ἡμερομηνίαν. Θὰ ξυπνᾶμε τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ θὰ ρωτοῦμε τὴν ὑπηρέτριάν μας:

—Τί εἶνε σήμερα, Κατερίνα;

—Τίποτε, κύριε.

—Τί θὰ πῇ τίποτε; Σὲ ρωτῶ νὰ μοῦ πῇς τί μέρα ἔχουμε...

—Αὐτὸ σᾶς λέγω κι' ἐγώ, κύριε, ὅτι δὲν ἔχουμε τίποτε.

—Χθές, βρὲ παιδί μου, τί μέρα εἴχαμε;

—Παρασκευή.

—Ἔ, τότε, σήμερα ἔχουμε Σάββατο.

—Ὄχι. Αὔριο ἔχουμε Σάββατο.

—Δὲν εἶσαι καλά, Κατερίνα, τὸ κατάλαβες;

Ἀλλὰ ἡ Κατερίνα θὰ εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὰς φρένας της. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ εἶνε καλά, θὰ εἶνε τὸ ἡμερολόγιο, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἕνα φύλλο ἐντελῶς λευκό, σὰν ἐπίδεσμον. Οὔτε ἡμέρα οὔτε ἡμερομηνία. Τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς σας αὐτό; Ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ εἶνε σὰν νὰ μὴ ζοῦμε. Ἡ αἰσθαντικὴ δεσποινίς, ποὺ κρατᾷ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς της, θὰ εἶνε ἀναγκασμένη νὰ μὴ γράψῃ τίποτε. Ὅσοι γεννιοῦνται τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ μποροῦν νὰ ποῦν ὅτι δὲν... ἐγεννήθησαν ἀκόμη. Ὅποιος θὰ συνάπτῃ γραμμάτια, θὰ γράφῃ: «Ἡμέρα λήξεως τοῦ γραμματίου ἡ...». Καὶ θὰ ἀφίνῃ τὴν ἡμερομηνίαν διὰ λόγους εὐνοήτους κενήν. Καὶ ὅταν ὁ δανειστὴς θὰ κάμῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ, θὰ τὸν ἀπαντᾷ:

—Ἐννοῶ, ὅτι θὰ σοῦ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου τὴν λευκὴν ἡμέραν τῆς λευκῆς ἡμερομηνίας τοῦ λευκοῦ ἔτους.

—Δηλαδὴ πότε;

—Τότε ἀκριβῶς ποὺ σοῦ λέγω. Τὴν λευκὴν ἡμέραν...

Τρέχα γύρευε. Θὰ.. ἀσπρίζῃ τὸ μάτι τοῦ δανειστοῦ μέχρις ὅτου ἰδῇ αὐτὴν τὴν «λευκὴν» ἡμέραν. Τὴν ἴδιαν τακτικὴν θὰ μετέρχωνται καὶ οἱ ἐπαγγελματίαι, οἱ ὁποῖοι ὑποχρεοῦνται νὰ παραδώσουν ἕνα κοστοῦμι, ἢ ἕνα ἔπιπλο, ἢ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο ἀντικείμενο, μιὰ ὡρισμένη ἡμερομηνία. Καὶ αὐτοὶ θὰ ἀφίνουν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς παραδόσεως λευκὴν ὑπονοοῦντες τὴν λευκὴν ἡμέραν.

Αὐτὰ ὅλα ἀποδεικνύουν, ὅτι εἶνε μία ἀδυναμία τοῦ ἀνθρωπίνου μυαλοῦ, νὰ διαιρῇ τὸν χρόνον εἰς καθωρισμένα χρονικὰ διαστήματα, τὰ ὁποῖα φέρουν ὀνόματα καὶ ἀριθμούς. Ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ εὔκολα ὁ νοῦς μας νὰ συλλάβῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ διαρρέοντος χρόνου. Κι' ἐν τούτοις ἡ Ἐπιστήμη σήμερα διακηρύσσει ὅτι ὁ χρόνος δὲν πρέπει νὰ μετριέται, σὰν νὰ ἤτανε ὕφασμα ἢ καλαμπόκι. Ὁ χρόνος εἶνε κάτι τὸ γενικόν, καὶ ἄϋλον, ποὺ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μπαίνῃ στὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ σταθμά. Ὡραία εἶνε αὐτὴ ἡ θεωρία, ἀλλ' ἔλα ποὺ μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμουμε χωρὶς ἡμερολόγιο. Φαντάζεσθε τί θὰ συνέβαινε, ἂν δὲν εἶχε ἐφευρεθῆ τὸ σύστημα τῆς μετρήσεως τοῦ χρόνου εἰς ἔτη, αἰῶνες, μῆνες, ἡμέρες καὶ λοιπά; Ἡ ἱστορία πρῶτα—πρῶτα θὰ ἦταν μία ἀφάνταστη σαλάτα. Θὰ νομίζαμε, αἴφνης, ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἐπολεμοῦσε τοὺς Ὀθωμανούς, ὅταν διοικοῦσε τὰς Ἀθήνας ὁ... Περικλῆς καὶ ὅτι ὁ Φειδίας ἔκτιζε τὸν Παρθενῶνα, ὅταν οἱ... λησταὶ τοῦ Δήλεσι ἠχμαλώτιζαν τοὺς ξένους περιηγητάς. Θὰ ἐσυγχίζαμε τὴν μακρυνοτάτην ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔδεναν τὰ σκυλιὰ μὲ τὰ λουκάνικα, μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ... κοινοβουλευτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι, ὅπως ἐπίσης θὰ ἐμπερδεύαμε τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ξέρξης εἶπε τὸ «οἱ ἄνδρες γεγόνασιν γυναῖκες» μὲ τὴν.. σημερινὴν κατάστασιν τῆς μεταμεσονυκτίου Ὁμονοίας. Αὐτὴν φυσικὰ τὴν σαλατοποίησιν τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τὴν βρίσκει κανεὶς καὶ σήμερα στὰ μυαλὰ τῶν πλείστων Ἑλλήνων καὶ ἰδίως τῶν ἀποφοιτούντων ἀπὸ τὰ Γυμνάσια. Ἀλλὰ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δείξουν τὸν στοιχειώδη σεβασμὸν πρὸς τὴν ἱστορίαν, μποροῦν νὰ καταχωρήσουν στὸν νοῦν των τὰ γεγονότα μὲ τὶς χρονολογίες των. πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ, ἂν δὲν εἶχε ὁ ἄνθρωπος ἐφεύρει τὸ σύστημα τῆς διαιρέσεως τοῦ χρόνου.

Μ' ἕνα λόγον τὸ ἡμερολόγιον μᾶς εἶνε ἀπαραίτητον. Μᾶς εἶνε καὶ χρήσιμον, γιὰ νὰ δικαιολογοῦμε ἕνα σωρὸ πράξεις μας. Ὅταν αἴφνης τρυπήσῃ τὸ πανταλόνι μας, βάζουμε τὸ πανωφόρι, προφασιζόμενοι ὅτι τὸ ἡμερολόγιον δείχνει Ὀκτώβριον, ἔστω καὶ ἂν ὁ καιρὸς ἀπὸ μετεωρολογικῆς ἀπόψεως εἶνε καλοκαῖρι. Τὸ ἡμερολόγιον χρησιμοποιοῦν καὶ οἱ κυρίες ὡς εὔλογον ἀφορμὴν νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἀγορὰν τῶν χειμερινῶν των ἐνδυμάτων.

—Θέλω γοῦνα, Στυλιανέ, τὸ ξέρεις;

—Περίμενε ἀκόμη λίγο ρὲ γυναῖκα. Δὲν βλέπεις ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε καλοκαιρινός;

—Καλὲ τί λές; Δὲν κυττᾶς τὸ ἡμερολόγιο ; Ἔχουμε Ὀκτώβριο, τὸ κατάλαβες ἢ ὄχι;

Ἀνάθεμα τὸ ἡμερολόγιο!... Ἀλλ' ἐμεῖς ἰδιαιτέρως οἱ Ρωμηοὶ καταφεύγουμε στὸ ἡμερολόγιο μόνον ὁσάκις μᾶς συμφέρει. Συνήθως δὲν τὸ συμβουλευόμαστε. Βαδίζουμε στὰ τυφλά. Αὐτὸ μαρτυρεῖ, ὅτι δὲν θεωροῦμε τὸ «χρόνο χρῆμα», ὅπως οἱ Ἐγγλέζοι. Ἔχουμε σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο τὴν ἀνατολίτικη νοοτροπία τοῦ «γιαβᾶς—γιαβᾶς» καὶ βαυκαλιζόμαστε μὲ τὴν πλαναίσθησι, ὅτι ὅλος ὁ χρόνος, ὅτι ἡ αἰωνιότης ὁλόκληρη εἶνε δική μας. Μονάχα τὸν Ρωμηὸ θ' ἀκούσῃς νὰ σοῦ πῇ:

—Ἔξη μῆνες! Τί ἀξία ἔχουν ἔξη μῆνες μπροστὰ στὴν αἰωνιότητα...

Ὁ αἰώνιος λοιπὸν αὐτὸς λαός, ὁ ὁποῖος ἔχει συνηθίσει νὰ ζῇ καὶ νὰ κινῆται εἰς τὴν αἰωνιότητα, πολὺ φυσικὸν εἶνε νὰ μὴ σκοτίζεται διὰ τὴν ἡμερολογιακὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου. Στὶς ἐπιστολές μας σπάνια βάζουμε ἡμερομηνία. Ἢ ἂν βάλουμε, δὲν θὰ γράψουμε ποτὲ τὴν σωστήν. Βάζουμε ἐνίοτε... φουτουριστικὴν ἡμερομηνίαν, μίαν ἡμερομηνίαν δηλαδὴ τοῦ μέλλοντος, καλύπτοντες οὕτω τὴν βραδύτητα τοῦ ταχυδρομείου. Μὴ παρακολουθοῦντες ἀγρύπνως τὸ ἡμερολόγιον, συμβαίνει συχνά, νὰ εὐχώμαστε στοὺς Κώστηδες «Χρόνια πολλὰ» τὸν... Σεπτέμβριον καὶ στοὺς Δημήτρηδες τὸν... Ἀπρίλιον. Πᾶμε στὸ καφενεῖο στὶς 30 Σεπτεμβρίου, καθόμαστε τρεῖς, ἀνοίγουμε μιὰ πρεφοῦλα καὶ τελειώνουμε στὶς... 2 Ὀκτωβρίου. Ποιὸς κάθεται τώρα νὰ προσέχῃ τί δείχνει τὸ ἡμερολόγιον!...

Συμβαίνει καὶ τὸ ἄλλο: Τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶνε κάτι τὸ ἀπόλυτον. Τὸ προσαρμόζουμε ἐνίοτε μὲ τὸ κέφι μας. Καθιερώνουμε δηλαδὴ ἕνα δικό μας ἡμερολογιακὸ σύστημα. Οἱ γυναῖκες αἴφνης, ποὺ περνοῦν τὰ εἴκοσί τους χρόνια, ἀρχίζουν νὰ μετροῦν τὸν χρόνον κατ' ἄλλον τρόπον. Χρησιμοποιοῦν δικό των ἡμερολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μῆνας ἔχει... 124 ἡμέρες καὶ τὸ ἔτος... 48 μῆνες. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἦταν πρὸ πέντε ἐτῶν 39 χρονῶν, νὰ λέγῃ σήμερα, ὅτι εἶνε... τριαντανέα καὶ μισό. Ἄλλου εἴδους ἡμερολόγιο αὐτό. Δικό τους σύστημα ἔχουν ἐπίσης καὶ οἱ ἰδιοκτῆται σπιτιῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ μῆνας ἔχει πάντοτε... τριάντα ἢ τριανταμία, διότι διαρκῶς ζητοῦν ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστάς των τὰ ἐνοίκια. Ἀλλὰ τὸ θαυμασιώτερον ἡμερολόγιον εἶνε ἀναντιρρήτως αὐτό, ποὺ ἔχουν οἱ παραλῆδες καὶ οἱ ἀργόμισθοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ μῆνας ἔχει... ἐνηά.

Α. ΓΙΑΛ.

Πνεῦμα

Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε!

★

Ἕνας ἐκκεντρικὸς πλούσιος Ἄγγλος ἔκτισε ἕνα σπίτι σ' ἕνα μέρος τοῦ κτήματός του κι' ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα εἶπε κι' ἔγραψαν αὐτὴ τὴν ἐπιγραφὴ μὲ μεγάλα γράμματα: «Αὐτὸ θὰ τὸ χαρίσω στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή». Γρήγορα ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του ἕνας ἀπαιτητής.

— Εἶσαστε εὐχαριστημένος, λοιπόν, ἀπὸ τὴ ζωή σας; τὸν ρώτησε ὁ Ἄγγλος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε τί σας χρειάζεται τὸ σπίτι αὐτό;

Κόκκαλο ὁ ἐπισκέπτης.

★

Ἕνας κύριος, κάπως ἡλικιωμένος, μὲ μακρυὰ μαλλιά, μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα μουσικῶν εἰδῶν.

— Θέλω ν' ἀγοράσω ἕνα κλαρινέττο, λέει στὸν καταστηματάρχη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε ἕνα.

Ὁ κύριος δοκιμάζει τὸ κλαρινέττο.

— Διάβολε, φωνάζει ὁ καταστηματάρχης, γιὰ ἀρχάριος ποὺ εἶσθε παίζετε ἀρκετὰ καλά.

— Ὢ! μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο, εἶμαι πρώην τυφλός.

ΤΡΥΓΟΣ

Τὸ λέει ὁ πετροκότσυφας
στὸ δροσερὸ τ' αὐλάκι,
τὸ λὲν στὰ πλάϊα οἱ πέρδικες
στὴν ποταμιὰ τ' ἀηδόνια,
τὸ λὲν στ' ἀμπέλια οἱ λυγερές,
τὸ λὲν μὲ χίλια γέλια,
τὸ λέει κι' ἡ Γκόλφω ἡ ὤμορφη
τὸ λέει μὲ τὸ τραγοῦδι.
—Ἀμπέλι μου, πλατύφυλλο
καὶ καλοκλαδεμένο,
δέσε σταφύλια κόκκινα,
νὰ μπῶ νὰ σὲ τρυγήσω,
νὰ κάμω ἀθάνατο κρασί,
μοσχοβολιὰ γιομᾶτο.
Μέσ' στὰ κατώγεια τὰ βαθεια
σὰν μόσχο νὰ τὸ κρύψω,
νὰ τὸ φυλάξω ὁλάκερες
χρονιές, ἀκέριους μῆνες,
ὥς που νάρθῃ μιὰν ἄνοιξη,
νάρθῃ ἕνα καλοκαῖρι,
νὰ γύρῃ ἀπὸ τὴ μακρυνὴ
τὴν ξενητειὰ ὁ καλός μου.
Νὰ κατεβῶ μέσ' στὴν αὐλή,
νὰ πιάκω τ' ἄλογό του,
νὰ τὸν φιλήσω ἀγκαλιαστὰ
στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα,
νὰ τὸν κεράσω, ἀμπέλι μου,
τ' ἀθάνατο κρασί σου,
τῆς ξενητειᾶς τὰ βάσανα
νὰ πᾶν, νὰ τὰ ξεχάσῃ.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

★

—Πῶς πηγαίνει ἡ γυναῖκα σου;
—Πολὺ ἄσχημα, φίλε μου. Φαντάσου ὅτι ὁ γιατρὸς μοῦ παίρνει ἑκατὸ δραχμὲς κάθε βίζιτα!

Πνεῦμα

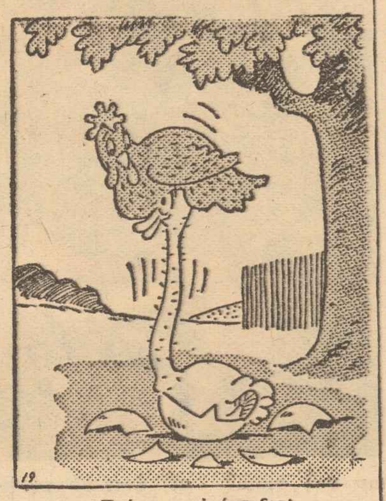

Πρόωρος ἀνάπτυξις!

★

Ὁ διάσημος δικηγόρος Μορὸ-Τζιαφφερὶ ἀφηγήθη κάποτε τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον:

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο του ἕνας ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ μιὰ μπερδεμένη ἱστορία γιὰ κάποιο λογαριασμό. Ὁ διάσημος δικηγόρος τότε, γιὰ νὰ καταλάβῃ καλύτερα, τοῦ εἶπε:

— Τί ἔγινε λοιπὸν ὅταν παρουσίασες στὸν πελάτη σου τὸ λογαριασμό;

— Μοῦ εἶπε νὰ πάω στὸ διάβολο!

— Κι' ἐσὺ τί ἔκανες;

— Ἔ, νά, ἦρθα κατ' εὐθεῖαν σ' ἐσᾶς! τοῦ ἀπήντησε μὲ ἀφέλεια ὁ πελάτης του.

★

Ὁ ἀββᾶς ντὲ Φλερὺ ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν σύζυγον τοῦ στρατάρχου ντὲ Νοάϊγ, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέκρουε περιφρονητικὰ τὸν ἔρωτά του. Ὅταν ὁ ἀββᾶς ἔγινε πρωθυπουργός, ἡ κυρία ντὲ Νοάϊγ ἐπῆγε νὰ τοῦ ζητήσῃ μίαν χάριν. Ἐκεῖνος τῆς ὑπενθύμισε τὴν περιφρόνησίν της. «Ἄχ, ἐξοχώτατε, τοῦ ἀπήντησε μὲ ἀφέλειαν, δὲν προέβλεπα ὅτι θὰ γίνετε πρωθυπουργός».

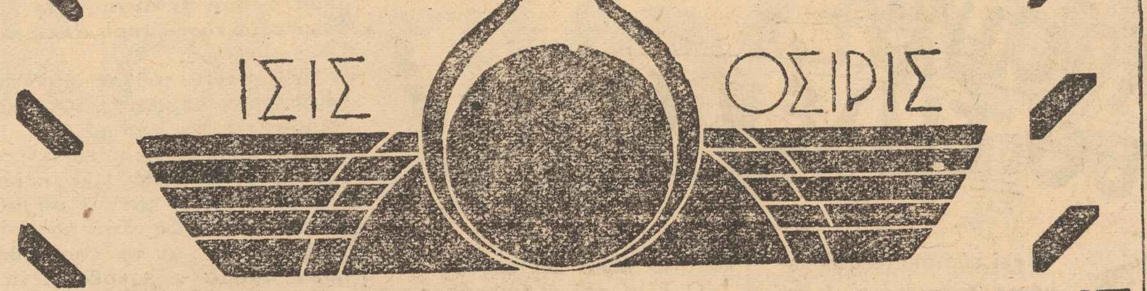

ΕΝΑ ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ ΜΕ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων ἀνεζήτησε πάντοτε νὰ λύσῃ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως διὰ τῆς μαγείας.

Τὰ πλέον στοιχειώδη ἐν πρώτοις τὰ πολύπλοκα ἀργότερα κι ἔτσι ἀπ' αὐτὰ ἐβγῆκε ὁ μῦθος καὶ ἡ μυθολογία.

Ὁ μῦθος εἶνε ἕνα σύμβολον μιὰ ἀλληγορία, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιδεικνύει πῶς ὑπῆρξε ἡ ἀρχὴ σὲ πολὺ μακρυνὲς ἐποχές, ἡ θρησκευτικὴ λατρεία καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἤθη.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ Η ΦΩΤΙΑ

Ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος ἐπίστευε ὅτι ὁ οὐρανὸς βρισκόταν πάρα πολὺ κοντὰ πρὸς τὴν γῆν καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν σχηματισθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχή τους ἀτελεῖς, ὅτι οἱ γυναῖκες δὲν εἶχαν καμμία ἰδιότητα παραγωγικὴ καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐτρέφοντο μὲ πέτρες καὶ ξύλα. (Αὐτὰ τὰ ἐπιστοποιήσαμε ἀπὸ μερικὲς πεποιθήσεις ποὺ βρήκαμε ἀνάμεσα στοὺς Ἰνδοὺς τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπίσης ἐπίστευαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε θάνατος καὶ ὅτι ἡ ἀναπαραγωγὴ ἐγένετο ὅλως φυσικὴ μέσα ἀπὸ τὴ γῆ, ἡ ὁποία γεννοῦσε τοὺς ἀνθρώπους ἤδη νεανίας.

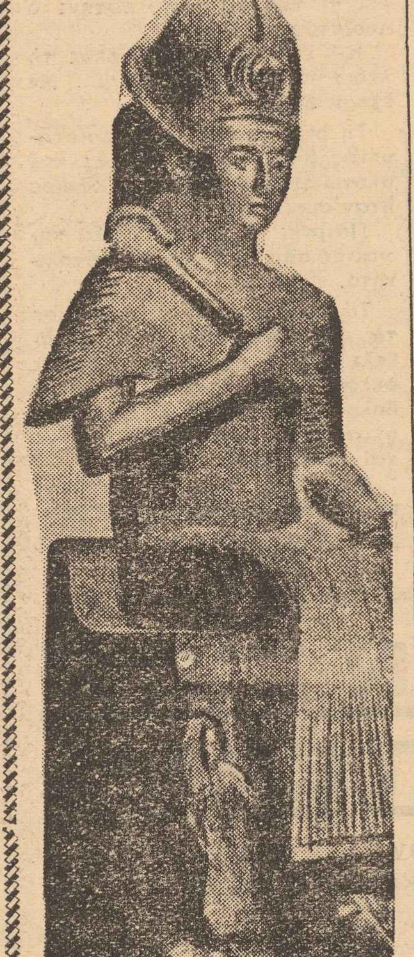

Ραμσὴς ὁ Β΄

Ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἔζησε πολὺ καιρὸ μέσα στὸ σκοτάδι, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἥλιος καὶ ὅτι κάποια μεγάλη φωτιὰ κατέστρεψε κάποτε τὴ γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ νεροῦ καὶ τῆς φωτιᾶς μπαίνει στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ σὰν μία θεότης.

Γι' αὐτὸ διαρκῶς ἔπρεπε νὰ λένε ξόρκια γιὰ νὰ μὴν πάθουν κανένα κακό.

Μιλήσαμε προηγουμένως γιὰ τὶς πεποιθήσεις τῶν αὐτοχθόνων τῆς Ἀμερικῆς.

Κοντὰ στοὺς λαοὺς τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, ὁ πρῶτος ποὺ ἐπέβαλε ὡρισμένες θεραπεῖες ὑγείας καὶ μακροχρονίου ζωῆς ἦταν ὁ Πίτο Κόνου, ὁ ἀπόστολος τῆς θεότητος Τιμανχέλ.

Τότε ὁ κόσμος δὲν ἐπέθαινε.

Ὅταν ἐγένοντο γέροι καὶ δίχως δύναμι, οἱ ἄνθρωποι ἐξάπλωναν μέσα στὴ γῆ καὶ ἔμεναν ἐκεῖ μερικὲς ἡμέρες ἤρεμοι καὶ μᾶλλον κοιμισμένοι.

Ξαφνικὰ ἄρχιζαν νὰ κουνιῶνται σιγὰ - σιγὰ καὶ ἐσηκώνοντο ἔπειτα νέοι.

Ἐν τούτοις γιὰ νὰ συνεχίσουν νὰ ζοῦν ἔπρεπε νὰ τοὺς πλύνῃ ὁ Κένος, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπελευθέρωνε ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ τοῦ πτώματος.

Ὁ Κένος ἔπλασσε τοὺς πρώτους ἀνθρώπους μὲ λάσπη.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ δείχνει πόσον ἡ μυθικὴ φαντασία ἦταν κοινὴ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ ὅτι οἱ διάφορες θρησκευτικὲς δοξασίες ἔχουν πολλὰ κοινὰ σημεῖα.

Η ΠΡΑΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὁ μῦθος θέλει νὰ ἀναπαραστήσῃ μία ἀλήθεια ὑπέροχη ἡ ὁποία βγαίνει μέσα ἀπὸ μιὰ ἀνθρώπινη ἀνάγκη.

Ἀόρατος ὁ μῦθος ἀφίεται στὸν οὐρανὸ τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ συχνὰ τὸν ἐνισχύει ἔναντι τῆς σκληρότητος τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα εἶνε πραγματικὰ καὶ καθωρισμένα.

Αὐτὰ συναντῶνται πιὸ πολὺ ἂν ἐξετάσωμε τὴν μυθολογία τῶν Αἰγυπτίων ἡ ὁποία εἶνε πλουσιωτάτη σὲ ὑψηλὰς θρησκευτικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς μαρτυρίας.

Στὴν Αἰγυπτιακὴ μυθολογία ὁ ἥλιος καὶ ὁ ποταμὸς Νεῖλος εἶνε τὰ δύο στοιχεῖα τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν μὲ βάσεις

Μπρὸς στὰ ἀποδεικτικὰ ἑνὸς παλαιοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ, δοκιμάζομε σήμερα ενα θαυμασμό, ἀκριβῶς ἐκεῖνον ποὺ δοκίμασε ὁ Ἡρόδοτος ὅταν ἐπεσκέφθη τὸν ὑπέροχο αὐτὸ τόπο κατὰ τὸν 5ο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ.

«Στὴν Αἴγυπτο —ἔγραφε ὁ Ἡρόδοτος— ὅπως ὁ ἥλιος εἶνε διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο ἄλλων χωρῶν, ὅπως ὁ ποταμὸς διαφέρει ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς ἄλλων χωρῶν, ἔτσι καὶ ὁ λαός της ἔχει ἤθη καὶ ἔθιμα ποὺ κατὰ μέγα μέρος ἀντιτίθενται πρὸς ἐκεῖνα τῶν ἄλλων λαῶν».

Καὶ περιγράφει τὴ θρησκομανία τῶν Αἰγυπτίων.

«Εἶνε εὐλαβεῖς εἰς ὑπέρτατον βαθμόν», γράφει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ.

Πολὺ συγκινητικὲς εἶνε καὶ χαριτωμένες μερικὲς στροφὲς ἐρωτικὲς ποὺ ἀντεγραφήθησαν ἐπὶ παπύρων.

Τὰ ἐρωτικὰ τραγούδια παρ' ὅλο ποὺ εἶνε μονάχα ἀποκόμματα φανερώνουν μιὰ εὐγενικὴ καὶ γλυκειὰ ἡδυπάθεια, τὴν ὁποία βλέπομε συνήθως καὶ στὰ πρόσωπα τῶν λεπτῶν γοητευτικῶν χαρακτηριστικῶν ποὺ ἔχουν ἀπομείνει στὰ γυναικεῖα ἀγαλματάκια.

Προτομὴ ἑνὸς Φαραὼ

Ἕνας πάπυρος ὁ ὁποῖος βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Καΐρου περιέχει ἐκφράσεις ἑνὸς ἐρωτικοῦ ζεύγους.

Ἡ νέα λέγει:

«...μ' ἀρέσει νὰ πηγαίνω στὰ λουτρὰ νὰ λούωμαι μπροστά σου. Ἔτσι σοῦ δείχνω ὅλη τὴν ὠμορφιά μου στὴ γυμνότητά της ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ δῇς, γιατὶ φορῶ τὸ λινό μου φόρεμα...

»Κατεβαίνω μαζί σου μέσα στὸ καθαρὸ νερὸ καὶ γυρίζω νὰ σοῦ δείξω ἕνα χρυσόψαρο ποὺ κρατῶ ἀνάμεσα στὰ χέρια μου.

Πλησίασε, ἀγαπημένε μου νὰ τὸ δῇς...».

Τί ἔκφρασις ἔρωτος λεπτὴ ἀλλὰ καὶ γεμάτη πάθος;

Βρισκόμαστε στὸ βασίλειον τῆς ἁγνῆς ποιήσεως.

Καὶ ἡ ποίησις γεννᾶται σ' αὐτοὺς σὰ μιὰ θρησκευτικὴ λατρεία

Ἡ θεὰ Ἶσις

Παρατηρῆστε ὅλες τὶς θρησκεῖες τῆς Γῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ ἐπήγασε ἀπὸ τὴν Ἀσία.

Ἔδωσαν σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς ποὺ ἔβγαιναν πρὸς τὴ Μεσόγειο, τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ στὸν Περσικὸ Κόλπο πρὸς τοὺς Ἀσυρίους, τοὺς Βαβυλωνίους, τοὺς Χαλδαίους, τοὺς Φοίνικας, τοὺς Μηδίους, τοὺς Πέρσας τόση δύναμι καὶ τέτοιο αἴσθημα ἰσχύος καὶ αἰωνιότητος ποὺ προκαλοῦσαν τὸ σύμπαν μὲ τὴν πίστι ποὺ εἶχαν.

Μέχρι σήμερον εἰς ὅλα τὰ Μουσεῖα τοῦ κόσμου ὑπάρχουν μνημεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὑπάρχουν ὑπέροχα πράγματα ποὺ προκαλοῦν τὴν ἔκπληξι καὶ τὸ θαυμασμό.

ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ.

Στὶς μυθολογίες τῆς Δυτικῆς Ἀσίας οἱ θεότητες ἄλλαξαν ἀνάλογα μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μοίρας ποὺ δεσπόζει τὰ ἀνθρώπινα πράγματα.

Ὁ ἕνας Θεὸς κερδίζει ἔδαφος καὶ ὁ ἄλλος ἐκπίπτει, ἐξαφανίζεται γιὰ νὰ δώσῃ τόπο στὸν ἄλλο.

Ἀλλὰ ἡ φαντασία τῶν λαῶν ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς καταπλήττῃ γιὰ τὴ μεγάλη δοξασία καὶ πίστι τους στὸν κάθε Θεό.

Μὲ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία εἰσερχόμεθα σὲ μιὰ ὑπέροχη ἔκφρασι μιᾶς γαλήνιας ἀνθρωπίνης ἀνοίξεως, μέσα σ' ἕνα βασίλειον χάριτος καὶ ὠμορφιᾶς ἁρμονικῆς.

Ὁ Ζεὺς πατὴρ τῶν Ἑλλήνων Θεῶν, ἀλλὰ ὁ Ζεὺς ἑνωθεὶς μὲ τὴ Θεὰ τοῦ Πυρός, γήϊνη θεά, δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖται ἀπὸ τὸ χῶμα.

Ἡ ἰδία μυθολογία ἀπὸ τὴν μια ἄκρη τοῦ κόσμου μέχρι τὴν ἄλλη.

Αἱ θεότητες ἀνεπαρεστάνοντο μὲ διάφορα εἴδη σὲ κάθε λαό.

Οἱ πιὸ παληὲς ἀναπαραστάσεις ἐγίνοντο ἐπὶ ξύλου, σύμβολον δυνάμεως γονιμοποιητικῆς.

Τέλος ὁ Θεὸς ἀνεπαρεστάθη ὡς ἄνθρωπος μὲ γένεια. Δυνατός, ψηλός, Δηλαδὴ ὁ Θεὸς ἔχει μορφὴν ἀνθρώπου.

Ἔπειτα τοῦ δίνουν τὴ μορφὴ ἐφήβου.

Τέλος γιὰ κάθε δουλειά, διὰ κάθε ἀνάγκη, δημιουργήθη ἕνας Θεός.

Ἔφτιασαν καὶ κατοικία γιὰ τους Θεούς. Στὸν Ὄλυμπο. Ἕνα βουνὸ πάνω στὸ ὁποῖον δὲν πατᾷ ἀνθρώπου πόδι.

Τέλος αὐτοὶ οἱ Θεοὶ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν τὰ μεγαλύτερα ἔργα τέχνης.

Τὸ πιὸ ὡραῖο ὅμως παραμῦθι τῆς Αἰγυπτιακῆς μυθολογίας εἶνε τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν στὴν αἰωνιότητα τῶν θεῶν ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγάπη.

Ὑπέροχη βασίλισσα ἡ Ἶσις, μεγάλος βασιλῆας Ὄσιρις, ἀλλὰ καὶ κατακτητής.

Ἄνοιξε πόλεμο λοιπὸν μὲ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ θέλησε νὰ κατακτήσῃ ὅλον τὸν κόσμο, νὰ γεμίσῃ ἀπὸ πλούτη τὴν Αἴγυπτο.

Ὑπῆρχε ὅμως ἕνας ἀδελφός, ἕνας κακὸς ἀδελφὸς ποὺ ἐπωφελήθη νὰ πλησιάσῃ τὴν Ἶσιδα καὶ νὰ τῆς πῇ πολλὰ κακὰ γιὰ τὸν ἄντρα.

Πλησίασε καὶ τοὺς μεγιστᾶνες τῆς Αἰγύπτου καὶ ὠργάνωσε μιὰ μεγάλη συνωμοσία.

Καὶ μιὰ νύχτα ὁ κακὸς ἀδελφὸς ἠθέλησε νὰ κάνῃ τὴν Ἶσιδα δική του.

Ἡ μεγάλη ὅμως αὐτὴ Βασίλισσα ἀντιστάθηκε τόσο πολύ, ποὺ ἐξώργισε τὸν κακοῦργο αὐτὸν σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ αὐτὸς ὡρκίστηκε νὰ ἐξοντώσῃ τὴ βασίλισσα, τὸν ἀδελφό του καὶ τὸ βασίλειό της. Σκέφθηκε νὰ πάρῃ αὐτὸς στὰ χέρια του τὴν πλουσία καὶ μεγάλη Αἴγυπτο.

Ἀπὸ τὸν πόλεμο ὁ Ὄσιρις ἐγύρισε νικητής.

Ἔφερε πλούτη πολλά.

Ἔκανε μεγάλες ἑορτές.

Ἡ ἀπληστία ὅμως δὲν τὸν ἄφησε ἥσυχο.

Ἠθέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ, νὰ φέρῃ κι' ἄλλα.

Μάζεψε καὶ πάλι τὰ στρατεύματά του καὶ μέσα στὸ χρόνο ξεκίνησε.

Ὁ κακὸς ἀδελφὸς καιροφυλακτοῦσε.

Ἡ Ἶσις ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄνδρα της.

Δὲν τοῦ εἶπε ὅμως τίποτα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς συνέβη.

Καὶ μιὰ νύχτα, ἐνῷ ὅλα ἡσύχαζαν, ἐνῷ ἡ μεγάλη βασίλισσα ἀνεπαύετο στὴ μεγάλη βεράντα τοῦ παλατιοῦ πάνω ἀπὸ τὸ ἤρεμο νερὸ τοῦ Νείλου.

Ἡ βασίλισσα σύρθηκε σὰν τὴν τελευταία δούλη ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι.

Γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὴ βρωμιὰ τοῦ κακοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀνδρός της μαχαιρώθηκε.

Μιὰ πιστή της δούλη τὴν παρέλαβε καὶ τὴν ἔθαψε κρυφά.

Αὐτὴ καὶ λίγοι ἀκόμα ἤξεραν τὸν τάφο της καὶ πήγαιναν ταχτικὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν ἁγία αὐτὴ γυναῖκα.

Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί γίνηκε ὁ Βασιλῆας ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Βασίλισσά τους.

Οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς ἐθεοποίησαν καὶ ἔμειναν στὴ φαντασία τους γιὰ θεοί.

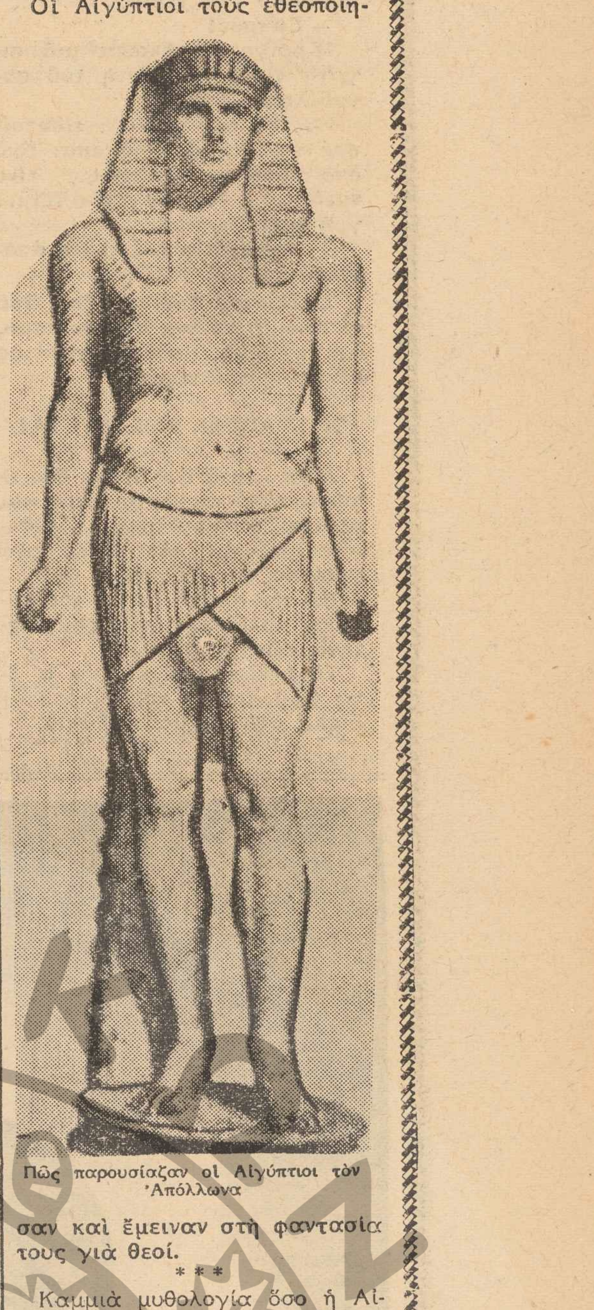

Πῶς παρουσίαζαν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Ἀπόλλωνα

* * *

Καμμιὰ μυθολογία ὅσο ἡ Αἰγυπτιακὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ δὲν εἶνε γεμᾶτη ἀπὸ τόσους ὡραίους θρύλους.

Ἡ Αἴγυπτος μὲ τὴ δική της ἀντίληψι ἔχει τὴ βιαιότητα τοῦ αἰσθήματος καὶ τὸ μυστήριον τῶν δοξασιῶν.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει τὰ λεπτά, εὐγενικα αἰσθήματα καὶ τὴν ἁπαλότητα τῶν αἰσθημάτων.

ΜΙΝΩΣ ΑΛΙΝΑΡΙ

Ὁ θεὸς Ἄμμων

'Αστυνομική Ἱστοριούλα

Μιὰ κραυγή, στὸ τηλέφωνο!

Ἦταν ἡ ὥρα μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὸ Λονδῖνο, ὅταν ὁ Πόστερ ἄκουσε νὰ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνό του.

Ἔσπευσε ν' ἁρπάξῃ τὸ ἀκουστικὸ στὰ χέρια.

—Ἐμπρός!

Ἐρρίγησε. Ἄκουσε μιὰ σιγανὴ φωνή, τὴ φωνὴ τοῦ συναδέλφου Μπάρλετ:

—...τὴν ἀστυνομία... εἰδοποίησέ την... ἐγὼ βρίσκομαι ἐδῶ στὸ γραφεῖο... κλέπτες... εἶνε τρεῖς... ὁ ἕνας λέγεται Τζίμ... γρήγορα... γρή...

Ἡ τελευταία λέξις δὲν ἀποτελείωσε.

Ὁ Πόστερ ἄκουσε μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ ἕνα πυροβολισμό, μιὰ κραυγή, τὸν κρότο ἑνὸς σώματος ποὺ πέφτει.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΛΗΣΤΕΥΕΤΑΙ

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα δύο ἐπιθεωρηταὶ τῆς ἀστυνομίας καὶ μερικοὶ ἀστυφύλακες, εὑρέθησαν μαζὶ μὲ τὸν Βίλλυ στὰ γραφεῖα τῆς Τραπέζης Φίν.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξαν κατάλαβαν τὴν τραγικότητα τῶν γεγονότων.

Τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει σ' ἕνα δωματιάκι ποὺ βρισκόταν δίπλα στὸ χρηματοκιβώτιο.

Ἐκεῖ εὑρίσκετο ξαπλωμένος, σκοτωμένος ὁ πρῶτος ταμίας τῆς Τραπέζης ὁ Χάρρυ Μπάρλετ.

Ὁ Μπάρλετ ἦταν ἄνθρωπος σωματώδης, μὲ ἡρακλείους δυνάμεις καὶ ὕψος 1 μέτρο καὶ 90 ἑκατοστά.

Τὰ πόδια του ἦσαν δεμένα μ' ἕνα σκοινί.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὸ χρηματοκιβώτιο βρισκόταν ἄδειο.

Τὰ πράγματα εἶνε καθαρά: Ὁ Ταμίας εἰργάζετο, οἱ κλέφτες ἐμπῆκαν, τὸν ἔδεσαν καὶ ἔπειτα πῆγαν γιὰ νὰ κλέψουν.

Ἐκεῖνος δυνατὸς ὅπως ἦταν, κατορθώνει νὰ λυθῇ καὶ ἐλευθερώνοντας τὸ ἕνα χέρι τηλεφωνεῖ. Ἐκεῖνοι τὸν κατάλαβαν καὶ τὸν σκοτώνουν.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καταφθάνει ὁ κύριος Ντάντλεη, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Τραπέζης, ὁ ὁποῖος εἰδοποιήθη ἀμέσως.

Ἐκεῖνος ἐβεβαίωσε τότε ὅτι ἔλειπαν ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο δέκα χιλιάδες στερλίνες. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ κανένα ἄλλο βοηθητικὸ στοιχεῖο στὴν ἀνάκρισι.

Ἐν τούτοις ἡ ἀστυνομία ἐγνώριζε τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν δολοφόνων καὶ τὴν ἑπομένη ἀκριβῶς συνέλαβαν τὸν Τζίμ, ὁ ὁποῖος ἦτο κλητῆρας τῆς Τραπέζης, ὡς ἐπίσης ἕνα κουνιάδο του.

Ἀλλὰ νὰ ξαφνικὰ ποὺ ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες συνέβη κάτι τὸ πολὺ περίεργο.

Ὁ Τζὶμ καὶ ὁ κουνιάδος του ἀποφυλακίζονται καὶ ἀναγγέλλεται ὅτι κάποιος ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ ἀνεκάλυψε τὸν πραγματικὸ κλέπτη.

Ὁ ντέτεκτιβ μάλιστα ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς διηγήθη τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπιτυχιῶν του.

Ἄρχισε:

—Μάλιστα, κύριοι, ἐγὼ ἀνεκάλυψα τὸν ἔνοχο καὶ τὸν κατήγγειλε στὴν Σκώτλαντ Γιάρντ. Ὅταν θὰ μάθετε τὸ ὄνομά του θὰ ἐκπλαγῆτε

Σιώπησε. Ἔπειτα πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο.

Ἐπάνω στὴν ἄσφαλτο διεκρίνοντο δύο λευκὲς γραμμὲς ἀπ' αὐτὲς ποὺ χαράζει ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν κυκλοφορία πεζῶν καὶ ὀχημάτων.

Τοὺς κάλεσε τότε, τοὺς ἔδειξε τὶς γραμμὲς ἐκεῖνες κι' ἐφώναξε:

—Αὐτὲς ἐκεῖ μοῦ ὑπέδειξαν τὸ σωστὸ δρόμο. Τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης τοῦ ἐγκλήματος ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Τραπέζης, ὁ μίστερ Ντάντλεη εἶχε πῆ ὅτι τὴν νύχτα ἐκείνη, τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὺ δολοφονοῦσαν τὸν ταμία του, αὐτὸς εὑρίσκετο στὸ κρεββάτι του καὶ ἐκοιμᾶτο ἥσυχα. Ἐπρόσθεσε μάλιστα: «Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπέστρεψα σπίτι μου ἐνωρὶς μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ δὲν ξαναβγῆκα πιά».

Ἐν τούτοις, τὴν ἑπομένη τῆς πρωΐας τοῦ ἐγκλήματος, ὅταν ἐπῆγα σπίτι του νὰ τοῦ ζητήσω μερικὲς πληροφορίες, παρετήρησα σχεδὸν ἐκ τύχης, μιὰ λεπτομέρεια τόσο μικρὴ ἀλλὰ πολὺ σημαντική.

Τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου του ἔφεραν σημάδια λευκὰ πολὺ φρέσκα ἀπὸ μπογιά.

Τὰ σημεῖα αὐτὰ ἀπεδείκνυαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ κάποιο σημάδι τοῦ δρόμου ὅπως αὐτὰ ποὺ σᾶς ἔδειξα κάτω καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν ἀκόμα φρεσκοβαμμένα.

Γνωρίζετε ὅλοι σας πολὺ καλὰ ὅτι αὐτὲς οἱ γραμμὲς χαράζονται ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀστυνομίας κάθε νύχτα ἀργά.

Ἄρα, ἂν τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου του ἐλερώθηκαν ἀπὸ τὸ ἄσπρο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ξαναβγῆκε στοὺς δρόμους τῆς πόλεως.

Τότε τὸν ἔφερε εἰς ἀντιπαράστασι καὶ τὸν ἔκανα νὰ ὁμολογήσῃ.

Ἰδοὺ τώρα πῶς ἐξελίχθησαν τὰ πράγματα.

Ἡ Τράπεζα εὑρίσκετο σὲ μεγάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες.

Ὁ τραπεζίτης τότε ἐπρότεινε στὸν ὑπάλληλό του ἕνα σχέδιο ἐγκληματικὸ γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι.

Οἱ δυό τους θὰ ἀφαιροῦσαν τὰ χρήματα καὶ θὰ σκηνοθετοῦσαν μιὰ κλοπή.

Ὁ Ταμίας θὰ παρίστανε ὅτι τοῦ ἐπετέθησαν κλέπτες ἐνῷ εἰργάζετο, τὴ νύχτα.

Ἔτσι ὁ Ντάντλεη θὰ ἔπαιρνε τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ ὑπῆρχαν στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ἐπὶ πλέον θὰ ἔπαιρνε καὶ μιὰ μεγάλη ἀποζημίωσι ἀπὸ τὴν Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία γιὰ τὴν κλοπή. Ἔπειτα οἱ δύο τους θὰ ἐμοιράζοντο τὸ ποσόν.

Πράγματι, ὁ Ταμίας παρέστησε τὴ σκηνὴ τοῦ θύματος..

Φαντασθῆτε τώρα μιὰ στιγμὴ ὅλη τὴ σκηνὴ μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειές της.

Τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα ὁ Ταμίας Μπάρλετ πηγαίνει στὸ γραφεῖο. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔρχεται καὶ τὸν βρίσκει ὁ προϊστάμενός του.

Οἱ δυό τους τότε γρήγορα - γρήγορα προετοιμάζουν τὴ σκηνὴ τῆς ἀποπείρας.

Σπάζουν τὴν κλειδαριά, ἀνοίγουν τὰ συρτάρια καὶ τὰ ἀνακατεύουν ὅλα.

Ἔπειτα ὁ δυστυχὴς Ταμίας ἀφήνεται νὰ δεθῇ στὴν καρέκλα καὶ στὰ πόδια του ὁ Μπάρλετ ρίχνει μιὰ μάσκα μὲ χλωροφόρμιο.

Ὅλα εἶνε ἕτοιμα.

Ὁ Μπάρλετ εἶνε ἔξυπνος. Θὰ παίξῃ καὶ τὸ τελευταῖο του κόλπο. Πρέπει νὰ δώσουν τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου.

ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ.

Ξελύνει τὸ ἕνα χέρι τοῦ Ταμίου καὶ προσποιεῖται ὅτι φωνάζει εἰς βοήθειαν τὸν συνάδελφό του Πόστερ.

«...οἱ κλέφτες... κλέβουν τὸ χρηματοκιβώτιο. Ὁ ἕνας ὀνομάζεται Τζίμ...

Ὁ δυστυχὴς δὲν ξέρει ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος του. Δὲν ξέρει τί παγίδα τοῦ ἔστηνε ὁ προϊστάμενός του.

Κι' ἔτσι μόλις ἐπρόφερε τὴ λέξι: «Ὀνομάζεται Τζίμ... Μὲ ἔχουν δέσει...».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ προϊστάμενος βγάζει τὸ πιστόλι καὶ σκοτώνει τὸν ταμία, ὁ ὁποῖος ἦταν συνένοχός του.

Παίρνει τὰ χρήματα καὶ πηγαίνει σπίτι του μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Τώρα εἶνε ἥσυχος. Κανόνισε τὰ πράγματά του ὅπως τὰ ἤθελε. Ποιὸς μποροῦσε ποτὲ νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Ντάντλεϋ ἦταν ὁ δολοφόνος ἀφοῦ ἐξ ἄλλου ὁ σκοτωμένος πρὶν πεθάνῃ εἶπε καὶ ἕνα ὄνομα... Τζίμ.

Αὐτὴ εἶνε, κύριοι, ἡ ἀλήθεια, τώρα μπορεῖτε νὰ τὴ γράψετε.

ΤΖΕΟ ΡΕΫΜΠΟΥΡΝ

ΤΟ ΗΛΙΑΚΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

φωτογραφηθὲν ἀπὸ ἕναν ἀστρονόμον ἐξ ἀεροπλάνου ἀπὸ ὕψος 8.000 μέτρων ὑπὲρ τὴν γῆν κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐκλείψεως.

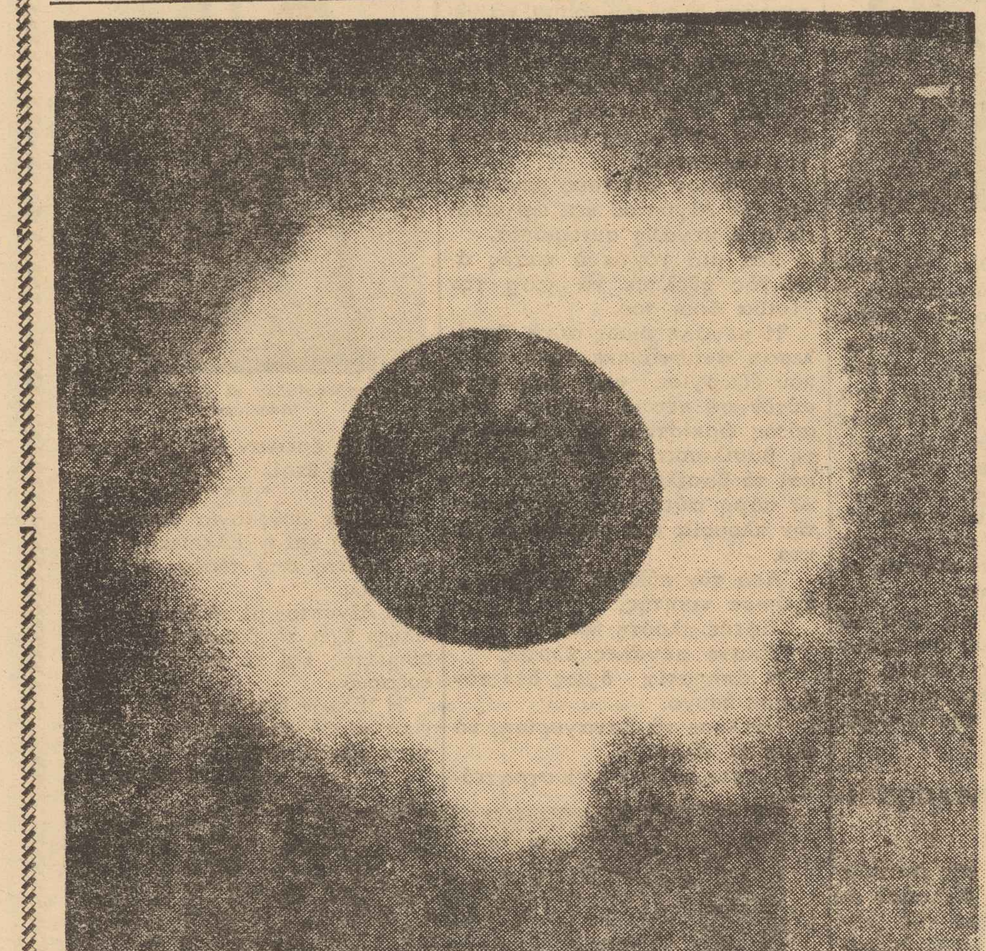

Πόσοι κόποι καὶ κίνδυνοι γιὰ νὰ πετύχῃ κανεὶς κάτι ἀπὸ τὸν μεγάλο αὐτὸν ἀστέρα ποὺ μᾶς προμηθεύει τὴ ζωή.

Ἀκόμα καὶ σήμερα παρ' ὅλας τὰς τεχνικὰς προόδους, τὰ μυστήρια τοῦ Ἡλίου παραμένουν ἀκόμα πάρα πολὺ σκοτεινά.

Πράγματι... τί γνωρίζομε γιὰ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἡλίου;

Τίποτα ἢ μᾶλλον τίποτα.

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐγνώριζαν σχεδὸν τίποτα ἀπὸ τὰς σχετικὰς ἰδιότητας τοῦ ἡλίου.

Ποῦ καὶ ποῦ ἀνεφαίνοντο ἐπάνω στὸν ἥλιο κάτι σημεῖα μαῦρα, τὰ ὁποῖα ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς φαινόμενα ἀγνώστου προελεύσεως.

Τέτοιες κηλίδες παρουσιάσθησαν τὸ 1807, τὸ 1840, τὸ 1096 καὶ τὸ 1588.

Ὁ Κίπλερ εἶπε τότε ὅτι εἶδε τὸν Ἑρμῆ νὰ περνᾷ μπροστὰ στὸν Ἥλιο καὶ ἑπομένως ἀνεφάνη μία κηλίς.

Ὁ Φαβρίκιος τὸ 1610, πρὶν ἀκόμα ἐφευρεθῇ ὁ φακὸς καὶ τὸ κανοκιάλι, ἐξήτασε τὶς ἡλιακὲς κηλίδες.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς κηλίδες ὑπάρχει καὶ τὸ ἡλιακὸν στέμμα, τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ ἀστρονόμοι τοῦ κόσμου προσπαθοῦν νὰ μελετήσουν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, ὁ Ἀλβέρτος Στῆβενς ἀνυψώθη ἀπὸ τὴ γῆ ἐπὶ ἑνὸς μηχανήματος ἐπίτηδες κατασκευασθέντος ἔφθασε σχεδὸν τὰ 10.000 μέτρα ὑπὲρ τὴν γῆν γιὰ νὰ πάρῃ θαυμάσιες φωτογραφίες ὡς καὶ τὸ ἡλιακὸν στέμμα.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ὑπέροχα.

Ἐξ ἄλλου εἶχε μαζί του τοὺς καλυτέρους φωτογράφους τοῦ Λονδίνου.

Ἰδοὺ ποῖες ἦσαν οἱ παρατηρήσεις του:

Ὅτι τὸ στῖγμα αὐτό, δηλαδὴ οἱ λάμψεις αὐτὲς γύρω ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ πιὰ ἥλιο δὲν εἶνε λεῖες, ἀλλὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ σταγόνες φωτός, ἀπὸ μυριάδες φωτεινὰ σημεῖα.

Ἐξ ἄλλου οἱ ἡλιακὲς κηλίδες μονάχα ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο, τὸ ὕψος τῆς στρατόσφαιρας, μποροῦν νὰ καθορισθοῦν καὶ νὰ μετρηθοῦν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ στέμμα, αὐτὸ τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἀστρονομίας, δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμα νὰ τὸ λύσουν, ἀλλὰ τὸ ἀποδίδουν σὲ μιὰ ἡλιακὴ ἀτμόσφαιρα.

Στὸ στέμμα αὐτὸ παρουσιάζονται τρία τεράστια τμήματα πολὺ καθαρά, διότι καθαρὲς εἶνε καὶ οἱ γραμμὲς ποὺ τὰ χωρίζουν.

Τὸ πρῶτο τμῆμα, τὸ πιὸ ζωηρό, ἀντιπροσωπεύει τὸν δακτύλιον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὴν φωτόσφαιραν.

Ἡ λάμψις του εἶνε τόσο ζωηρὴ ποὺ προκαλεῖ ἀμφιβολίες τὴν καθορισμένη στιγμὴ τῆς ὁλότητός του.

Γύρω ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη ζώνη βρίσκεται μιὰ ἄλλη, ἀρκετὰ σχετικὴ τῆς ὁποίας ὅμως τὸ φῶς εἶνε ὀλιγώτερο καθαρό.

Τέλος ἀπὸ πάνω, δηλαδὴ ἀπέξω ἐντελῶς ἀρχίζει τὸ φωτοστέφανο, αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ εἴδαμε τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλείψεως.

Τὸ φωτοστέφανο αὐτὸ εἶνε ἀκανόνιστο, δὲν εἶνε στρογγυλό.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία παρατήρησι τοῦ Στῆβενς, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐσημειώθησα νκαὶ ὅλες οἱ ἐκλείψεις, ἑπομένως στὴν προσεχῆ ἔκλειψη, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὸ 1940, οἱ παρατηρήσεις θὰ γίνουν ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀφρική.

Μέχρι τότε ἡ ἀεροπλοΐα ἐλπίζομε ν' ἀναπτυχθῇ σὲ τέτοιο βαθμὸ ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ στοὺς ἀστρονόμους νὰ ἀνυψωθοῦν στὴ στρατόσφαιρα καὶ νὰ ὑπερβοῦν κατὰ 4—5000 μέτρ ἀκόμα τὸ περασμένο ὑπὲρ τὴν γῆν ὕψος.

Ἐξ ἄλλου θὰ χρειασθοῦν τέλεια ἐντελῶς φωτογραφικὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς βοηθήσουν εἰς τὸ ἔργο τους.

Ἔτσι μονάχα, φανταζόμεθα, πῶς θὰ δυνηθοῦν οἱ ἀστρονόμοι νὰ ἀποκαλύψουν τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ὕπαρξίς μας.

Κι' ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ καταλάβωμε τί συμβαίνει σ' αὐτὸ τὸ ἀνεξήγητο στερέωμα!

ΜΑΡΚΕΛΟΣ ΖΟΝΑΡ

Κόκκινος Κύκλος

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

(Συνεχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

—Τί εἶνε; Δὲν τὸ βλέπετε; Μιὰ καρφίτσα ἀπὸ καπέλλο. Εἶνε ἡ καρφίτσα ποὺ μοῦ τρύπησε τὸ χέρι μου. Τί κρῖμα ὅμως ποὺ ἔχει σπάσει τὸ γυάλινο κεφάλι τῆς καρφίτσας. Θὰ εἴχαμε μιὰ ἔνδειξι. Ὁπωσδήποτε ἔχομε δύο στοιχεῖα γιὰ νὰ τὴ βροῦμε: Πάνω στὸ χέρι της ἔχει ἕνα κόκκινο στῖγμα, ἕναν Κόκκινο Κύκλο καὶ στὸ καπέλλο της δὲν θἄχῃ καρφίτσα!

Ἡ Φιορέντσα περπατοῦσε τώρα ἤρεμη πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

Προχώρησε σὲ μιὰ μικρὴ ξύλινη ἐξέδρα, ἡ ὁποία βρισκόταν κάτω ἀπὸ κάτι βραχάκια.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ βράχια. Ἐκεῖ κάτω εἶχεν ἐξαφανίσει μέσα στὴ θάλασσα τὸ δέμα μὲ τὰ ροῦχα τοῦ Ὄσμπορν καὶ τὸ πορτοφόλι τοῦ Ντριοὺ μὲ τὴν τρομερὴ ἐφεύρεσι.

Ἦταν τόσο πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἔκανε ἕνα τόσο μεγάλο καλὸ στὴν ἀνθρωπότητα!

Ἀλλὰ τί περίεργο ἔνστικτο τὴν κατελάμβανε κι' ἔπαιρνε παρόμοιες ἀποφάσεις.

Τί συνέβαινε μέσα της;

Ἄλλαζε μήπως τὸ «ἐγώ» της;

Δὲν ἦταν ἡ ἴδια;

Ξαφνικὰ ἐνῷ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ τὰ πράγματα, ἄκουσε μιὰ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὰ βράχια ποὺ τὴν ἔκρυβαν.

—Μπλὲ φόρεμα κι' ἕνας Κόκκινος Κύκλος στὸ χέρι. Δὲν μπορεῖ... θὰ τὴν ἀναγνωρίσω ἀμέσως, ἀνάμεσα σὲ χίλιες. Ἀλλὰ ποιὰ νὰ ἦταν; Ἀπὸ ποῦ ἤρχετο; Ποιὸς τῆς ἀνάθεσε νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειά;

—Ἐγὼ φαντάζομαι πὼς θὰ ἐξυπηρετῇ κανένα ἄλλο κράτος

—Ἴσως διόλου ἀπίθανον.

Οἱ ὁμιλίες ἔσβυσαν σιγὰ - σιγά, οἱ δύο ἄνδρες εἶχαν ἀπομακρυνθῆ.

Ἡ Φιορέντσα τώρα ἐσκέπτετο.

Δὲν ἤξερε τί ἀπόφασι νὰ πάρῃ.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐντελῶς ἀπρόοπτα, ἔνοιωσε ἕνα χέρι νὰ τὴν ἁρπάζῃ ἀπὸ τὴ μέση.

Ἡ Φιορέντσα ἀνεπήδησε τρομαγμένη κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

Ἀλλὰ μιὰ γλυκειὰ παιδικὴ φωνὴ τῆς εἶπε στ' αὐτί.

—Καλημέρα, Φλόση! Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μάτζη. Ὤ, πῶς ἐτρόμαξες! Τί ἀνόητη ποὺ εἶμαι!

Ἦταν ἡ κόρη μιᾶς φίλης τῆς κυρίας Τράβις, μιὰ νέα δεκατεσσάρων μόλις χρονῶν, ξανθὴ καὶ χαριτωμένη, ἡ ὁποία φοροῦσε ἕνα ὡραῖο γκρίζο φορεματάκι κι' ἕνα καπελλάκι γκρίζο, στερεωμένο μὲ δυὸ μεγάλες καρφίτσες στὰ μαλλιά της.

—Μοῦ εἶπαν πὼς εἶσαι ἐδῶ στὴ Λουτρόπολι καὶ ἦρθα νὰ σὲ βρῶ στὴν πλὰζ εἶπε ἡ νέα. Βιαζόμουνα τόσο πολὺ νὰ σὲ ἰδῶ! Πόσο λυποῦμαι ὅμως ποὺ σὲ τρόμαξα.

—Μπᾶ, δὲν εἶνε τίποτα, μικρή μου Μάτζη, ἀπάντησε ἡ Φιορέντσα, μ' ἕνα χαμόγελο, παρ' ὅλο ποὺ ἡ καρδιά της χτυποῦσε ἀκόμα ἀπὸ τὴν τρομάρα. Ἦταν ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Τί κάνει ἡ μαμά σου;

—Ὤ! ἡ μαμὰ εἶνε καλά. Βρίσκεται ἐκεῖ κάτω, πίσω ἀπὸ τὶς σκηνές. Πρέπει νὰ πάω νὰ τὴ βρῶ. Θέλεις νἄρθῃς μαζί μου;

Ἡ Φιορέντσα ἐκύτταζε τώρα τὴ νέα. Ἔβλεπε τὸ καπέλλο της. Τὸ καπέλλο αὐτὸ εἶχε δύο μεγάλες καρφίτσες. Τῆς ἦρθε ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα.

—Θἄρθω ἀργότερα νὰ σᾶς βρῶ. Πήγαινε τώρα.

Κι' ἐπειδὴ ἡ νέα ἔκανε νὰ φύγῃ.

—Πῶς; Δὲν μὲ φιλᾶς, Μάτζη;

—Ὤ, ναί, εἶπε ἡ νέα, καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Φλόση.

Ἐκείνη τῆς ἔπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δυό της χέρια καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἐπιτήδεια τῆς ἔβγαλε τὴ μία καρφίτσα ἀπὸ τὸ καπέλλο.

Ἡ νέα ἀπεμακρύνθη τρέχοντας. Ἡ Φιορέντσα στερέωσε τὴ μεγάλη καρφίτσα στὸ καπέλλο της.

—Ἄ! αὐτὴ τὴ φορά, ψιθύρισε, εἶμαι μιὰ πραγματικὴ κλέφτρα. Ἀλλὰ. γιατί τὄκανα; Γιὰ νὰ σώσω τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Ἡ Φιορέντσα σηκώθηκε τώρα καὶ προχώρησε νὰ πάῃ γιὰ τὴν ἔπαυλί τους.

Ἀλλὰ στὸ δρόμο τὴν περικύκλωσαν νέοι καὶ νέες φιλενάδες της καὶ τὴν ὑποχρέωσαν νὰ μείνῃ μαζί τους στὴν πλάζ.

Στ' ἀναμεταξὺ ὁ Τὲντ Ντριοὺ καὶ ὁ κόμης Σίρτεμ ἔψαχναν νὰ βροῦν τὴ νέα ποὺ φοροῦσε μπλὲ ναυτικὸ φόρεμα.

Ξαφνικὰ εἶδαν κοντὰ στὴ θάλασσα τρεῖς κοπέλλες ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία φοροῦσε μπλὲ φουστάνι.

Ὁ Ντριοὺ ὥρμησε ἀβάσταχτος ἐπάνω της, τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ.

—Τί σημαίνει αὐτό, κύριε; εἶπε ἡ νέα

—Πᾶμε νὰ φύγωμε, εἶπε ἡ ἄλλη. Θὰ εἶνε κανένας τρελλός.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶνε τρελλός, εἶνε ἕνας παληάνθρωπος, εἶπε ἡ τρίτη.

Ὁ Λεμὰρ ἐκάλεσε τὴν δεσποινίδα Φιορέντσα στὸ μπὰρ γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ ἕνα κοκτέϊλ.

Ὁ Σίρτεκ ἐν τούτοις μὲ μιὰ ματιὰ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ νέα δὲν εἶχε κανένα σημάδι στὸ χέρι καὶ ὅτι στὸ καπέλλο της ὑπῆρχαν δυὸ μεγάλες καρφίτσες.

Κι' ἔτσι κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι, τοὺς εἶπε:

—Συγχωρήσετε τὸ φίλο μου, δεσποινίς. Κάτι τὸ ἀπρόοπτο τοῦ συνέβη.

Καὶ τραβῶντας τὸν Ντριοὺ ἀπὸ τὸ μανίκι, τοῦ ψιθύρισε:

—Πᾶμε πρὸς τὴν πόλι. Δὲν θὰ εἶνε τόσο κουτὴ νὰ περιμένῃ ἀκόμα ἐδῶ εἰς τὴν πλάζ.

Καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν.

Ἀλλὰ καθὼς ἔστριψαν ἕνα δρόμο, ὁ Ντριοὺ ἅρπαξε πάλι τὸν Σέρτικ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Νά! Ἐκεῖ! Ἐκείνη μὲ τὰ ναυτικά, τὰ μπλέ.

Πράγματι ἦταν μιὰ ὡραία κοπέλλα ξανθή, ὁποία συνωδεύετο ἀπὸ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ἀσφαλῶς τὴν δασκάλα της.

Ἡ νέα ὀπισθοχώρησε ἔντρομη ἀπὸ τὴ βιαία κίνησι τοῦ Ντριοὺ καθὼς τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι.

—Παληάνθρωπε! Σάτυρε! ἐφώναξε ἡ ἡλικιωμένη.

Στ' ἀναμεταξὺ ὅμως πλησίασε ἕνας πολισμάνος, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὶς φωνὲς καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὸ τμῆμα.

—Κύριοι, εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ ἐκάνατε αὐτὴ τὴν πρᾶξι ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου. Περάστε νὰ ἐξηγηθῆτε στὸ τμῆμα.

Οὔτε οἱ φοβέρες, οὔτε τὰ παρακάλια συνεκίνησαν τὸν ἀστυφύλακα.

Κι' ὅταν παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸν ἀστυνόμο, ὁ Τὲντ Ντριοὺ ἠθέλησε νὰ διαθέσῃ τὰ μεγάλα μέσα.

—Εἶμαι ὁ Τὲντ Ντριού, ὁ γυιὸς τοῦ μεγάλου ἐφευρέτου. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν ἰατροδικαστὴ Λεμὰρ καὶ πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσω ἀμέσως γιατὶ μοῦ συμβαίνουν πολὺ περίεργα πράγματα μ' ἕνα χέρι, μ' ἕναν Κόκκινο Κύκλο.

Ὁ ἀστυνόμος μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Λεμάρ, μαλάκωσε κι' ἔτσι τοὺς ἐπέτρεψε νὰ κάνουν τὸ ἀκόλουθο τηλεφώνημα:

«Ἰατρὸν Λεμάρ,

Τὰ σχέδια τῆς τελευταίας ἐφευρέσεως τοῦ πατέρα μου ἐκλάπησαν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία φέρει στὸ χέρι της ἕνα Κόκκινο Κύκλο. Μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὴ βρῶ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλετε νἄρθῆτε ἀμέσως;

Τὲντ Ντριοῦ».

Ἡ ἀπάντησις ἦρθε ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα.

«Ἔρχομαι μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο.

Ἰατρὸς Λεμάρ».

Συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα ἀστυφύλακα ὁ Τὲντ Ντριοὺ καὶ ὁ Σέρτικ ἐπῆγαν στὸ σταθμὸ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν ἰατρὸ Λεμάρ.

Τὸ τραῖνο ἔφθασεν, ὁ Λεμὰρ κατέβηκε καὶ οἱ δύο ἄντρες ἔσπευσαν νὰ τὸν χαιρετήσουν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο τραῖνο κατέβηκε καὶ μιὰ κυρία, ἡ ὁποία ὅμως μόλις εἶδε τὸν Λεμὰρ ἐρρίγησε, δίστασε καὶ γυρίζοντας πίσω βγῆκε ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἔξοδο.

Ἦταν ἡ Κλάρα Σκίνερ.

Στ' ἀναμεταξὺ ὁ Ντριοὺ ἐξηγοῦσε στὸ γιατρὸ ὅλα ἐκεῖνα ὅσα τοῦ συνέβησαν ἀπὸ τὸ πρωΐ.

—Πολὺ καλά, εἶπε ὁ Λεμάρ.

Καὶ ἀποτεινόμενος στὸν ἀστυφύλακα τοῦ εἶπε:

—Πήγαινε καὶ πὲς στὸν ἀστυνόμο ὅτι ἐγγυοῦμαι ἐγὼ γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους.

Ὁ ἀστυφύλαξ χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Ὁ Λεμὰρ διέταξε ἕνα χαμάλι νὰ πάῃ τὴ βαλίτσα του στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἐκεῖνος δὲ μὲ τοὺς ἄλλους δύο ἐπῆραν ἄλλο δρόμο. Ὁ Ντριοὺ διηγεῖτο τώρα τὶς λεπτομέρειες ὅταν ξαφνικὰ εἶδαν μιὰ ὡραία νέα νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους, ἡ ὁποία φοροῦσε μπλὲ ναυτικά.

Ὁ Ντριοὺ πῆγε καὶ πάλι νὰ ὁρμήσῃ, ἀλλ' ὁ Λεμὰρ τὸν κράτησε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ψυχραιμία, κύριε Ντριού! Αὐτὴ τὴ φορὰ μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι κάνετε λάθος. Ἡ νέα ποὺ βλέπετε εἶνε ἡ δεσποινὶς Φιορέντσα Τράβις. Εἶνε ἡ μόνη ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ ὑποπτευθῆτε.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα ὁ γιατρὸς χαιρετοῦσε φιλικώτατα τὴ νέα.

Ὁ γιατρὸς ἐσύστησε καὶ τοὺς δύο κυρίους στὴ Φιορέντσα, ἔπειτα οἱ τρεῖς ἄνδρες τὴν ἀπεχαιρέτησαν.

—Ἐλπίζω νὰ σᾶς δῶ ἀπόψε στὸ χορὸ τοῦ Σέρφτον Ὀτέλ, εἶπε ἡ Φιορέντσα μ' ἕνα χαμόγελο.

Δὲν εἶχε ἀκόμα φθάσει στὴν ἔπαυλί της ὅταν εἶδε τὴ Μαίρη στὸ δρόμο νὰ τὴν περιμένῃ ἐναγωνίως.

Ἡ δυστυχὴς ἦταν τόσο πολὺ στενοχωρημένη γιὰ τὴν ἀργοπορία τῆς κυρίας της.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΕΡΦΤΟΝ ΟΤΕΛ

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ποὺ μετέφερε τὴ Φιορέντσα, τὴν κυρία Τράβις καὶ τὴν Μαίρη, σταμάτησε μπροστὰ στὸ ὁλόφωτο ξενοδοχεῖο, ὁ χορὸς εἶχεν ἤδη ἀρχίσει.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου ἦταν κατάμεστη ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερο κόσμο.

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα διεκρίνοντο τὰ ζευγάρια ποὺ χόρευαν.

Ἡ Φιορέντσα ἦταν πάρα πολὺ ὡραία τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Δύο ἄνδρες, ὁ Ντριοὺ καὶ ὁ Σέρτικ, ὅταν εἶδαν τὸν Λεμὰρ στὸ μπὰρ ἔσπευσαν νὰ τὸν χαιρετήσουν.

—Πῶς πάει τὸ χέρι, κύριε Ντριού;

—Ἄ! Πονεῖ πάρα πολύ!

—Καί... τὸ ἄλλο χέρι;

—Ἄ! Αὐτὸ πιὰ δὲν εὑρήκαμε τίποτα. Βασιζόμεθα σὲ σᾶς, γιατρέ μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Λεμὰρ γυρίζοντας τὸ κεφάλι, διέκρινε τὴ Φιορέντσα ποὺ ἔμπαινε:

—Μὲ συγχωρῆτε, κύριοι. Πάω νὰ χαιρετήσω τὴ δεσποινίδα Τράβις.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ὁ Μὰξ Λεμὰρ χαιρετοῦσε τὴν Φιορέντσα Τράβις, μιὰ γυναῖκα εἰκοσιεπτὰ περίπου ἐτῶν, μὲ μιὰ πολὺ προκλητικὴ ὠμορφιά, ἐμπῆκε στὸ σαλόνι. Ἦταν ἡ Κλάρα Σκίνερ, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει γιὰ «δουλειά».

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε ἡ Κλάρα, εἶδε τὸν Λεμὰρ καὶ ἔσπευσε νὰ μπῇ σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Κάποιον γύρευε.

Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε κυττάζοντας ἕνα κομψότατο κύριο.

Τὸν πλησίασε καὶ ἔβηξε ἐλαφρά. Ἐκεῖνος γύρισε καὶ τὴν κύτταξε, καὶ ταυτοχρόνως ἄφησε νὰ φανῇ ἕνα δαχτυλίδι ποὺ εἶχε στὸ χέρι του μ' ἕνα κοράλι.

Κι' ἐκείνη εἶχε ἕνα ἴδιο δαχτυλίδι.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία μου, νὰ σᾶς χορέψω ἕνα βάλς;

Κι' ἔπειτα πιὸ σιγανά:

—Ἐκτὸς ἂν τὰ γοβάκια σας εἶνε στενὰ καὶ σᾶς ἐμποδίζουν.

—Ὁ παπουτσῆς μου εἶνε πολὺ καλὸς καὶ τὰ παπούτσια του ποτὲ δὲν μὲ στενοχώρησαν.

Τοῦ ἔδωσε τὸ μπράτσο της, ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν.

—Ἐργάζεστε μὲ τὸν Σάμ;

—Ναί. Καὶ σεῖς; Περίεργο νὰ μὴ γνωριζόμαστε.

—Ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Εἶχα πάει ἐκεῖ γιὰ ν' ἀποφύγω κάτι ἐνοχλήσεις. Συνάντησα στὴν ἐπιστροφή μου τὸν Σὰμ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θἄρθω σ' αὐτὴ τὴ λουτρόπολι γιὰ νὰ μὴν παρουσιαστῶ ἀκόμα στὴν πόλι. Σήμερα λοιπὸν ἦρθε ὁ Τὸμ Ντοὺν καὶ μοῦ εἶπε νὰ τεθῶ ὑπὸ τὰς διαταγάς σας. Μοῦ ἔδωσε τὸ σημεῖο ἀναγνωρίσεως. Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὸ κόλπο τοῦ Κόκκινου Κύκλου ποὺ πρόκειται νὰ παίξετε. Τέλος πάντων αὐτὸς ὁ γέρος εἶνε περίφημος στὶς μηχανές.

—Ναί, εἶπε ἡ Κλάρα. Κανεὶς δὲν τὸν φθάνει στὴν ἐξυπνάδα. Μ' εἰδοποίησε κι' ἐμένα ὅτι θὰ σᾶς βρῶ ἐδῶ. Ποῦ εἶνε τώρα ὁ Τὸμ Ντούν;

—Κάτω στὴν κουζίνα. Προσελήφθη ὡς ἔκτακτος. Πλένει ποτήρια.

—Προσοχή! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Κλάρα. Τὸ ζευγάρι ἀριστερά. Ἡ μικρὴ μὲ τὰ ἄσπρα, μὲ τὰ πανταντὶφ τὸ μπριλλάντενιο.

Ἔκαναν γρήγορα δύο - τρεῖς γύρους καὶ ξαφνικὰ ὅλως τυχαίως δῆθεν ἐχτύπησαν ἐπάνω στὸ ζευγάρι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές

Ἀνάμνηση

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ διήγημα του κ.
Τ. ΤΣΙΜΠΟΥΚΗ

Ἀνεβαίναμε στὴ λεωφόρο σιωπηλοί. Τοῦ κάκου πάλευαν οἱ ἀκακίες νὰ δώσουν μιὰ εὔθυμη πνοὴ στὸ τοπεῖο, ἕνα παλμὸ γιομᾶτο πεποίθηση γιὰ τὴ ζωή. Ποιὸς εἶπε πὼς πρέπει νὰ παίρνει κανεὶς ζωὴ ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ ἐγώ του, ἔτσι σὰν ἀντλία στὴν ἐξοχὴ ποὺ δίνει τὴ δροσιὰ τοῦ νεροῦ στὴν ζωὴ κουρασμένου περιβολιοῦ;

Ἀστεῖο τώρα μιὰ ἀκακία σκονισμένη, ἄλλη παρακάτω ποὺ διψᾶ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, νὰ μπορέσει νὰ φέρει μιὰν ἀλλαγή, μιὰν ἀναστάτωση.... Οἱ ἄλλοι δύο φίλοι βαδίζουν τὸ ἴδιο ἀργὰ στὴ λεωφόρο, μὲ σιωπή. Εἶνε δυὸ ἀλλοιώτικοι τύποι. Ὁ ἕνας ἐγκεφαλικός, ὁ ἄλλος ταξειδεύει σὲ ρηχὰ νερὰ μιᾶς ζωῆς ποὺ δὲν ἔχει ἀνιαρὸ βάθος. Καλὰ κάνει; Οἱ πτυχὲς τῆς ζωῆς κρύβουν πάντα τὴν πίκρα καὶ ζηλεύω ἐκείνους ποὺ παρακολουθοῦν τὰ δροσερὰ κορίτσια, ποὺ τιτιβίζουν τὸ δειλινό, πάνω στὴν ἄσφαλτο. Ὁ ἄλλος δὲν μιλεῖ. Ἐγὼ βέβαια εἶμαι πνιγμένος στὴ σιωπὴ μὰ ἔτσι τὸ παθαίνω συχνά. Ταξιδεύω.. Κι' ὁ φίλος ταξειδεύει μόνος δὲν ξαίρω σὲ ποιὰ ἐρημωμένα νησάκια, ποὺ τὸν πάει τὸ καράβι τῶν πόθων μιᾶς καλοκαιρινῆς βραδειᾶς... Κι' αὐτὴ ἡ λεωφόρος εἶνε τώρα τόσο ἐρημική...

Ὕστερα ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μίλησε. Νομίζω νἄμουν ἐγώ. Δὲν εἶχαν ὑποπτευθεῖ οἱ ἄλλοι πὼς ἕνα πελώριο κῦμα πρὶν εἶχε συντρίψει τ' ὡραῖο καράβι ποὺ πήγαινε μιὰ χαρὰ σ' ἕνα λιμάνι... Δὲν εἶχαν φανταστεῖ μήτε τὸν κίνδυνο ποὺ πέρασε ὁ ἑαυτός μου πάνω στὰ κύματα. Κι' αὐτὴ ἡ σκληρὴ μοναξιὰ ποὺ μὲ πνίγει δὲ μ' εἶχε ἀφήσει νὰ μιλήσω γι'αὐτό.

Εἶπα:

—Χωρὶς ἄλλο κάτι ἐκδικεῖται τὴ σιωπή μας. Ἀκοῦτε καὶ σεῖς...

Μὰ δὲν φανταζόμουν πὼς τὸ νὰ πάει κανεὶς σὲ μιὰ ἐρημιά, ὅπου τὰ πουλιὰ τῆς τρικυμίας καταφεύγουν, μπορεῖ νὰ πάθει τὴν χειρότερη προσβολὴ καὶ ἡ ἀνία του.

Μετὰ μιὰ ὥρα θυμηθήκαμε τί εἴχαμε πεῖ. Ἀλλὰ τώρα φαινόμαστε γελαστοί. Μιλοῦμε. Γιὰ ὅλα καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα φλυαροῦμε. Ὁ ἕνας, ὁ πιὸ μικρὸς ποὺ ταξειδεύει στὰ ρηχὰ νερὰ ἔχει μιὰ δίψα ζωῆς, γεμάτη παραφροσύνη... Ὄχι!.. Οἱ ἀκακίες δὲν παλεύουν τοῦ κάκου νὰ δώσουν ἕναν εὔθυμο παλμὸ στὸ τοπεῖο. Ἡ λεωφόρος δὲν εἶνε ἐρημική, γεμάτη ἀντιπάθεια... Ἡ καλοκαιρινὴ βραδειὰ δὲν προστατεύει θανάτους. Πάνω στὴν ἄσφαλτο τιτιβίζουν χίλια πουλιὰ γυναικείων καημῶν. Εἶνε ἡ ἀναπνοή των μιὰ τόσο ἐλαφρὴ ἀγωνία γιὰ μᾶς.

Βέβαια εἶνε ἄσχημα τρία κορίτσια, τρεῖς ἀδελφές... Μοιάζον τόσο πολύ... Τρεῖς σταγόνες βροχῆς... Ἡ ὀρχήστρα ὅμως ἔχει ἀληθινὸ μπρίο. Ἡ μιὰ τραγουδεῖ, δὲ θυμᾶμαι τώρα ποιὸ τραγοῦδι... Νομίζω πὼς τραγουδοῦσε καλά... Ἡ ἄλλη διασκέδαζε τὴν ἀνία της σὲ μιὰ ἀρχαία πιανόλα. Ἡ τρίτη χτυποῦσε μιὰ ἀφρικανικὴ γκρανκάσσα.

Κι' ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νὰ πίνουμε ἀργά, σὰ νὰ θέλαμε ν' ἀργήσει μιὰ ἀνιαρὴ ὥρα ν' ἀρθεῖ...

Κάποιος μίλησε.

—Νὰ τρεῖς ἀδερφὲς ποὺ δὲθὰμποροῦσαν νἆνε ποτὲ «ἀδελφὲς τοῦ ἐλέους»...

Αὐτὴ τὴν ὥρα ἦταν διάφανη ἡ σημασία ποὔθελε νὰ δώσει ὁ φίλος. Οἱ ἀκακίες εἶχαν μπερδευτεῖ σὲ παράξενα σχήματα, οἱ ἀκακίες τότε διψοῦσαν νὰ χαϊδέψουν ἐρωτικὲς πνοὲς κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα τους.

Τόσο πολὺ εἴχαμε πιεῖ; Γιατὶ τότε ὁ φίλος ποὺ ταξειδεύει πάντα τὶς ὧρες τοῦ δειλινοῦ εἶχε τὴν ἀναισθησία ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ πεῖ.

—Εἶνε ὡραῖο νἆνε κανεὶς ἐρωτευμένος...

Ἤθελε νἄταν ἔτσι, ἦταν, κανεὶς δὲνἔμαθε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ μιλήσει πάνω σ' αὐτό.

Ἐγὼ εἶπα:

--Τὸ νἆνε κανεὶς ἐρωτευμένος, φίλε μου, εἶνε κάτι ποὺ γίνεται τόσο συχνὰ στὴ δημιουργία. Τὸ νὰ μπορεῖ ὅμως νὰ φυλάξει τὸν ἔρωτά του ἀπ' ὅλες τὶς τρικυμίες, εἶνε κάτι πιὸ σοβαρό. Ξαίρετε, κάποτε, ὅταν ἡ ψυχή μου, εἶχε πολλὴ ὑγεία,—δὲν μπορεῖ τώρα νὰ μὲ πεῖ κανεὶς πολὺ νέο—εἶχε πάθει μιὰν ἀναστάτωσι... Ζοῦσα σ' ἕνα περαστικὸ ὄνειρο. Ἀκολουθοῦσα τοὺς ἴσκιους τῶν πιὸ ἀπίθανων παραλογισμῶν. Εἶχα βρεῖ πὼς ἤμουν ἐρωτευμένος. Μ' ἄρεσε νὰ συλλογιέμαι τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα. Ἀληθινὴ μανία νὰ κυνηγῶ φευγαλέες χίμαιρες. Βρισκόμουν στὴν αὐλὴ καὶ συλλογιζόμουν. Νορβηγικὰ φιόρδ, παγόδες, Ἰνδικὰ παλάτια, τέφρες νεκρῶν ἀκόμα πεταγμένες στὸν ἄνεμο. Ἀ! Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὶ ἀναστάτωσι μοὔκανε τότε μιὰ ἐντύπωσι ζωῆς ποὺ εἶχα, κατὰ σύμπτωσι, ἐκεῖνες τὶς μέρες διαβάσει σ' ενα καθημερινὸ φύλλο. Στὸν ἀπέραντο ἄνεμο ἑνὸς ἰνδικοῦ τοπείου κηδεύθη ὁ νεκρὸς μιᾶς γυναίκας μὲ τὸν πιὸ ἀπίθανο τρόπο. Εἶχαν κάνει μιὰ τέφρα τὸ γιομᾶτο ὑπόσχεσι ὡραῖο κορμί της, οἱ πιὸ ἀπίθανοι παραλογισμοὶ εἶχαν καεῖ, εἶχαν μεταφέρει, τὴ τέφρα της στὴν ἄγρια ἐρημιὰ τοῦ τοπείου, ὅπου μιὰ κατασκευὴ παράξενου σπιτιοῦ τῶν νεκρῶν ὕψωνε τὴ μακαρία παγωνιά του, ὁ Ἰνδὸς ἱερέας διάβασε μιὰν εὐχή, ὁ ἄνεμος εἶχε δώσει τὴ δυνατὴ πνοή του κι, ἡ τέφρα ἀνέβηκε στὴν ἀνυπαρξία, ποὺ τὰ μεγάλα πουλιὰ τῶν Ἰνδῶν — τὰ φανταζόμουν μὲ μακρυά, σουβλερὰ ράμφη— σπάθιζαν τὸν ἄνεμο μὲ μιὰ ἐκδικητικὴ μανία... Ἔλεγα τότε, ποὺ τ' ὄνειρο ἀκόμα ζοῦσε—ἂν καμμιὰ φορὰ δὲν ξαίρω γιατί. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πετάξω στὸν ἄνεμο τὴν τέφρα τῆς νεκρῆς μου, ἂν κάποτε, δὲν ξαίρω γιατί,—εἶχα μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία—πεθάνει... Φλυαρῶ ὅμως τὰ ξαίρω... Μὰ τὰ κατόπιν εἶχαν φύγει τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ὀνείρου, συχωρεῖστε με ἂν ἐπιμένω πολὺ στ' ὄνειρο.. Ὕστερα τὴ γυναῖκα αὐτὴ τὴν παντρεύτηκα... Πρὶν ὅμως τὴν κλείσω πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα μιᾶς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας, πρὶν τὴν πάρω νὰ πᾶμε κρυφά, χωρὶς θόρυβο σ' ἕνα ἐκκλησιδάκι, ἔκανε ἕνα περίεργο συμβόλαιο γάμου μαζί. Εἶπα τοὺς ὅρους μου. Ἂν κάποτε ἀρχίσει νὰ βαριέται μαζί μου, παρακάλεσα νὰ τὸ πεῖ... Ἂν νοιώσει ν' ἀρχίζει μιὰ ἀδιαφορία γιὰ μένα, χωρὶς νὰ πέσει στὰ γόνατά μου, χωρὶς νὰ ζητήσει νὰ τὴ συγχωρήσω γι' αὐτο, μὲ τὴν ἡσυχία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μιλεῖ μὲ εἰλικρίνεια νὰ τὸ πεῖ... Ἂν—εἶνε ἀλήθεια πὼς ὅταν εἶπα γι' αὐτὸ εἶχα γίνει χλωμὸς ἀπὸ φόβο, μὴ τυχὸν κάποτε στὰ ἀλήθεια συμβεῖ—ἀγαπήσει ἄλλον, ποὺ δὲν θᾶμαι ἐγώ, νὰ σηκωθῇ μὲ ἡσυχία ἀπυ τὸ κρεββάτι, νὰ πάει στὸ διπλανὸ κομοδῖνο, ν' ἀφήσει πάνω σ' αὐτὸ ἕνα μικρὸ χαρτάκι καὶ νὰ γίνῃ «ἐξηφανίσθη κλπ.». Στὴν ὀργή... Στὸν ἄνεμο... Στὸν οὐρανό... Σ' λο τὸν κόσμο... Ἐχτὸς ἀπο μένα... Αὐτὴ γέλασε μὲ κάποια ἀόριστη ἀνησυχία... Εἶδα τὰ μάτια της νἄλεγαν πὼς ἦταν εὐχαριστημένη... Τὴν ἀγαποῦσα... Ἐκδηλωνόμουν ὅπως μποροῦσα...

—Ἐπιμένεις σ' αὐτό ; ρώτησε κυττάζοντας ἀληθινὰ παράξενα...

Εἶπα πως μ' ἀρέσει ἡ εἰλικρίνεια ... Θύμωσε... Μοὖπε ἕνα μισὸ ναί...

Κι' ἐγὼ ἤμουν τόσο στενοχωρημένος... Στα βάθη λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ μέλλον, ποὔθελα ἐγὼ νὰ ρυθμίσω, μποροῦσε νὰ ὑπάρχει μιὰ παραμικρὴ πιθανότα νὰ γίνῃ κάποια μέρα αὐτό;...

Πέρασαν ἔξη μῆνες... Μιὰ νύχτα γύριστα στὸ σπίτι ἀργά... Εἶχα πάει μὲ κάποιους φίλους σ' ἕνα καμπαρὲ νὰ ξεχαστω... Μιὰ οὐγγαρέζα ποὺ θύμιζε στέππη, μὲ κράτησε πιὸ πολὺ σὲ μιὰ ἀτμοσφαῖρα γεμάτη θηλυκό... Γιατὶ πῆγα ἐκεῖ δὲν ξέρω τώρα, θὲ θυμᾶμαι γιατί... Νομίζω πὼς διψοῦσα μιὰν ἀνησυχία ποὺ δὲν εἶχα στὸ σπίτι... Θαρρῶ οἱ ὁρμόνες της ζωῆς μου νἆχαν τρομαχτικὰ δυναμώσει σ' ἕναν ἐνοχλητικὸ πληθωρισμό .. Νομίζω πὼς ἡ ψυχή μου διψοῦσε νὰ πνιγεῖ σ' εναν Δούναβι... Πάνω στὸ κομοδῖνο λοιπόν, σ' ἕνα χαρτάκι, εἶχα διαβάσει. «Ὄ—πως μοῦ εἶ—πες!» Εἶχε βάλει κανονικὲς παῦλες σὲ κάθε συλλαβή... Τί σημασία!... Ἤθελε νὰ δικαιολογήσει τὸν ἑαυτό της; Νὰ μὲ προσβάλει πιὸ πολυ; Νὰ δείξει εἰλικρίνεια; Μ' ἀναισθησία σκεφτόμουν γιατὶ αὐτὲς οἱ τονισμένες παῦλες σὲ κάθε συλλαβή... Εἶχα περιωριστεῖ νὰ ἐρευνω τὸν ρυθμὸ τῆς φρασούλας... Μ' ἐνδιέφερε ἡ ἀρχιτεκτονικὴ της, εἶχα τὸ βαθυ πόνο, ποὺ καταντᾶ μιὰ ἀναισθησία τρελλή... Ἄρχισα νὰ φωνάζω μέσα στὴν κάμαρη...

—Αἰμιλία! Δεν σοῦπα αὐτό, Αἰμιλία! Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό...

Μ' ἔπιασε μιὰ νευρικὴ κρίσι... Κανεὶς δὲν ηταν κοντα μου νὰ μὲ δεῖ...

Τὸ «τρίο παγκάνη» αὐτὴ ἡ ὀρχήστρα μὲ τὶς ἄσχημες ἀδελφὲς εἶνε τρελλό. Ἡ μιὰ διάβαζε σὲ μιὰ διακοπὴ τὸ βίο τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἄλλη σιγοψιθύριζε τὰ μπλὲ νερὰ τοῦ Δουνάβεως, ἡ τρίτη ἔπινε μὲ ἀναισθησία καὶ περιφρόνησι...

—Ξέρετε, μᾶς λέει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου, ἔχω βρεῖ τὴν ἡσυχία μου... Κανεὶς δὲν καταδέχεται νὰ τὶς ἐνοχλήσει... Τώρα ἡ ὀρχήστρα παίζει πάλι μ' ἀληθινὸ μπρίο. Ἀφήνει διαβολικοὺς ἤχους... Νομίζω πὼς ἦταν τὸ τραγοῦδι ποὺ ἀγαποῦσα πάντα, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ θέλω ποτέ αὐτὴν τὴν ὥρα ν' ἀκουστεῖ. ...Ἂν ξαναγύριζες στὴν ἀγκαλιά μου...

Ὁ ἐγκεφαλικὸς φίλος μ' εἶχε καταλάβει...Μίλησε πὼς ἔπρεπε νὰ πᾶμε... Φύγαμε...

Οἱ ἀκακίες στὴ σειρὰ κάνουν πάλι ἕνα βαρὺ τοπεῖο... Ἡ λεωφόρος εἶνε σκοτεινή... Τὰ κορίτσια ποὺ τιτίβιζαν πρὶν μὲ τὸ δεῖλι, ἡσυχάζουν κάπου τοὺς καημοὺς των... Κι' ἡ ὀρχήστρα, τὰ τέρατα μουσικῆς ἀποτυχίας, στέλνει ἀκόμα τοὺς ἤχους της...

...Ἄλλη ζωὴ θὰ ξαναρχίζαμε μαζί...

—Ἐγὼ φταίω... εἶπε ὁ ἐγκεφαλικὸς φίλος. Δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσω γιὰ ἔρωτα. Δὲν εἶχα ὅμως καθόλου στὸ νοῦ τὸν ἔρωτα τῆς ἐπιδερμίδος. Μιλοῦσα γιὰ κάτι βαθύτερο... Ἐννοοῦσα τὴν ἐρωτικὴ πνοὴ ποὺ παρασύρει τὴν ψυχὴ σὲ μιὰ ἄνοιξι... Μιλοῦσα γιὰ τὴν γυναίκα ποὺ ἔχει πρὸ πάντων ψυχή...

Δὲν μιλήσαμε ἄλλο σ' αὐτό... Ὁ μικρὸς ὅμως ποὺ ταξειδεύει σὲ ρηχὰ νερὰ εἶχε τὸ τέρας κρατήσει ἐκεῖνο ποὺ μιλοῦσε γιὰ λίγο ἔρωτα ἐπιδερμίδος...

Ἕνας μακρὺς διάδρομος. Πάνω σ' ἕναν καναπέ, κάτω ἀπὸ ἕνα κάδρο τῆς Κασσιανῆς ποὺ ἔχει μετανοιώσει, κοιμᾶται μιὰ γυναῖκα.... Φαίνεται μικρή, ἔχει ἀσχημάτιστο πρόσωπο.. Μιὰ ἄλλη κάθεται μὲ ἀναίδεια πλάϊ στὸν ἴδιο καναπέ. Μὲ τὰ πόδια κι' αὐτὰ πάνω, μὲ μιὰ ἀνατολίτικη βαριεστησιά... Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἡ ἀτμόσφσιρα μοῦ φαίνεται βαρειά... Μολαταῦτα καθίσαμε. Σιωπηλοί.... Τὸ «τοπεῖο» δὲν εἶχε ἀλλάξει.. Τὸ κάδρο, ὁ καναπὲς, ἡ νέα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται μὲ ἀδιαφορία, ἡ ἄλλη ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλᾷ γιὰ τὴ ζέστη... Τὶ εἶχε κανεὶς νὰ πεῖ;...

Ἡ μικρὴ ξύπνησε. Κύτταξε γύρω μὲ τὴν ἀδιαφορία παιδιοῦ ποὺ ξυπνάει. Ὕστερα ρώτησε:

—Ἡ Αἰμιλία εἶνε ἀπάνω;..

—Ναί... Ἡ ἄλλη μὲ κακία ἀπάντησε.. Αὐτὴ ἡ καημένη ἦταν παντρεμμένη... Τὴν προτιμάω...

—Λοιπόν, παιδιά, εἶπα ὕστερ' ἀπὸ λίγο... Νομίζετε πὼς πρέπει νὰ μεγαλώσουμε ἐδῶ τὴν πλήξι;

Σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ τρυφερὸ τοπεῖο... Τὰ κορίτσια μᾶς φώναζαν μὲ φανερὴ ἔχθρα... Ἡ μικρὴ εἶχε χάσει τοῦ κάκου τὸν ὕπνο της... Ἡ μεγάλη δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μιλήση γιὰ τὴζέστη.

Στὸ σπίτι ἔννοιωσα βαθειὰ ἀνησυχία. Κάτι στὸ ὑποσυνείδητό μου μὲ εἶχε ἀναστατώσει. Καὶ δὲν εἶχα κανένα νὰ πῶ τοὺς φόβους μου. Ἔτσι ὅπως ἐκείνη τὴν νύχτα ποὺ μ' ἔπιασε νευρικὴ κρίση... Ἔτσι ὅπως φώναζα ἐκείνη τὴν νύχτα μὲς στὶς κάμαρες ἕνα ὄνομα, τ' ὄνομά της... Τώρα μπορεῖ .. Μὰ δὲν ἦταν οὔτε δυνατὸ νὰ μείνει μὲ τ' ὄνομά της, ἔτσι πὼς τὴ φώναζα ἐγώ, ὅλες τὶς μέρες, ὅλες τὶς νύχτες κι' ἐκείνη τὴ νύχτα τῆς νευρικῆς κρίσεως. Δὲν ἦταν ποτὲ δυνατό...

Μετὰ μισὴ ὥρα κανεὶς δὲν βάδιζε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὸ μακρὺ διάδρομο. Ἡ μικρὴ ἀκόμα κοιμόταν πάνω στὸν καναπέ...Μόνη... Ἡ μεγάλη εἶχε φύγει...Κι' ἡ Κασσιανὴ ποὺ ἦταν μετανοιωμένη διάβαζε ξαπλωμένη μὲ μιὰν ἁγιωσύνη... Ξύπνησα τὴ μικρή... Ἔδειξε ἀληθινὴ δυσφορία... Θαρρῶ ὅμως νὰ μὲ κύτταξε μὲ συμπόνια, ἴσως νἄθελα μόνος νὰ γελαστῶ πως μὲ συμπονοῦσε... Ξαίρουν πὼς ἡ Αἰμιλία...

Ρώτησα νὰ μάθω πῶς εἶνε... Μιὰ μελαγχροινὴ μὲ μεγάλα μάτια γλυκά; Εἶνε ἀλήθεια ψηλή; νΕχει μιὰ ἐλήτσα στὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ της, ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζει τὸ στῆθος, νὰ ζῆς;

—Μπᾶ! Μὲ σκοτίσατε... Καὶ ποῦ θέλεις νὰ ξαίρω ὅλα αὐτὰ ἐγὼ κύριε;... Ἐσεῖς μπορεῖ νὰ ξέρετε πιὸ καλά...

Ἀνέβηκα στὸ πάνω πάτωμα... Εἶδα μιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ δωματίου.

Σ' ενα κρεββάτι ἡ Αἰμιλία, αὐτὴ ποὺ τὴν πῆρα μὲ συγκίνησι μιὰ βραδειὰ σ' ἕνα ἐκκλησιδάκι, αὐτὴ που φώναξα τὴν νύχτα τῆς κρίσεώς μου στις κάμαρες τοῦ σπιτιοῦ τ' ὄνομά της, αὐτὴ ποὺ μοὖπε πρὶν ἀπὸ λίγο ἡ μικρὴ ποὺ κοιμόταν στὸν καναπέ, ἡσύχαζε ξαπλωμένη... Εἴτανε μόνη... Κανεὶς δὲν παράστεκε εὐτυχῶς. Ἀπάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι εἶδα σ' ἕνα μικρὸ κάδρο μερικὰ καβαλλιστικὰ γράμματα. Δὲν μὲ εἶδε... Μπόρεσα νὰ διαβάσω «ὅ—πως μοῦ—πες». Πῶς ἔφυγα ὕστερα δὲνθυμοῦμαι... Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθαν δυὸ γιατροὶ στὸ σπίτι... Κάτι εἶπαν γιὰ μιὰ ἀρρώστεια ψυχική, ποὺ δὲν θυμοῦμαι τώρατ' ὄνομά της...

Οἱ ἐφημερίδες μὲ ψιλὰ γράμματα τὴν ἄλλη μέρα εἶχαν μιὰ εἴδησι... «Τὰν πρωϊνὰς ὥρας ηὐτοκτόνησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου της λαβοῦσα ἰσχυρὰν δόσιν βερονὰλ ἡ Αἰμιλία... Ἐλευθερίων ἠθῶν... Γενομένης ἐρεύνης ἀνευρέθη σημείωμα μὲ τὰς λέξεις ὅ—πως μοῦ—πες». ἐντύπωσιν κάμνει τὸ περίεργον χώρισμα τῶν συλλαβῶν. Προφανῶς πρόκειται περὶ εὐαισθήτου ὑπάρξεως, ἡ ὁποία ἠδικήθη ἀπὸ τὴν ζωήν».

Στὸ ψυχιατρεῖο ἔμεινα ἀρκετὸν καιρό... Ἔννοιωθα μέρα μὲ τὴν μέρα τὸν ἑαυτό μου καλλίτερα. Μὰ βιαΙόμουν νὰ φύγω ὅσο μπορεῖ πιὸ νωρίς.

Δὲν μπόρεσα νὰ πετάξω τὴν τέφρα στὸν Ἰνδικὸν ἄνεμο, δὲν εἶδα τὸν Ἰνδὸ ἱερέα νὰ διαβάζῃ τὴν εὐχή του, τὰ πουλιὰ μὲ τὰ μακρυὰ ράμφη νὰ σπαθίζουν τὸν ἀέρα. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φωνάξω. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ ἐννοῶ αὐτό...

—Δὲν ἐννοοῦσα αὐτό... Αἰμιλία !... Ζήτησα τὸν γάμο σὰν ἥσυχο λιμανάκι ἡσυχίας, βρῆκα μιὰ ἀσύχαστη τρικυμία... Ξαίρω... Ἐγὼ φταίω... Ἔλειπε ἡ ἐμπιστοσύνη. Θέλησα ν' ἀσφαλιστῶ μὲ συμβόλαια ἀπὸ τὴν ἀρχή... Τώρα μ' ἀφάνισε ὁ ἄρρωστος ἐγωϊσμός... .Ἡ ψυχή μου γέρασε... Αὐτὴ πέθανε κι' ἐγὼ διηγοῦμαι μὲ τόση φλυαρία...

ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

●

Σοφὰ λόγια

—Πρέπει νὰ ξεύρετε νὰ μπαίνετε στίς ἰδέες τῶν ἄλλων καὶ νὰ βγαίνετε ἀπ' αὐτὲς ὅπως πρέπει νὰ ξεύρετε νὰ βγαίνετε ἀπὸ τὶς δικές σας καὶ νὰ ξαναμπαίνετε σ' αὐτές.

—Πρέπει νὰ εἶσθε λογικοὶ χωρὶς τὴν ἀξίωσι ὅτι ἔχετε δίκαιον ,νὰ εἶσθε εἰλικρινεῖς, χωρὶς τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶσθε ἀλάθητοι.

Ὑπάρξεις ποῦ τὶς βλέπει κανεὶς μὲ τὸ μικροσκόπιο

ΟΙ ΝΑΝΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Νύχτα καὶ μέρα μέσα στὸν καλοκαιριάτικο ὀργασμὸ τῆς φύσεως, χιλιάδες χιλιάδων μικρὲς ὑπάρξεις κυκλοφοροῦν γύρω μας, ζοῦν, παλεύουν, δίχως κὰν τὸ μάτι μας νὰ τὰ ἀντιληφθῇ.

Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ τὸ καλοκαιρι μᾶς κινήσουν τὴν προσοχὴ τὰ ἐλαφρὰ θροΐσματα ἢ τὸ ψιθυριστὸ βουΐσμα, ὅταν θάρθῃ ὁ χειμῶνας ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ ξεχάσουμε.

Ὅλοι ὅμως αὐτοὶ οἱ νάνοι τοῦ βασιλείου, πεθαίνουν, ἐξαφανίζονται; Ὄχι, κάπου θὰ εἶνε κρυμμένοι. Ἢ μέσα στὴ φλούδα κανενὸς δέντρου ἢ μέσα στὴ γῆ, κάπου τέλος πάντων ποὺ νὰ μὴν τὰ πιάνῃ ἡ παγωνιά.

Κι' ὅταν προβάλλῃ ἡ ἄνοιξις καὶ τὰ ρῶτα φύλλα ξεμυτίσουν ὁλοπράσινα, τότε κάθε φυλλαράκι ἀπ' αὐτὰ γίνεται τὸ ἐρωτικὸ κρεββάτι τῶν μικρῶν αὐτῶν νάνων τοῦ βασιλείου τῶν ζώων.

Οἱ κυχλοί. Δὲν ἔχουν γεννηθῇ πρὸ πολλοῦ καὶ νὰ ποὺ κατέκλυσαν τὰ κλαριά.

Εἶνε σφιγμένοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο καὶ ἀπομυζοῦν τὸ τρυφερὸ κλαράκι τοῦ μαρουλιοῦ.

Μόλις φθάσῃ τὸ βραδάκι, ἀρχίζει ὁ περίπατος ἀνάμεσα στὴν τρυφερὴ χλόη.

Τὸ ὀργανικὸ σύστημα τοῦ στόματος τοῦ κοχλίου ἀποτελεῖατι ἀπὸ ἕνα ἀδρὸ πετσάκι, ποὺ μοιάζει μὲ λίμα.

Λοιπὸν μ' αὐτὸ τὸ εἶδος λίμας ποὺ χρησιμοποιεῖ στὸ στόμα του κάνει ὁλόκληρη καταστροφή.

Ὅσον ἀρχίζει καὶ πλησιάζει ἡ κακὴ ἐποχὴ ἢ ὁ καιρὸς εἶνε κάπως ἄσχημος γι' αὐτά, τότε ἀποχωροῦν καὶ βυθίζονται στὸ καβοῦκι τους.

Φροντίζουν μάλιστα καὶ κλείνουν τὴν εἴσοδο αὐτὴ τοῦ καβουκιοῦ μὲ ἕνα τείχωμα μεμβρανῶδες, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «ἐπίφραγμα».

Μόλις κλείσουν λοιπὸν τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τους, τότε βυθίζονται σ' ἕνα γλυκὸ λήθαργο καὶ ἀναμένουν καλύτερες στιγμές.

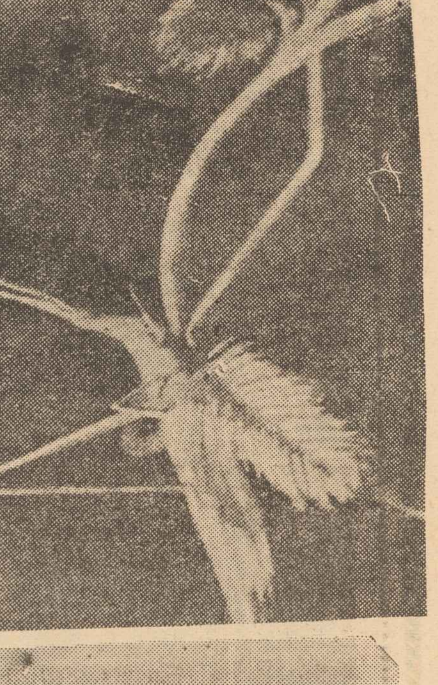

Ἕνα ἀπαίσιο τέρας ἀνάμεσα στὰ ἔντομα εἶνε κι' αὐτὸ ποὺ βλέπετε στὴν εκόνα.

Μοιάζει μὲ παχύδερμο.

Μοιάζει μὲ ρινόκερω.

Μοιάζει μὲ μεγαθήριο!

Ὀνομάζεται «Ρινόκερως ὁ διαρρηκτης».

Ἔχει πάρει τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ κέρατο, τὸ ὁποῖον φερει στὸ κεφάλι.

Συνήθως τὸ ἔντομο αὐτὸ εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα Σκαραμπαῖος ὁ Ρινόκερως.

Συναντᾶται τὶς νύχτες πρὸ πάντων ὅπου ὑπάρχει δυνατὸ φῶς.

Ἔχει ἕνα ὡραῖο χρῶμα μαρὸν καὶ εἶνε τυλιγμένος μ' ἕνα θώρακα.

Δὲν δαγκώνει δὲν τσιμπᾷ.

Μπορεῖτε νὰ τὸν πιάσετε μὲ τὰ δάχτυλα καὶ ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἀποθαυμάσετε.

Εἶνε ὑπέροχος καὶ ὡραῖος!

★

Αὐτὰ εἶνε ἕνα χιλιοστὸν τῶν χιλιάδων ἐντόμων ποὺ γυρίζουν γύρω μας καὶ δὲν τὰ λαβαίνομε ὑπ' ὄψει μας.

Δὲν ἀρκεῖται τὸ μικροθήριον αὐτὸ στὴ δικτυωτὴ ἀραχνοϋφαντή του παγίδα.

Θέλει νὰ ἔχῃ πλήρη δρᾶσι καὶ νὰ θέτῃ ὅλα τὰ ἔνστικτά του ἐν ἐγρηγόρσει.

Προτιμᾷ τὸ κυνηγητὸ καὶ βασίζεται στὰς δικάς του δυνάμεις καὶ μόνο.

Γενικὰ ἡ τακτική του εἶνε αὐτή: Ἡ ἀράχνη πλαταίνει καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ ἕνα φύλλο.

Σὲ λίγο κάποιο ἔντομο θὰ περάσῃ δίπλα του, Κοντοζυγώνει καὶ τὸ πατᾷ μὲ τὸ κορμί της.

Πολλὲς φορὲς τῆς ἀρέσει η πάλη. Και ἀρχίζει ἕνα περίεργο παιχνίδι μέχρις ὅτου ἐξαντλημένος ὁ ἀντίπαλος πέσῃ χάμω.

Ἂν πρόκειται νὰ παλαίψῃ μὲ κάτι τὸ μεγαλύτερο, τότε ὁρμᾷ ἐπάνω του, τὸ δαγκώνει μὲ τὰ δόντια της ποὺ ἔχουν δηλητήριο καὶ τὸ παραλύει. Ἡ ἀράχνη αὐτὴ λέγεται κυνηγός.

Ἐδῶ ἡ μονομαχία τοὐναντίον γίνεται μεταξὺ δύο σκληρῶν σαρκοφάγων. Καὶ οἱ δύο τους εἶνε ἄγριοι κυνηγοὶ ἐντόμων.

Ἔχουν μιὰ τρομερὴ ἱκανότητα καὶ μιὰ περίεργη εὐκινησία.

Ἔχουν θάρρος, τόλμη στὶς ἐπιθέσεις τους.

Φέρει τὸ δηλητήριο πίσω στὴν οὐρά του καὶ πολὺ γρήγορα μὲ μιὰ στροφὴ ποὺ θὰ κάνῃ πατᾷ μὲ δύναμι τὸ ἀγκίστρι του καὶ τὸ δηλητήριο περιχύνεται.

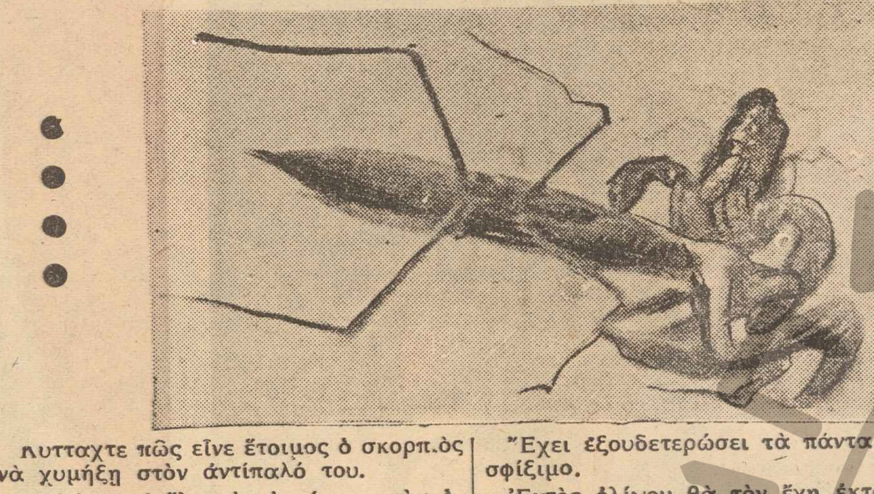

Κυτταχτε πῶς εἶνε ἕτοιμος ὁ σκορπ.ὸς νὰ χυμήξῃ στὸν ἀντίπαλό του.

Ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν ἰσχύ του, τὴν ὁποία στηρίζει στὸ δηλητήριο, τὸ ἄλλο ἔντομο ἅρπαξε τὸν σκορπιὸ μὲ τὰ δόντια.

Τώρα παλεύουν κορμὶ μὲ κορμί.

Ἔχει ἐξουδετερώσει τὰ πάντα μὲ τὸ σφίξιμο.

Ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν ἔχῃ ἐκτὸς μάχης.

Θὰ προφθάσῃ;

Καὶ ὅμως μιὰ τελευταία δαγκωματιὰ τοῦ ἀποκόβει τὸ κεφάλι.

Η καλυτερα περιπτωσις ἀμύνης ἡ ἐπιθέσεως τῶν ἐντόμων εἶνε ἡ ἀπόκρυψις.

Ἡ ἀπόκρυψις γίνεται μὲ τὸν εὐκολώτερο τρόπο γιατὶ τὰ ζωΐδια αὐτὰ σημειῶστε εἶνε πολὺ ἔξυπνα.

Μαζεύονται ἐπάνω σὲ κλαράκια γκρίζα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ ἴδιο χρῶμα μ' αὐτὰ καὶ περιμένουν.

Ἕνα ἄλλο περνᾷ καὶ νομίζει τὸ πόδι τοῦ κρυμμένου ἐντόμου ὡς κλαράκι.

Ἀλλοίμονό του τότε τί ἔχει νὰ πάθῃ.

Τὸ καρφώνει καὶ τὸ φέρει κατ' εὐθεῖαν στὸ στόμα του.

Τὰ μακρυά της ποδάρια βοηθοῦν πολὺ στὴν ἐπίθεσι.

Οἱ Ἄραβες ὅταν κατέκτησαν τὴν Ἰσπανίαν ἄφησαν τά ὅπλα καὶ ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὸν νοῦ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Τὰ παρακάτω ποιήματα, τὰ ὁποῖα γράφτηκαν στὴν Ἰσπανία κατὰ τὸν 10ον αἰῶνα, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς κοσμοκρατορίας τῶν Ἀράβων, ἀνεκαλύφθησαν τελευταῖα στὸ Τομπουκτού, μέσα στὰ ἀρχεῖα τοῦ παλαιοῦ Ἀραβικοῦ Πανεπιστημίου τῆς πόλεως αὐτῆς).

I

Αὐτὴ τὴ νύχτα, κύτταζες τὸν οὐρανὸ τὸν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀστέρια, κι' ἔλεγες: «Συλλογίζουμαι τὰ περιβόλια τῆς Δαμασκοῦ ποὺ ἔχουν λουλούδια πιὸ ὥμορφα ἀπὸ τ' ἀστέρια».

Κι' ἐγώ, καθισμένος μὲς στὸ σκοτάδι χάϊδευα τὰ λευκά σου πόδια ποὺ ἦσαν πιὸλευκὰ κι' ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

ΑΜΒ—ΓΙΑΖΙΝΤ

II

Ὅταν τῆς ζητάω οἶκτο, αὐτὴ χαμογελάει, χαμηλώνοντας τὰ μάτια της. Τί μπορῶ νὰ περιμένω ἀπὸ μιὰ ἀγάπη τόσο τρομερή; Ἡ ἀγαπημένη μου ξέρει τὴ δύναμι τοῦ χαμογέλιου της. Πῶς νὰ τῆς κρύψω ὅτι τὴν ἀγαπάω;

Εἶσαι ἡ οἰκουμένη μου μαζὶ μὲ τοὺς λόφους της καὶ τὰ περιβόλια της, μαζὶ μὲ τὶς πηγές της καὶ τὰ λουλούδια της. Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα χίλια στόματα γιὰ νὰ σὲ τραγουδάω, θὰ ἤθελα νὰ μὴν κοιμάμαι ποτὲ γιὰ νὰ σὲ βλέπω αἰώνια.

Εἶσαι ἡ οἰκουμένη μου μαζὶ μὲ τοὺς λόφους της καὶ τ περιβόλια της, μαζὶ μὲ τὶς πηγές της καὶ τὰ λουλούδια της. Ὅταν ἡ ἀνάσα σου περνάει ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου, συλλογίζουμαι τὶς αὖρες τῆς Χετζάζης ποὺ τὶς μυρώνουν ἑκατομμύρια ρόδα.

Τὰ κυνηγιάρικα γεράκια μου ἀδυνάτισαν μέσ' στὰ κλουβιά τους, τἄλογά μου ξεσυνήθισαν στὸ χαλινάρι, ἡ λάμψι τῶν ὅπλων μου σκοτείνιασε... Μὰ τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτά, ἀφοῦ ἡ λάμψι τῶν παρειῶν σου εἶν' ὅμοια μὲ τὴ ματωμένη καρδιὰ τῶν ρωδιῶν, ἀφοῦ τὸ κορμί σου εἶνε πιὸ λυγερὸ ἀπ' τὴ ράχη τῶν καλύτερων ἀλόγων μου, ἀφοῦ τὰ φιλιά σου εἶνε γεράκια παντοτεινὰ ἀχόρταγα;..

Ξαπλωμένος στὰ γλυκὰ βουναλάκια τοῦ κορμιοῦ σου, πίνω ἀπὸ τὴν πηγὴ τῶν χειλιῶν σου, σβύνοντας τὴ φωτιὰ τῶν σωθικῶν μου.

ΑΒΔΟΥΛ ΕΛ ΧΑΣΑΝ

III

Ἀφῆστε τοὺς ἐρωτευμένους νὰ τριγυρίζουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Μπορεῖτε νὰ ἐμποδίσετε τὶς μυῖγες νὰ πετοῦν γύρω ἀπ' τὸ μέλι;

Ἀφῆστε τοὺς ἐρωτευμένους νὰ τριγυρίζουν, μὰ εἰδοποιῆστε τους νὰ πᾶνε νὰ σκάψουν τοὺς τάφους των, γιατὶ κανένα βάλσαμο δὲν γιατρεύει τίς πληγὲς ποὺ ἀνοίγουν οἱ ματιές μου.

(Ἄγνωστος)

Η ΜΑΥΡΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ

Τὸ παρίσι ἀποθεώνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκθέσεως στὸ Παρίσι, ἔδωσαν καλλιτεχνικὲς μάχες δυὸ παληὲς δόξες. Ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ καὶ ἡ Μιστεγκέτ, Γιὰ τὴν πρώτη λέγαν ὅτι ἔπεσε, καὶ γιὰ τὴν ἄλλη ὅτι γέρασε πιά. Καὶ ὅμως οἱ εἰδικοὶ διεψεύσθησαν. Γιὰ τὴ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ, γιὰ τὸ σοκολατένιο αὐτὸ πλάσμα, ὅ,τι κι' ἂν εἶπαν φαίνεται ὅτι τὤπαν ἀλόγιστα. Ἡ Ζοζεφίνα ἀνέβασε μιὰ ἐπιθεώρησι στὸ Φολὶ Μπερζὲρ τῶν Παρισίων ποὺ ὅ,τι κι' ἂν πῇ κανεὶς εἶνε λίγο. Μιὰ ἐπιθεώρησι σὲ πλοῦτο, σὲ διάκοσμο, σὲ σκηνογραφίες, σὲ χορογραφίες, σὲ πρωτοτυπίες, σὲ μουσικὴ γλυκειά, εἶνε, ἂν ὄχι ἀνώτερη ἀπὸ κεῖνες ποὺ βλέπουν οἱ «Σένιορς» τοῦ Μπροντγουαίη, πάντως ἰσότιμη.

Τὰ περίφημα μπαλλέτα ποὺ παρουσίασε φέτος ἡ Ζοζεφὶν στὴ «Σοῦπερ Φολὶ ρεβὺ 1937» εἶνε, καὶ γὼ δὲν ξέρω τί εἶνε!!! Τὸ σκὲτς τῶν ἐρώτων τῆς «Μαντὰμ Μπωβαρύ»,, «Ἡ Χαβανέζικη νύχτα», τὸ «Ἂν ἤμουν ἄσπρη» καὶ τὰ χίλια ἄλλα ποὺ μοντάρισε, γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς ἐν μικρογραφίᾳ μόνο, πρέπει νὰ γεμίσῃ ἕνα χιλιοσέλιδο τόμο τοὐλάχιστον. Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλα αὐτά; Ἐδῶ ὁ λόγος περὶ Ζοζεφίνας, γιὰ τὸ λουλοῦδι αὐτὸ τῆς νήσου Ταϊτή, γιατὶ ἀπὸ κεῖ εἶνε. Τὸ σῶμα λάστιχο μὲ τοὺς χοροὺς «καγκουρὸ» τῆς Ζοζεφίνας, ἡ παράξενη παθιάρικη φωνή της, τὰ γυαλιστερὰ μάτια της, (ἀκαθορίστου χρώματος), ὅλα αὐτὰ καὶ ἕνα ἑκατομμύριο ἄλλα πράγματα ξετρέλλαναν τόσο τοὺς ἐπισκέπτας τῆς ἐκθέσεως τῶν Παρισίων, ὅσον καὶ τοὺς ἰδίους Παρισινοὺς ἐκ νέου. Τὸ νυκτερινὸ Παρίσι παραληρεῖ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς «ὑψηλοὺς πίλους», οἱ «κύριοι τῆς νύχτας», οἱ «ἱππόται τῆς πόλεως φῶς», οἱ ξένοι «ντόλαρς μέν», καὶ «πάουντς τζέντζεμαν», οἱ «Τουρμπανοφόροι» μαχαραγιάδες, αἱ ἐκκεντρικαὶ Ἀμερικανίδες σήμερα στὶς νυχτερινές τους ἐξορμήσεις (τουρνὲ ντὲ γκρὰν ντὺκ) ὡς πρῶτο σταθμὸ ἔχουν τὸ θέατρο ὅπου παίζει ἡ Ζοζεφίνα, τὴν περίφημο νέα ἐπιθεώρησί της.

Ἡ Ζοζεφίνα ζῇ. Ἡ Ζοζεφίνα δὲν πέθανε καὶ θὰ ὑπάρχῃ γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμη... ξαναλένε οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι κριτικοὶ ποὺ πέρυσι ἀκόμη ἀμφισβητοῦσαν τὴν καλλιτεχνική της ὕπαρξι καὶ φώναζαν: Τόπο στοὺς νέους καλλιτέχνας!!! Ἀλήθεια, πρέπει νὰ τὸ ξέρετε αὐτό, οἱ κριτικοὶ στὴ Γαλλία λένε καὶ ξελένε πιὸ γρήγορα ἀπὸ τοὺς δικούς μας κριτικούς. Ἡ Ζοζεφίνα στὴ νέα της ἐπιθεώρησι ἐμφανίζεται μὲ ἕνα ὑπέροχο καὶ κατάφορτο ἀπὸ μπριλλάντια γυμνὸ κοστοῦμι ποὺ θαμβώνει καὶ ξετρελλαίνει τὸν κόσμο. Οἱ κάτοικοι τῆς «Πόλεως τοῦ Σηκουάνα», πέρα γιὰ πέρα, κάθε βράδυ κάνουν οὐρὲς ὁλόκληρες ἔξω ἀπὸ τὰ ταμεῖα τοῦ θεάτρου ὅπου παίζει ἡ Ζοζεφίνα γιὰ ν' ἀποκτήσουν ἕνα εἰσιτήριο. Καὶ μεταξὺ τοῦ πλήθους συχνὰ ἀκούονται οἱ στερεότυπες αὐτὲς λέξεις ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς καὶ τὰς θαυμαστρίας τῆς μαύρης γοήσσης: Ἂς τὴν δῶ μιὰ φορὰ ἀκόμη κι' ἂς πληρώσω ὅσα - ὅσα... Ἐξ οὗ καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον δὲν πέθανε, ἀλλὰ ζῇ καὶ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ... Στὸ ἄλλο φύλλο γιὰ τὴν Μιστεγκέτ.

Ἡ Ζοζεφίνα παρ' ὅλους τοὺς θριάμβους της, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὅπως πάντα μιὰ ὤμορφη γατίτσα μὲ τὸ σοκολατένιο σὲξ ἀππήλ. Ὅταν πέρασε ἀπ' τὴν Ἀθήνα πρὸ δύο ἐτῶν, τὴν θαυμάσαμε γιὰ τὴν ταπεινοφροσύνη της. Ἕνα βράδυ (ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ξένοι ποὺ περνοῦν ἀπ' ἐδῶ), πῆγε στοῦ Γιούλη τὴν ταβέρνα καί... μαγείρεψε μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια!! Καὶ τί φαντάζεσθε πῶς μαγείρεψε; Πιλάφι, παρακαλῶ!!! Καὶ τί ἄλλο νομίζετε ὅτι ἔφαγε; Μαρίδες Φαληριώτικες!! Καὶ τί κρασὶ προτίμησε ἀπ' τὰ διάφορα ποὺ εἶχε ὁ Γιούλης; Τὴν ἀθάνατη ἁγνὴ ρετσίνα. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἀντὶ ἄλλου τραγουδιοῦ ἔκαμε τὴν διασκευὴ στὸ μεγάλο γνωστὸ σουξέ της καὶ τραγούδησε μέσα στὴν ταβέρνα:

«Ζ' αἶ ντὲ-ζ-ἀμοὺρ
μὸν πεῖ πουρ λὲ μομὰν ἔ Ἀτέν...».
«Ἔχω δύο ἀγάπες
πατρίδα μου πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ἡ Ἀθήνα».

Ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ εἶνε ἕνα μεγάλο ἀξιαγάπητο παιδί. Τὸ ὡραῖο νησί, ἡ ἐξωτικὴ Ταϊτή, ποὺ εἶνε ἡ πατρίδα της, εἶνε ὑπερήφανο γιὰ τὴν Ζοζεφίνα. Οἱ κάτοικοι στὴν Ταϊτὴ παίρνουν ὅρκο στ' ὄνομά της. Δὲν ὑπάρχει σπίτι, κέντρον, σαλόνι στὴν πατρίδα της πού, νὰ λείπη ἡ φωτογραφία τῆς Ζοζεφίνας Μπαΐκερ. Κι' ἀντὶ λεζάντα ἢ τὄνομά της ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ἔχουν γράψει τὶς κάτωθι λέξεις γιὰ τὴ μαύρη γόησσα: «Τὸ λουλοῦδι ποὺ φύτρωσε στὸ νησί μας». Πράγμαι ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ εἶνε ἕνα σπάνιο λουλοῦδι μὲ ξωτικὴ ὠμορφιὰ ποὺ ὅπως καταλαβαίνει κανεὶς ἀπὸ τοὺς νέους της θριάμβους στὸ Παρίσι, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε περιζήτητο. Εἶνε ἕνα λουλοῦδι ποὺ πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον εἶνε ἀξίας καὶ μυροβόλο. Ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Σοῦπερ Φολὶ 1937», κέρδισε γι' ἀρκετὸ καιρὸ ἀκόμα τὸ δύσκολο Παριζιάνικο κοινὸ ποὺ τόσο εὔκολα χειροκροτεῖ, ἀλλὰ καὶ πιὸ εὔκολα ἀκόμα ρίχνει στὴν ἀφάνεια τοὺς καλλιτέχνες τοῦ εἴδους της.

Πάντως ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ ὑπάρχει, παίζει, χειροκροτεῖται καὶ ἀρέσει πολύ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. καὶ τὸ πολύγλωσσο διεθνὲς κοινὸ ποὺ ἔχει σπεύσει στὸ Παρίσι σήμερα γιὰ ν' ἀποθαυμάσῃ τὴν μεγάλη βιομηχανικὴ ἔκθεσι, ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαμβάνῃ καὶ τὸ θέαμα τοῦ Φολὶ Μπερζέρ, γιὰ νὰ γίνῃ αὔριο ὁ διαλαλητὴς τῆς καινούργιας δόξας τῆς σοκολατένιας Σειρῆνος!

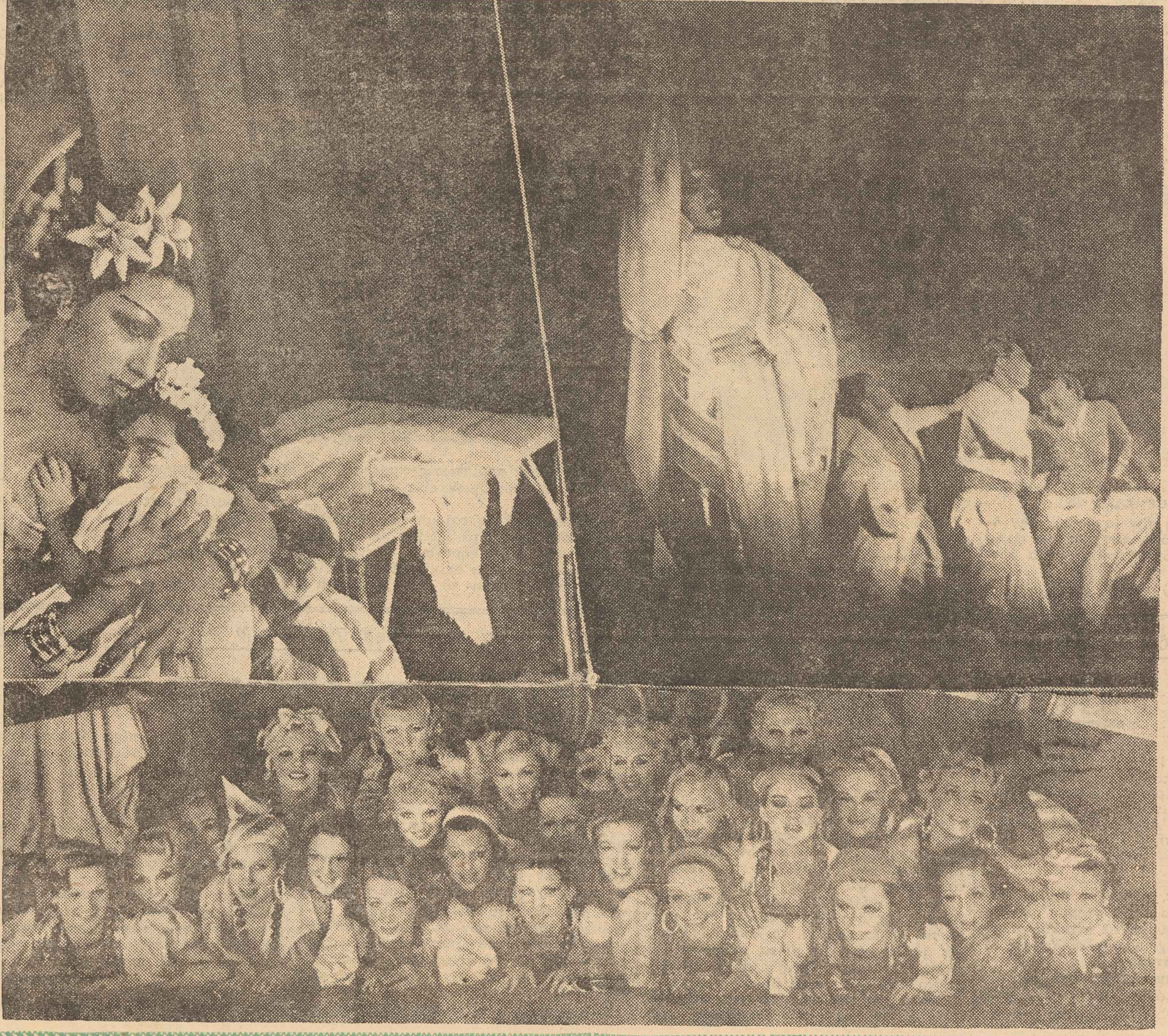

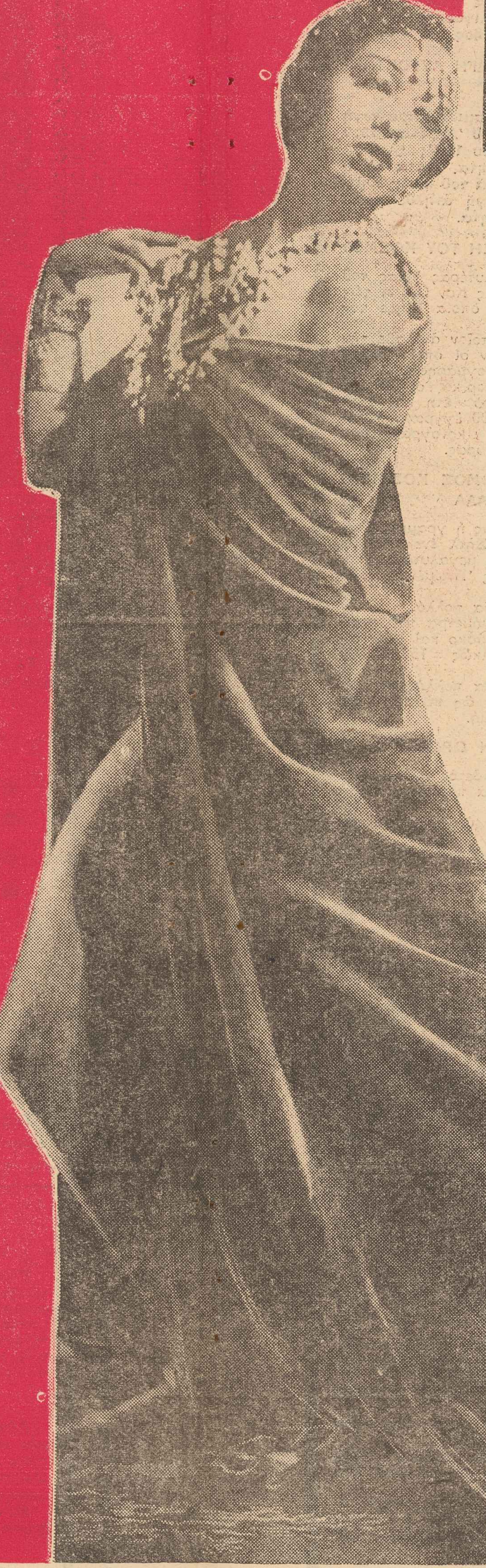

ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΙΗΣΟΥΙΤΗΣ

Ποιὸς ἦταν ὁ Νονότ;

—Ἕνας Γάλλος ἰησουΐτης ποὺ ἐγεννήθηκε στὴν Μπεζανσὸν (1711—1793), ὁ ὁποῖος ἔγινε διάσημος διὰ τὴν πολεμικήν του ἐναντίον τοῦ Βολταίρου.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ διασημότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου σὲ μαθηματικοὺς ὑπολογισμούς, Ἰνάουντι, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ 1934 δὲν παρουσιάζεται πιὰ στὸν κόσμο ἐπειδὴ πάσχει ἀπὸ καρκῖνο καὶ μένει περιωρισμένος στὸ Παρίσι.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει καταπλήξει τὸν κόσμο γιὰ τοὺς ἀριθμητικοὺς καὶ λογαριθμητικούς του ὑπολογισμούς.

Μᾶς διηγήθη μόνος του τὴν ἀπαρχὴ τοῦ σταδίου του.

Παιδὶ ἀκόμα, βρισκόταν σὲ μιὰ ἀγορὰ ὅπου εἶδε ἕναν χωρικό, ὁ ὁποῖος εἶχε μπερδευτεῖ μὲ τοὺς λογαριασμούς του.

Τὸ παιδὶ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Πές μου τί πούλησες νὰ σοῦ πῶ τί εἰσέπραξες.

Ὁ χωρικὸς νόμισε ὅτι τὸν καρόϊδευε καὶ πῆγε νὰ τοῦ τραβήξῃ τ' αὐτιά:

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε.

Ἀπὸ τότε τὸ ἄρχισε ὡς ἐπάγγελμα.

Προκαλοῦσε νὰ τοῦ λένε μεγάλους ἀριθμοὺς νὰ κάνῃ ἀφαιρέσεις, προσθέσεις, πολλαπλασιασμούς, διαιρέσεις.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἔκανε μεγάλη περιουσία.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΗ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Τὸν 19ον αἰῶνα ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ, σύζυγος τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσὴφ τῆς Αὐστρίας ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πλέον σκληροὺς τύπους ποὺ ὑποχρεώθη ποτὲ μητέρα.

Γιὰ νὰ βλέπῃ τὰ παιδιά της ἔπρεπε νὰ προειδοποιηθῇ πρὸ 24 ὡρῶν ὁ ἀρχικαγκελάριος τοῦ κράτους.

Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔπαιρνε μορφὴ μεγάλης τελετῆς.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΟΣΟΝ Ο ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ

Τὸ διαμάντι δὲν εἶνε πιὰ τὸ πιὸ πολύτιμο κόσμημα.

Τὸ διαμάντι σήμερα κοστίζει ὅσο καὶ ὁ σάπφειρος.

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΠΛΑΚΑ

Στὸν κόλπο τῆς Κιλανουὰ (νῆσον τῆς Χεουάλι) ὑπάρχει ὑπὸ τὴν θάλασσαν μιὰ ἀναμνηστικὴ πλάκα γιὰ τὸν Τζέϊμς Κούκ.

Ὁ Κοὺκ σκοτώθηκε τὸ 1779 ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς.

Ἡ πλάκα αὐτὴ ἐμπῆκε τὸ 1928 στὸ μέρος ποὺ τὸν σκότωσαν.

Ἀλλὰ τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης ἐκάλυψε τὸ ἔδαφος καὶ ἡ πλάκα βρίσκεται τώρα κάτω ἀπὸ τὸ νερό.

500.000 ΚΛΩΣΤΕΣ ΖΥΓΙΖΟΥΝ 30 ΓΡΑΜΜΑΡΙΑ

Ἔφτιαξαν μιὰ κλωστὴ ἀπὸ τὸ σίελο μιᾶς ἀράχνης λεπτῆς, μήκους 500.000 μέτρων ἡ ὁποία ὅμως δὲν ζυγίζει περισσότερο ἀπὸ 1½ κιλό.

Ἐντούτοις ἡ κλωστὴ αὐτὴ εἶνε τόσο γερὴ ποὺ παραβγαίνει τὸ μετάξι στὴν στερεότητα.

ΕΝΑ ΕΝΤΟΜΟ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΜΕΧΡΙ ΤΑ ΕΞΗ

Τὸ ἔντομο αὐτὸ συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἐντομολόγο Ντιλωνὶ ντὲ Νουμέρα τῆς Νέας Καληδονίας.

Ὁ ἐντομολόγος πρωτοεῖδε αὐτὸ τὸ ἔντομο πάνω σ' ἕνα φύλλο μπανανιᾶς καὶ κάθησε νὰ τὸ δῇ καλλίτερα.

Τὸ ἔντομο αὐτὸ προχωροῦσε κι' ἔκανε κύκλο.

Παρατήρησε ὅμως ὅτι κάθε τόσο ποὺ περπατοῦσε ἔκανε μιὰ στάσι καὶ πάλι ξεκινοῦσε.

Ὁ ἐντομολόγος ἔβγαλε τὸ ἑξῆς περίεργο συμπέρασμα:

Τὸ ἔντομο ἔκανε ἔξη γύρους πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἔξη ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά.

Ἔπειτα στὴ δεύτερη ἐπανάληψι ἔκανε πέντε γύρους μπροστὰ καὶ πέντε πίσω.

Ἔπειτα ἄρχιζε τέσσαρες γύρους μπροστὰ καὶ τέσσαρες πίσω.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ

Εἶνε σπάνια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γίνονται στὸ Χόλλυγουντ καὶ προκαλοῦν κατάπληξι, τὰ συμβόλαια τῶν ζώων.

Διαβάστε μερικοὺς ὅρους.

1) Ὁ καλλιτέχνης ζώων δὲν πρέπει νὰ ἐργάζεται περισσότερο ἀπὸ 3 ὧρες τὴν ἡμέρα.

2) Νὰ ἔχῃ δικαίωμα σ' ἕνα καμαρίνι μὲ ἀέρα καὶ θέρμανσι.

3) Ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἢ δυστυχήματος νὰ μεταφέρεται σὲ κλινικὴ ἢ μέρος θεραπείας κατάλληλο.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μισθούς.

Ἕνας πίθων κερδίζει 750 δολλάρια τὴν ἡμέρα.

Μιὰ καμήλα 25 δολλάρια τὴν ἡμέρα.

Ἕνας πίθηκος διακόσια δολλάρια.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Βώδια ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

Στὴν ἐπαρχία Σάνταως τῆς Ἀργεντινῆς σηκώθηκε ξαφνικὰ ἕνας τρομερὸς κυκλών. Δύο βώδια, τὰ ὁποῖα ἐζύγιζαν ἄνω τῶν 150 κιλῶν, ἀνεσηκώθησαν ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὰ ἔρριξε ἔξω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ κτήματος. Μὲ ἔκπληξι εἶδαν τὸ φαινόμενον αὐτὸ οἱ χωρικοὶ νομίζοντες ὅτι τὰ βώδια ἔπεφταν ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ἀεροπορικὸ δυστύχημα

Ἕνα ἀεροπλάνο Τσεχοσλοβάκικο ποὺ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν Μπρατισλάβα, ἔπιασε φωτιὰ ἀπὸ βραχὺ ἠλεκτρικὸ κύκλωμα. Ὁ πιλότος κατώρθωσε νὰ τὸ προσγειώσῃ. Ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ἦσαν μέσα κατὰ διαταγὴν τοῦ πιλότου ἄρχισαν νὰ πηδοῦν στὴ γῆ σῶα καὶ ὑγιῆ. Τὸ ἀεροπλάνο ὅμως κατεστράφη τελείως.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΙΟΒΗΣ

Ξέρετε τὴν ἱστορία τῆς Νιόβης;

—Ἦταν κόρη τοῦ Ταντάλου ποὺ εἶχε δεκατέσσερα παιδιὰ ἀπὸ τὸν σύζυγό της Ἀμφίωνα. Ὑπερήφανη γιὰ τὴν γονιμότητα εἰρωνεύετο τὴν Λητώ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε παρὰ μόνον δύο τέκνα. Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐξεδικήθησαν τὴν των μὲ τὰ τόξα των ὅλα τὰ τέκνα τῆς Νιόβης.

ΠΟΣΑ ΕΙΔΗ ΦΥΤΩΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ

Οἱ φυσιολόγοι θεχωρίζουν περίπου 100 000 φανερόγαμα φυτὰ καὶ 25.000 κρυφόγαμα.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἱπποκράτους ἦταν 234 εἴδη φυτῶν μόνον. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1800 ἦσαν γνωστὰ 30.000.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τί πρόοδο ἔκαναν οἱ βοτανολόγοι.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ

Ποῖος εἶνε ὁ ἐπιτάφιος τοῦ Πιρόν;

—Ὁ Πιρόν, συγγραφεὺς πολῶν ποιημάτων καὶ σατυρῶν δὲν ἐξελέγη ἀκαδημαϊκὸς καὶ τοῦτο διότι δὲν τοῦ ἐσυγχωροῦσαν κάποια ᾠδὴ στὸν Πρίαπο, ποὺ εἶχε γράψει ὅταν ἦτο νέος. Ὁ ἴδιος συνέθεσε τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ τὸν τάφο του:

Ἐδῶ κεῖται ὁ Πιρὸν ποὺ δὲν ἦτα τίποτα οὔτε κὰν ἀκαδημαϊκός.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΝΤΣΙΝΙ

Ποῖος ἐνυμφεύθη τὴν Μαρίαν Μαντσίνι;

—Μετὰ τὸν γάμον τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε τόσον ἀγαπήσει, ὁ θεῖος της Μαζαρῖνος τὴν ἐνύμφευσε μὲ τὸν διεκδικητὴν τοῦ θρόνου τῆς Νεαπόλεως, τὸν Λαυρέντιον Κολόννα, δοῦκα τοῦ Ταλιακότσο, πρίγκηπα τοῦ Παλέρμου καὶ τῆς Καστίλλιας. Ἐγέννησε τρεῖς υἱούς. Ἀπέθανε στὴν Πίζα τὸ 1715, στὶς 10 Μαΐου, ὀλίγους μῆνες πρὶν πεθάνῃ ὁ Λουδοβῖκος 14ος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ποιὰ ἦταν ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ αὐτοκινήτων ἀπὸ τῆς 30 Ἀπριλίου 1930 μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1937;

—6.060.000 αὐτοκίνητα. Κατὰ τὸ ἴδιον χρονικὸ νδιάστημα τοῦ προηγουμένου ἔτους ἡ παραγωγὴ ἀνῆλθε μόνον εἰς 5.251.000 αὐτοκίνητα.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας δίκας τοῦ κόσμου ἦταν ἡ ὑπόθεσις Κὸν Οὐζιὲν τῶν Φιλιππίνων Νήσων, ἡ ὁποία ἔληξε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1933.

Τὸ δικαστήριο τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε τὴν ἐκδίκασι τριῶν ἀτόμων οἱ ὁποῖοι κατηγορούμενοι ὅτι πλαστογράφησαν ἐνδιαφέροντα ἔγγραφα ἐμπορικά, συνεδρίαζε καὶ ἐρευνοῦσε στὶς δυὸ ἔτη καὶ ἑπτὰ ἡμέρες. Ἐξήτασε 47.000 ἔγγραφα, ἀντέγραψε 24.000 σελίδες εἰκονογραφημένες καὶ ἐξήτασε 137 μάρτυρας.

ΠΟΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΠΙΟ ΠΟΛΛΑ

Κατὰ τὰς στατιστικὰς ἡ γραμμὴ Σπόκαν — Πόρτλαντ — Σήτλ ἐνεκαινιάσθη τὸ 1910 καὶ σήμερα τὴ μεγαλυτέρα οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Ἐκόστισε ὅμως πάρα πολλά.

Μονάχα γιὰ 32 χιλιόμετρα ποὺ περιλαμβάνονται μεταξὺ Πάσκο καὶ Κάμπλοτους ἐκόστισε συνολικῶς 150.000.000 δραχμές.

Ἐκόστισε ὅμως τόσα πολλὰ γιατὶ ἔκοψαν τὰ βουνὰ πέρα ὡς πέρα γιὰ νὰ φτιάσουν εὐθεῖα γραμμή.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ ἔφτιασε ἕνας Ἑλβετὸς ὁ ὁποῖος ἐπρόσθεσε ἐπάνω πολλὰ περίεργα πράγματα.

Τὸ ρολόγι αὐτὸ δουλεύει μὲ κούρδισμα ἢ μὲ ἠλεκτρισμό.

Σημειώνει δὲ δευτερόλεπτα, λεπτά, ὧρες, ἡμέρες, ἔτος.

Σὲ κάθε ὥρα ἀκούγονται οἱ κτῦποι τῆς ὥρας καὶ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ἀκούγεται ἕνα μουσικὸ κομμάτι, διάφορον ἀπὸ τὸ προηγούμενο...

Δηλαδὴ παίζει 24 διάφορα κομμάτια.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΟΝ ΖΩΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὴ Δυτικὴ Κένυα κάποιος ἐφευρέτης ἀνεκάλυψε μέσα σ' ἕνα δάσος ἕνα πολὺ περίεργον ζῶον, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ βάλῃ σ' ἕνα κλουβί.

Τὸ ζῶον αὐτὸ εὑρίσκεται σήμερον στὸ Λονδῖνο, καὶ ζεῖ ὑπὸ εἰδικὴν θερμοκρασίαν. Τρέφεται δὲ μὲ φροῦτα τροπικά. Τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ τοῦ ζώου εἶνε ἀκόμη ὅτι μοιάζει μὲ πάνθηρα ἐνῷ τὰ πόδια του εἶνε κοντὰ σὰν τῆς ὕαινας, ἡ οὐρά του εἶνε πολὺ κοντὴ καὶ στριμμένη ὅπως τοῦ γουρουνιοῦ. Φέρει μεγάλα αὐτιά. Τὰ δόντια του εἶνε μικρά, καὶ δὲν εἶνε διόλου σαρκοβόρον.

Ἡ φωνή του εἶνε ἕνα γέλιο.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚ ΟΣΠΙΤΙ

Ὁ μέγας σοφὸς ἐπιστήμων Χὰνς Ὄβερ τῆς Ἀμερικῆς, ἔφτιασε ἕνα πολὺ περίεργο σπίτι ἔξω ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη δέκα χιλιόμετρα.

Ἐπάνω σ' ἕνα ἐντελῶς μοντέρνο στὺλ ἔφτιασε ἕνα σπίτι μήκους ἑκατὸ μέτρων καὶ φάρδους διακοσίων.

Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε διῃρημένο σὲ πολλὰ δωμάτια.

Κάθε δωμάτιο ἔχει μέσα κι' ἕνα χαρακτηριστικὸ μιᾶς ὀχυρώσεως.

Εἶνε δηλαδὴ ἕνα εἶδος συνθέσεως εἰδῶν καὶ ἐφευρέσεων ἠλεκτρικῶν, τὰ ὁποῖα ὅλα ἐργάζονται μὲ κουμπιά.

Δὲν λείπει ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι οὔτε ὁ μηχανικὸς ἠλεκτρικὸς ὑπηρέτης ὁ ὁποῖος προσφέρει στοὺς ἐπισκέπτας γλυκὰ καὶ διάφορα ποτά.

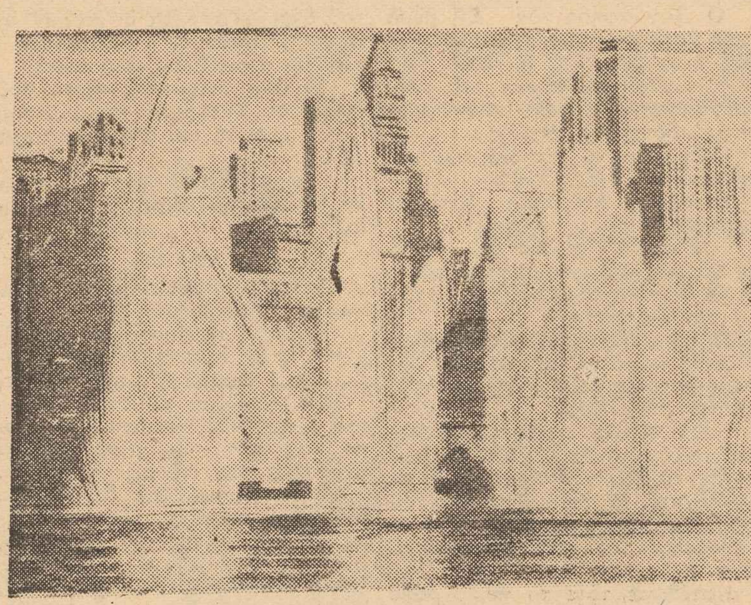

Τὸ νερὸ τῶν πυροσβεστῶν εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τῶν οὐρανοξυστῶν.

ΠΗΔΗΜΑΤΑ ΠΤΗΣΕΙΣ-ΙΛΙΓΓΟΙ

—————Ἀνάμεσα στοὺς οὐρανοξύστας τῆς Ἀμερικῆς—————

Ὁ οὐρανοξύστης, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη στὴν Ἀμερικὴ γιὰ οἰκονομία χώρου ὁριζοντίως, δύναται νὰ ὑψωθῇ καθέτως ὅσο θελήσῃς ἀφοῦ τὰ οἰκόπεδα τοῦ οὐρανοῦ δὲν ἔχουν κανένα ἀκόμη ἰδιοκτήτη.

Ὁ οὐρανοξύστης εἶνε μία εἰδικότης ἀμερικανικὴ καὶ σιγὰ-σιγὰ τὰ διάφορα κτίρια ὅσα δὲν ὑψώθησαν θὰ ὑψώνωνται κι' αὐτὸ χάρις στὴν ἄλλη ἐφεύρεσι: τὸν ἀνελκυστῆρα.

Ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ ἀνελκυστὴρ δὲν θὰ βλέπαμε σήμερα τὸ ὑπέροχο μεγαλούργημα τῆς μοντέρνας ἀρχιτεκτονικῆς «Ἐμπάϊρ Στέϊτ Μπίλντιγκ» μὲ τὰ 108 πατώματα, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ πολὺ-πολὺ μικρότερα τῶν 7—8 πατωμάτων, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ κατόρθωνε ποτὲ ν' ἀνεβῇ τόσες σκάλες.

Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει σήμερα εἴκοσι δύο τετράγωνα κτίρια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἄνω τῶν 42 πατωμάτων καὶ τὰ ὁποῖα ὑψώνονται ἀπὸ τὴ γῆ πάνω ἀπὸ 150 μέτρα.

Ἔπειτα τὸ Σικάγο, τοῦ ὁποίου τὸ ὑψηλότερο κτίριο ἔχει 182 πατώματα.

Ἡ Φιλαδέλφεια ἔχει μὲ 160 καὶ μὲ τὴ σειρὰ ἔρχονται τὸ Μπόκον, Ντετρόϊτ, Λὸς Ἄντζελες, Σήτλ, Χάρφορτ, πόλεις οἱ ὁποῖες ἔχουν οὐρανοξύστες.

Ο ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΗΣ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΠΟΛΛΑ

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι μονάχα οἱ μεγάλες πόλεις ποὺ ἔχουν ἀνάγκη σὲ ὡρισμένα σημεῖα τῆς πόλεως τὶς δουλειές τους τὶς συμφέρει νὰ χτίσουν οὐρανοξύστες.

Τοῦτο δὲ θὰ τὸ δῆτε σὲ μέρη ποὺ ὑπάρχει ἀρκετὸς χῶρος.

Ὁ οὐρανοξύστης μᾶλλον γιὰ γραφεῖα καὶ καμμιὰ φορὰ γιὰ ξενοδοχεῖο μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ.

Ποτὲ ὅμως γιὰ κατοικία.

Εἶνε ἀκατάλληλος καὶ δεύτερον κοστίζει πάρα πολλά.

Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ θέλαμε νὰ μιλήσουμε.

Ἐν πρώτοις ὁ ἀμερικανικὸς οὐρανοξύστης, ἔχει, ὅπως ὅλα τὰ ἀμερικανικὰ πράγματα, λιγοστὴ ζωή.

Συνήθως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιζήσῃ πάνω ἀπὸ μισὸ αἰῶνα.

Τὸ Βόλδορθ τοῦ Μπροντγουαίη ῆς Νέας Ὑόρκης σώζεται ἀκόμα γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονική του καὶ γιὰ τὴν ἱστορία του. Εἶνε ἀσφαλῶς ὁ ὡραιότερος αἰσθητικῶς. Ἀπὸ ἡλικία ὅμως εἶνε καταδικασμένος εἰς θάνατον.

Ὥστε, εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπολογίζεται ἡ ἐξασφάλισις τοῦ κεφαλαίου ποὺ ἐξοδεύθη ἵνα εἰσπραχθῇ ἐγκαίρως καὶ βγῇ ἐπίσης ἀρκετὸ κέρδος ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως ἑκάστου οὐρανοξύστου.

Ἐπίσης ὑπολογίζονται καὶ τὰ ἔξοδα ἐπιδιορθώσεων στ' ἀναμεταξύ.

Δηλαδὴ τὸ κεφάλαιο καὶ τὰ ἔξοδα ποὺ ἔγιναν στ' ἀναμεταξὺ πρέπει νὰ ὑπολογισθοῦν ἐπάνω στὰ νοίκια, τὰ ὁποῖα θὰ εἰσπραχθοῦν σ' ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα.

Καὶ ὑπάρχουν βέβαια ἔξοδα μετὰ τὴν κατασκευή του: εἶνε τὸ ἐξωτερικὸ καθάρισμα ἀπὸ τοὺς καπνούς. Αὐτὸ σημαίνει σημαίνει μηνῶν ἐργασία καὶ πολλὲς χιλιάδες δολλάρια ἔξοδα.

Ἔπειτα εἶνε ἡ θέρμανσις, ἡ ἐσωτερικὴ καθαριότης, τὸ πόσιμο νερὸ τὸ ὁποῖον ἀποστέλλεται μέχρι ὕψους 360 μέτρων. Καὶ πρὸ πάντων ἡ καθαριότης τῶν παραθύρων

Αὐτὸ τὸ καθάρισμα εἶνε ἡ μεγαλυτέρα καὶ ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀκροβασία, διότι τὰ τζάμια πρέπει νὰ καθαριστοῦν ἀπέξω καὶ ὁ καθαριστὴς εἶνε γαντζωμένος στὸ παράθυρο μὲ μιὰ ζώνη στὴ μέση σὲ ὕψος τριακοσίων μέτρων στὸ κενό.

Ὅταν βλέπει κανεὶς αὐτοὺς τοὺς φτωχοὺς διαβόλους νὰ ἐργάζωνται σὲ τόσα μεγάλα ὕψη τὸν πιάνει ἴλιγγος... τὸν ὁποῖον ὅμως αὐτοὶ οἱ ἐργάται δὲν τὸν καταλαβαίνουν.

Πόσες φορὲς δὲν πέφτουν στοὺς δρόμους μάζες ἀγνώριστες ἀπὸ σάρκες καὶ κόκκαλα.

Κι' ἐν τούτοις στὴ Νέα Ὑόρκη ἔχουν συσταθῇ πολλὲς ἑταιρεῖες γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν τζαμιῶν.

Τὰ διάφορα σπίτια τῆς πόλεως, τὰ μαγαζιά, γίνονται συνδρομηταὶ μὲ τὸ μῆνα καὶ 60.000 πρόσωπα ζοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα.

Ἐργασία πάντοτε ὑπάρχει διότι ἀπὸ μιὰ στατιστικὴ ποὺ ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη ὑπάρχουν 14.000.000 παράθυρα.

Γιὰ πολλούς, λοιπόν, ὁ οὐρανοξύστης δὲν παρουσίασε μιὰ ἐπιτυχῆ ἐπιχείρησι.

Τὰ σημερινὰ σπίτια, τὰ πιὸ μοντέρνα ἄρχισαν νὰ κατασκευάζωνται τὰ περισσότερα ἀπὸ γυαλὶ ἢ ἄλλη οὐσία, δίχως παράθυρα, δίχως θόρυβο μὲ κυκλοφορία δροσεροῦ ἀέρος ἢ θερμοῦ, ἐσωτερικῶς, μὲ μέσα πάντοτε μηχανικά.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήφθη ἀπὸ μηχανικοὺς μεγάλης ἀξίας.

Πολλοὶ μάλιστα ὑπεστήριξαν πὼς ἀντὶ γιὰ σπίτια ὑπὲρ τὴν γῆν θὰ ἦτο προτιμώτερο νὰ χτισθοῦν ὑπὸ τὴν γῆν κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ σώζωνται καὶ νὰ φυλάσσωνται ἐν περιπτώσει ἐπιδρομῆς σὲ κανένα μελλοντικὸ πόλεμο, ὅτε ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ δυναμικότης τῶν ἀεροπλάνων θὰ ἦτο ἐν πλήρει δράσει καὶ ἰσχύϊ.

Ἔπειτα ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ τὰ μεγαθήρια αὐτὰ τῶν σπιτιῶν δὲν θὰ ἐπικρατήσουν εἶνε ὅτι ὁ κόσμος τῆς Ἀμερικῆς ἄρχισε νὰ ρίχνεται στὰ ἀεροπλάνα.

Ἀντὶ γιὰ ποδήλατο, ἀντὶ γιὰ αὐτοκίνητο προτιμᾷ ἕνα ἀεροπλανάκι, τὸ ὁποῖον τὸν μεταφέρει ταχύτερα στὴ δουλειά του.

Ὑπάρχουν στὴ Νέα Ὑόρκη 200.000 ἄδειες πιλότων ἀεροπόρων.

Αὐτή, λοιπόν, ἡ πληθώρα τῶν ἀεροπλάνων θὰ ἐπιφέρῃ κάποια δυσκολία στὴν κυκλοφορία.

Ἑπομένως οἱ οὐρανοξύστες θὰ τοὺς εἶνε ἕνα ἐμπόδιον.

Κι' ἐπειδὴ στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας κατασκευάζουν δρόμους γιὰ αὐτοκίνητα καὶ ὄχι αὐτοκίνητα γιὰ τοὺς δρόμους, διόλου περίεργο νὰ κατασκευασθοῦν πόλεις γιὰ ἀεροπλάνα.

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε χώρα παραδοξοτήτων.

*

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπαγγελματικὸ μέρος ποὺ καθημερινῶς κάνει τοὺς Ἀμερικανοὺς ν' ἀγωνιοῦν, ὑπάρχει καὶ τὸ διασκεδαστικόν.

Τὸ κάνουν γιατὶ ξέρουν ὅτι θὰ διαφημισθοῦν.

Τὸ κάνουν ὅμως καὶ διότι ξέρουν ὅτι θὰ κερδίσουν χρήματα.

ΦΑΡΟΥΕΛ ΚΟΣΕ

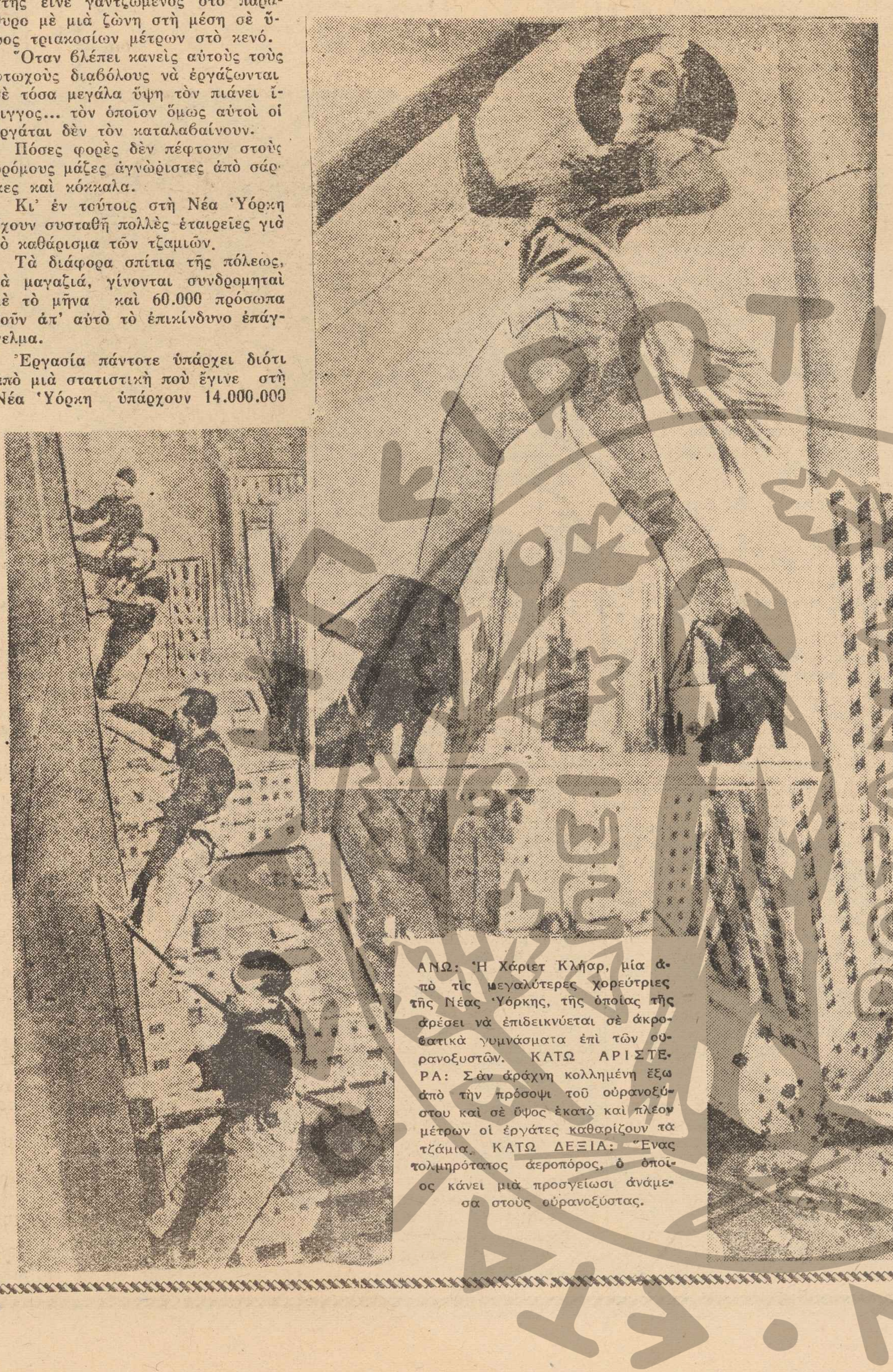

ΑΝΩ: Ἡ Χάριετ Κλήαρ, μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες χορεύτριες τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς ὁποίας τῆς ἀρέσει νὰ ἐπιδεικνύεται σὲ ἀκροβατικὰ γυμνάσματα ἐπὶ τῶν οὐρανοξυστῶν. ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Σὰν ἀράχνη κολλημένη ἔξω ἀπὸ τὴν πρόσοψι τοῦ οὐρανοξύστου καὶ σὲ ὕψος ἑκατὸ καὶ πλέον μέτρων οἱ ἐργάτες καθαρίζουν τὰ τζάμια. ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: Ἕνας τολμηρότατος ἀεροπόρος, ὁ ὁποῖος κάνει μιὰ προσγείωσι ἀνάμεσα στοὺς οὐρανοξύστας.

Ἂν θέλετε να πιστεύετε

ΠΟΙΑ ΩΡΑ ΠΕΘΑΙΝΟΜΕ

Οἱ γιατροὶ κάνουν διάφορες στατιστικὲς παρατηρήσεις γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν σὲ ποιὰ ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου συμβαίνουν οἱ περισσότεροι θάνατοι.

Ἡ «Ἰατρικὴ Ἐφημερὶς» τῶν Παρισίων ἐδημοσίευσε ἤδη τὰ ἀποτελέσματα τῶν πρώτων παρατηρήσεων.

Ἕνας γιατρὸς τῆς Γλασκώβης γνωμοδοτεῖ ἐπὶ παρατηρήσεων του ἐπὶ 15.000 θανάτων, ὅτι ἡ «μοιραία» ὥρα εἶνε ἡ ἕκτη πρωϊνή.

Ἕνας ἄλλος κάνει διάκρισι μεταξὺ τῶν φύλων. Θέλει τὴν 5—7 μ.μ. γιὰ τοὺς ἄνδρας καὶ μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι οἱ γυναῖκες πεθαίνουν μᾶλλον περὶ τὴν 7ην ἀπογευματινήν.

Ὁ Βερολινέζος Σνάϊντερ, ποὺ ἔκαμε παρατηρήσεις ἐπὶ 57.000 θανάτων, θέλει κι' αὐτὸς τὴν 5ην ἕως 7ην πρωϊνὴν ἄνευ διακρίσεως φύλων.

Ἕνας Ἰταλὸς ἐπὶ 26.474 παρατηρήσεων ἰσχυρίζεται, ὅτι στὴν Ἰταλία τοὐλάχιστον, ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα.

Καὶ τέλος, ὁ Παρισινὸς ἰατρὸς Φεροῦ ἐπὶ 11.404 θανάτων λέει, ὅτι γιὰ νὰ πεθάνῃ κανείς, ὅλες οἱ ὧρες... εἶνε κατάλληλες!

Προκειμένου λοιπὸν νὰ πεθάνετε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πονοκεφαλᾶτε γιὰ νὰ βρῆτε ποιὰ ὥρα δέχεται ἡ Α. Υ. ὁ Χάρος. Συμφώνως μὲ τὴ θεωρία τοῦ κ. Φεροῦ, μπορεῖ κανεὶς νὰ πεθάνῃ ὅποια ὥρα τοῦ εἶνε... εὐχάριστο!

ΤΟ ΑΣΠΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη ἑνὸς ἐπιστήμονος, ποὺ μελέτησε εἰδικὰ τοὺς μαύρους, τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος τους προέρχεται ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ «ἀνθρακικῆς χρόας» κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα.

Ἡ μαυρίλα λοιπὸν τῶν νέγρων δὲν εἶνε τίποτα ἄλλο παρὰ ἕνα εἶδος ἀρρώστειας, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν θεραπεύσῃ ὁ ἠλεκτρισμός.

Μὲ ἄλλα λόγια, μποροῦμε νὰ ἀσπρίσουμε... τοὺς ἀράπηδες, ἂν μὲ τὸν ἠλεκτρισμὸ κατορθώσουμε νὰ διαλύσουμε τὰ μόρια τοῦ ἄνθρακος.

Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ ἠλεκτρισμὸς θὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ δὲν μπορεῖ τὸ σαποῦνι τῆς παροιμίας.

Ἂς περιμένωμε νὰ γίνουν πειράματα, γιὰ νὰ πεισθοῦμε κι' ἐμεῖς. Πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀμφιβάλλωμε.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!...

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Ἐσύρθηκε τότε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἔσπασε τὸ σκουριασμένο λουκέτο.

Ὁ φωταγωγὸς ἄνοιξε καὶ ὁ Βὰν γλύστρησε μέσα.

Τὰ πόδια του συνήντησαν δοκούς.

Ἔκλεισε τὸ φωταγωγὸ κι' ἄναψε τὸ φανάρι του.

Ἀπὸ ὅ,τι κατάλαβε, βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου.

Κοντὰ στὸν τοῖχο ἐκεῖ εἶδε κάποια ξύλινη σκάλα.

Ἐπλησίασε προσεχτικὰ καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ μὲ προφυλάξεις.

Στάθηκε στὸ ταβάνι τῆς σκηνῆς κι' ἔσβυσε τὸ κλεπτοφάναρο.

Κράτησε τὴν ἀναπνοή του κι' ἄκουσε ἕνα μυστηριῶδες τρίξιμο σανιδιῶν.

Δὲν μποροῦσε νὰ καθορίσῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ὁ θόρυβος.

Ὁ Βὰν δὲν τολμοῦσε νὰ κινηθῇ.

Ἑτοιμαζόταν ν' ἀνάψῃ τὸ κλεπτοφάναρο, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε ἀπὸ κάτω του στὴ σκηνὴ ν' ἀνάβῃ ἕνα ἄλλο κλεπτοφάναρο.

Κρατήθηκε ἀπὸ τὰ σίδερα κι' ἐκύτταξε ἐκστατικά.

Στὴν ἀντανάκλασι τοῦ φωτὸς εἶδε καθαρὰ μιὰ μορφή.

Μὴ πιστεύοντας σὲ ὅ,τι ἔβλεπε ἔσκυψε περισσότερο νὰ δῇ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀντίκρυζε τώρα ἦταν ὁ κουτσὸς Σῆ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κλεπτοφάναρο ἔβγαλε ἕνα κλειδί, ξεκλείδωσε μιὰ πόρτα, τὴν ἄνοιξε ἀπότομα καὶ μπῆκε.

Ὁ Βὰν ἄφησε ἕναν ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Ἐγλύστρησε κατόπιν κατὰ μῆκος τῆς γαλαρίας κι' ἀπ' ἐκεῖ κατέβηκε τὴ μεγάλη σκάλα ποὺ ἔφερνε στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς.

Ἀκροάστηκε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα καὶ μὴν ἀκούοντας κανένα θόρυβο, προχώρησε στὸν ἀπέναντι τοῖχο ὅπου εἶχε δῆ τὸν Κουτσὸ Σῆ νὰ ἐξαφανίζεται.

Βρῆκε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα μέσα στὸ σκοτάδι.

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκουγόταν τώρα ἕνας θόρυβος συρταριῶν, ποὺ ἄνοιγαν κι' ἔκλειναν. Ἐπίσης ὁ ἦχος βημάτων ποὺ πηγαινοήρχοντο.

Ὁ Βὰν δοκίμασε τὸ πόμολο τῆς πόρτας ἀλλὰ ἦταν κλειδωμένη.

Ὠπισθοχώρησε τότε μὲ τὸ πιστόλι στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ κλεπτοφάναρο στὸ ἄλλο.

Στεκόταν στὸ σκοτάδι καὶ περίμενε.

Ὁ Κουτσὸς Σῆ θὰ ἔβγαινε ὁπωσδήποτε.

* * *

Ἀλλά... πῶς κατώρθωσε καὶ βγῆκε μέσα ἀπὸ τὴ φυλακή;

Φυσικὰ κάποιος θὰ τὸν βοήθησε.

Καὶ τώρα ὁ Κουτσὸς βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ μάλιστα δίχως τὶς χειροπέδες.

Τωρα ὁ Βὰν ἄρχισε νὰ τρέφῃ μια ἰδιαίτερη ἐκτίμησι γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος βρισκόταν πίσω ἀπὸ ὅλ' αὐτά, γιὰ τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ὠνομαζόταν «χαμαιλέων».

Ὁ θόρυβος μέσα στὸ δωμάτιο σταμάτισε.

Ὁ Βὰν πλησίασε πάλι κι' ἔβαλε τ' αὐτί του. Ξαναδοκίμασε τὸ πόμολο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔσπρωξε καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Ὁ ντέτεκτιβ ἐγλύστρησε στὸ δωμάτιο σὰν γάτα. Ἄφησε τὴν πόρτα μισάνοιχτη κι' ἐκόλλησε στὸν τοῖχο.

Ἄναψε τὸ κλεπτοφάναρο, ἀλλὰ τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο. Ὁ Κουτσὸς Σῆ εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Μὲ τὸ φῶς τοῦ κλεπτοφάναρου ἐπιθεώρησε ὅλο τὸ δωμάτιο.

Πουθενὰ δὲν ὑπῆρχαν παράθυρα.

Εἶδε κάποιον διακόπτη, τὸν ἔστριψε κι' ἄναψε τὸ φῶς.

Περίεργο τοῦ φάνηκε πῶς σ' ἕνα ἐγκαταλελειμμένο μέρος ὑπῆρχε φῶς.

Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ γραφείου ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα βαρὺ σιδερένιο γραφεῖο, ἕνα νεωτάτου συστήματος χρηματοκιβώτιο, χτισμένο στὸν τοῖχο, διάφορες μετάλλινες θῆκες καὶ δυὸ καρέκλες.

Τὰ συρτάρια τῶν θηκῶν ἦσαν ἀνοιχτὰ καὶ ἄδεια.

Ὁ Βὰν ξαναγύρισε πρὸς τὴν πόρτα κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὴν κλείσῃ ὅτε τὸν σταμάτησε ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς της.

Τὸ ἔξω μέρος τῆς πόρτας ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ βαλανιδιά, τὸ μέσα ὅμως ἀπὸ ἀτσάλι. Ἡ κλειδαριὰ ἦταν βαρειὰ καὶ μεγάλη. Ἀπὸ μέσα δὲν ὑπῆρχε οὔτε πόμολο, οὔτε κλειδαρότρυπα.

Δηλαδὴ ἂν τὸν ἐκλείδωναν ἀπέξω, ἀπὸ μέσα δὲν θὰ εὕρισκε τρόπο γιὰ νὰ βγῇ.

Ὁ Βὰν ἄφησε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ ξαναγύρισε νὰ δῇ ποῦ εἶχε πάει ὁ Κουτσός. Τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεώς του θὰ βρισκόταν κάπου ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο.

Ὁ Βὰν ἔσβυσε τότε τὸ φῶς καὶ πλησίασε τὸ χρηματοκιβώτιο.

Με τὰ δάχτυλά του ἄρχισε νὰ κινῇ τὸ μυστικὸ μηχανισμό του.

Ὕστερ' ἀπὸ τρία λεπτὰ κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ καὶ προσπάθησε νὰ κυττάξῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ χαραμάδα.

Τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ψεύτικο.

Εἶδε στὸ βάθος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου μία σκάλα, ἡ ὁποία φωτιζόταν μ' ἕνα ἀμυδρὸ φῶς.

..Πῆγε ν' ἀνοίξῃ περισσότερο, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε τὴ βραχνὴ φωνὴ τοῦ Κουτσοῦ.

Ἡ φωνή του ἦταν ἐπιτακτική.

—...καὶ τὸν ἀφήσατε νὰ σᾶς φύγῃ;

—Μπά! Αὐτὸς ὁ ἀστυνομικὸς θὰ κρύβεται κάπου μέσα στὸ ξενοδοχεῖο!

—Τί εἴπατε; Ἀστυνομικός; Δὲν ξέρετε τί σας γίνεται. Αὐτὸς ὁ Ρύερσον, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς νομίζετε γιὰ ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ Φάντασμα.

»Ὁ ἀρχηγὸς τὸ ἔμαθε ἀπὸ ἕνα φίλο μας ποὺ τὸν ἔχει καὶ ἐργάζεται στὴ ραδιοφωνικὴ ὑπηρεσία. Κάτι ὑπωψιάστηκε ὅταν εἶδε καὶ μὲ πῆγε στὴν ἀστυνομία καὶ παρακολούθησε τὸ αὐτοκίνητό του σὰν ἔφυγε. Καὶ τώρα παιδιὰ δρόμο, ὁ ἀρχηγὸς μὲ διέταξε νὰ διώξω ὅλους ἀπὸ δῶ μέσα. Ἄ! ἡ ἀστυνομία θὰ ψάχνῃ νὰ μὲ βρῇ. Ὁ ἀρχηγὸς τὰ κανόνισε λοιπὸν νὰ ἔρθουν ὁπωσδήποτε.

—Θὰ ἔρθουν ἐδῶ ἀστυνομικοί; ρώτησαν μερικὲς φωνές.

—Καὶ βέβαια θἄρθοῦν καὶ θὰ τοὺς τσακώσουμε στὴ φάκα.

Ὁ Βὰν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του παραμέσα καὶ εἶδε ἀπὸ κάτω του καμμιὰ δωδεκαριὰ ἄντρες νὰ κινοῦνται νευρικὰ καὶ νὰ μαζεύουν τὰ πράγματά τους.

Τὸ δωμάτιο ποὺ εὑρίσκοντο αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν στενὸ κι' εἶχε ἕνα μακρὺ τραπέζι, ἕνα μπουφὲ καὶ κρεββάτια.

Στὸ βάθος ὑπῆρχε μιὰ σιδερένια πόρτα κανενὸς τοῦνελ ἡ ὁποία θὰ συγκοινωνοῦσε ἀσφαλῶς ὑπογείως μὲ τὸ ξενοδοχεῖο.

Ξαφνικὰ πάνω ἀπὸ τὸ μπουφὲ ἄναψε ἕνα φῶς τρεῖς φορές.

—Νὰ τὸ σύνθημα! φώναξε ὁ Κουτσός. Κάποιος βρίσκεται στὸ περίπτερο τοῦ καπνοπώλη. Πάω νὰ δῶ ἂν εἶνε ἡ ἀστυνομία.

Ὁ Βὰν ἔμεινε ἀκίνητος κι' ἐκύτταζε.

Καὶ ξαφνικὰ ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο ἐφάνηκε νὰ διαλύεται μέσα σὲ μιὰν ἐκτυφλωτική, ἐκκωφαντικὴ ἔκρηξι.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔβγαιναν ἀπὸ κάποια ἔξοδο ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸν μπουφέ, ἐνῷ ὁ Κουτσὸς ἀνέβαινε τὶς σκάλες πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βάν.

Ὁ Βὰν κουλουριάστηκε. Ξαφνικὰ φάνηκε τὸ κεφάλι τοῦ Κουτσοῦ.

Ὁ ντέτεκτιβ ἅπλωσε τὰ χέρια, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν τράβηξε πάνω ἀπὸ τὴ σκάλα.

Ὁ Κουτσὸς ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ σήκωσε τὶς γροθιές του.

Σ' ἕνα δευτερόλεπτο εἶχαν ἀρπαχθῇ καὶ πάλευαν μέσα στὸ ψεύτικο χρηματοκιβώτιο.

Ὁ Βὰν ἐλάττωσε τὸ σφιξιμό του. Ἤθελε νὰ μάθῃ σὲ ποιὰ παγίδα θἄπεφταν οἱ ἀστυνομικοί.

Ὁ Σῆ προσπάθησε νὰ βγάλῃ τὸ περίστροφό του, ἀλλὰ μὲ μιὰ γροθιὰ ὁ Βὰν τοῦ τίναξε τὸ κεφάλι στὸ πάτωμα.

Ὁ Βὰν τότε ἔβγαλε τὴ γραβάτα τοῦ Κουτσοῦ καὶ τὴ ζώνη του καὶ τὸν ἔδεσε χειροπόδαρα.

Ἑτοιμαζόταν νὰ τραβήξῃ τὸ σῶμα του ἔξω ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο, ὅταν ἀκούστηκαν φωνὲς ἔξω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου.

Μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὸ χάος τῆς σκηνῆς οἱ φωνὲς γινόντουσαν ἀγνώριστες.

Ὁ Βὰν ἄφησε τὸν Σῆ μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ γύρισε στὸ δωμάτιο.

Ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ προχώρησε στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς.

Ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ περίμενε.

Τέσσερις ἄνθρωποι ἐμπῆκαν στὸ δωμάτιο.

—Ἐδῶ θὰ εἶνε, πιστεύω, ἄκουσε νὰ λέῃ μιὰ ἄγνωστή του φωνή.

Ὁ Βὰν χαμογέλασε καὶ ἔστριψε τὸν διακόπτη.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ φῶς πλημμύριζε τὸ δωμάτιο, οἱ τέσσεροι ἄνδρες ἔστρεψαν τὰ πιστόλια τους ἐπάνω στὸν Βάν.

—Θὰ εἴχατε πετύχει καλύτερα πράγματα ἂν ἐρχόσαστε πέντε λεπτὰ νωρίτερα, εἶπε ὁ Βάν.

Ὁ Λὶτζ, ὁ διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας, ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἀνεγνώρισε τὸν ντέτεκτιβ Φάντασμα.

Κατέβασε τότε τὸ περίστροφό του.

—Ἐσύ; φώναξε. Δὲν τὸ περίμενα νὰ σὲ συναντήσω ἐδῶ.

* * *

Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἦσαν ἐπίσης ἀστυνομικοί.

Ὁ Λὶτζ εἶπε:

—Τί εἴδους καταφύγιο εἶνε αὐτὸ τὸ μέρος;

—Εἶνε μιὰ φωληὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔκλεψαν τὰ ὅπλα ἀπὸ τὶς δημόσιες ἀποθῆκες. Ἀλλὰ γιὰ πῆτε μου, πῶς κατώρθωσε ὁ Κουτσὸς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ φυλακή;

—Κάποιος ἐπῆγε στὸ Τμῆμα μετεμφιεσμένος μὲ τὸ πρόσωπο τὸ δικό μου καὶ τὸν ἔβγαλε δέκα λεπτὰ πρὶν πάω ἐγώ, εἶπε ὁ διοικητής. Πῆραν μάλιστα ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας. Στὸ δρόμο ἀναισθήτησαν τὸν ὁδηγό. Αὐτὸς μόλις ξύπνησε ἔσπευσε νὰ μὲ βρῇ καὶ μοῦ ἀνέφερε ὅτι στὸ δρόμο κουβέντιαζαν γιὰ ἕνα ἔρημο θέατρο μὲ μιὰ σιδερένια πόρτα στὴ σκηνή. Ἔτσι τρέξαμε ἀμέσως ἐδῶ.

—Γιὰ νὰ σᾶς ρίξουν σὲ παγίδα, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ξέρω ἀκόμα τί εἴδους παγίδα εἶνε αὐτή. Ἐπίσης δὲν ἐμίλησαν μπροστὰ στὸ σωφέρ, γιὰ νὰ σᾶς παρασύρουν. Πάντως ἔχω δεμένο τὸν Κουτσὸ πίσω ἀπό...

Κι' ἔδειξε τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ἕνα γέλιο ὅμως σκληρό, κοροϊδευτικὸ ἀκούστηκε τότε πίσω ἀπὸ κείνη τὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου.

—Νόμιζες πὼς μὲ εἶχες δεμένον, ἔ;

—Γρήγορα! φώναξε ὁ Βὰν στὸν Λίτζ. Ἄς βγοῦμε γρήγορα ἔξω ἀπὸ δῶ.

Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του ἄκουσε τὸν Λὲτζ νὰ φωνάζῃ:

—Ὁ Καμπούρης... ἔξω στὴν πρόσοψι.

Κι' οἱ τέσσερες ἄνδρες ὥρμησαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ Βὰν ἅρπαξε τὴν ἄκρη τῆς πόρτας τοῦ χρηματοκιβωτίου ποὺ τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ δάχτυλα καθὼς τὴν τραβοῦσε ὁ Κουτσὸς Σῆ καὶ τὴν ἐκλείδωσε ἀπὸ μέσα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἐκτύπησε κι' ἔκλεισε.

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Σῆ ἀκούστηκε πάλι:

—Τώρα θὰ πεθάνετε! Κι' ὅταν θὰ πατε στὴν κόλασι νὰ μὲ θυμώσαστε!

* * *

Ὁ Βὰν ὠπισθοχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου.

Ἀρά γε τί εἴδους θάνατο εἶχαν προετοιμάσει αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι; Βόμβα ἢ ἀσφυξιογόνα;

Καθὼς γύρισε κι' ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο ἀντίκρυσε καὶ πάλι τὰ μισανοιγμένα συρτάρια τῶν σιδερένιων θηκῶν.

Ὁ Φάντασμα τότε ἅρπαξε τὸ σιδερένιο τραπέζι, τὸ τοποθέτησε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ κουλουριάστηκε πίσω ἀπὸ τὸ πρόχωμα ποὺ εἶχε σχηματίσει.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Κουτσοῦ κοροϊδευτική, σατανική:

—Πάρτε την καὶ πῆτε καὶ εὐχαριστῶ!

Καὶ ξαφνικὰ ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο ἐσείσθη καὶ φάνηκε νὰ διαλύεται μέσα σὲ μιὰ ἐκτυφλωτικὴ ἔκρηξι.

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ

Σηκώνοντας τὰ χέρια του ὁ Βὰν ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ἄνοιξε τὰ μάτια.

Γύρω του ἦταν σκοτάδι καὶ ἀπὸ τὸ ταβάνι ἔπεφταν ἀκόμα κομμάτια ξύλα καὶ γύψος.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔσπρωξε τὸ λυγισμένο τραπέζι ποὺ τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὴν ἔκρηξι.

Ἔβγαλε τὸ κλεπτοφάναρό του καὶ ἔρριξε φῶς γύρω του.

Οἱ πόρτες τοῦ ψεύτικου χρηματοκιβωτίου καὶ τοῦ δωματίου ἦσαν ἀνοιγμένες καὶ ἐστηρίζοντο στοὺς στρόφυγγές τους.

Οἱ σιδερένιες θῆκες ἦσαν ἕνας ἄμορφος σωρὸς ἐρειπίων στὴ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου.

Ξαφνικὰ διάφορα φῶτα ἀπὸ κλεπτοφάναρα φάνηκαν μέσα στὸ ρημαγμένο δωμάτιο.

Ἦσαν ὁ Λέτζ, ὁ διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ἀστυνομικοί.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξε ὁ Λὲτζ μὲ ἀνακούφισι, ἀντικρύζοντας τὸν Βάν. Εἶσαι ζωντανός! Μπόμπα ἦταν;

—Ναί, εἶπε ὁ Βάν. Τὴν εἶχαν ἑτοιμάσει γιὰ σᾶς. Ἀλλά... τώρα ἐλάτε, δὲν ὑπάρχει πειὰ κίνδυνος.

Ὁ Βὰν ἐπήδησε στὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίοῦ καὶ πέρασε ἀπὸ τὸ στενὸ ἄνοιγμα.

Ἐκύτταξε πρὸς τὰ κάτω ἀλλὰ δὲν παρετήρησε κανένα ἴχνος τοῦ Κουτσοῦ Σῆ. Οἱ δυὸ πόρτες ἐξόδου τοῦ κάτω δωματίου ἦσαν κλειδωμένες.

Ἕνας μεγάλος δισταγμὸς κατέλαβε τώρα τὸν ντέτεκτιβ Φάντασμα.

Νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα;

Ἦταν ἐξασφαλισμένος;

Ἢ μήπως ὁ διαβολεμένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τοὺς προετοίμαζε καμμιὰ ἄλλη παγίδα;

Εἶχε καὶ τὸ διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας μαζί του.

Δὲν ἔπρεπε νὰ κάνῃ καμμιὰ γκάφα.

Ἀλλὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία τώρα ποὺ ἐγνώριζε τὸν Κουτσὸ, τώρα ποὺ ἤξερε ὅτι αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔκλεψε τὰ ὅπλα.

Ἐκεῖνος;

Ἦταν πράγματι ἐκεῖνος;

Δὲν ὑπῆρχε ἀρχηγός;

Τότε ποιὸς ἦταν ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος μεταμορφώθηκε σὲ διοικητὴ Ἀσφαλείας καὶ πῆγε μὲ θάρρος νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν Κουτσὸ μέσα ἀπὸ τὴ φυλακή;

Ἄρα δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία.

Ἀρχηγὸς ὑπῆρχε.

Ἀρχηγὸς δὲν ἦταν ὁ Κουτσός.

Κι' αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ἀόρατος, ἀσύλληπτος.

Ἡ μόνη λύσις λοιπὸν ἦταν νὰ κυνηγήσουν τὸν Κουτσὸ, νὰ τὸν παρακολουθήσουν, γιὰ νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ἀρχηγοῦ.

—Κύριε διοικητά, πρὸ ὀλίγων μόλις λεπτῶν, ἐδῶ κάτω σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο συνεδρίαζε ὅλη ἡ συμμορία.

»Ὑπάρχουν δυὸ πόρτες.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ συνέχεια

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

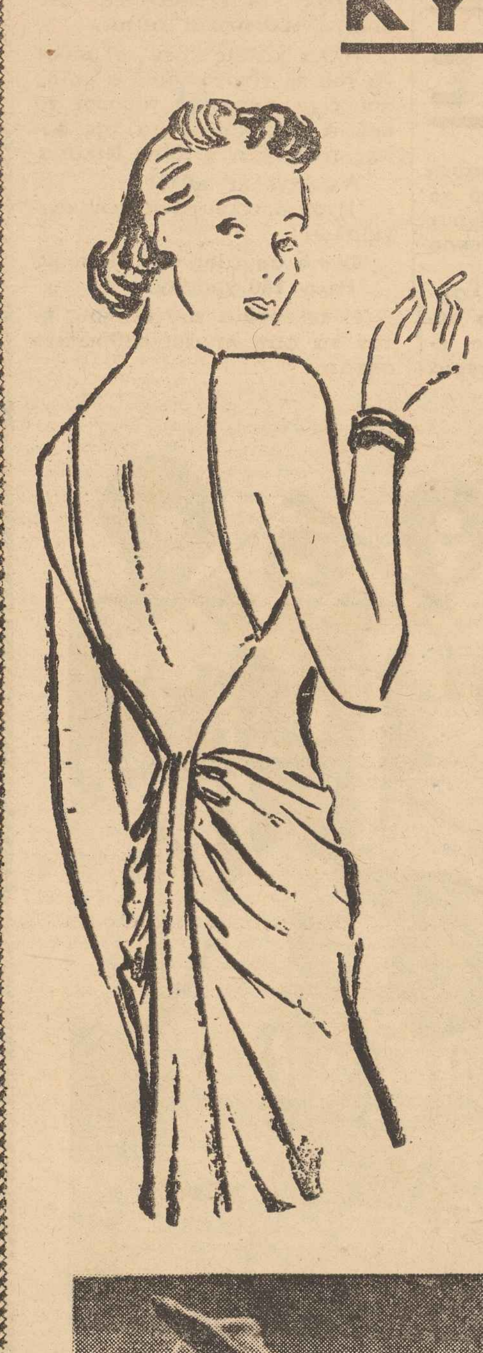

Πρέπει νὰ εἶσθε κομψὲς καὶ ὡραῖες, νὰ εἶσθε τέλειες καὶ ἄμεμπτες ἀν-φάς, προφίλ, ἀλλὰ καὶ στὴν

ΠΛΑΤΗ

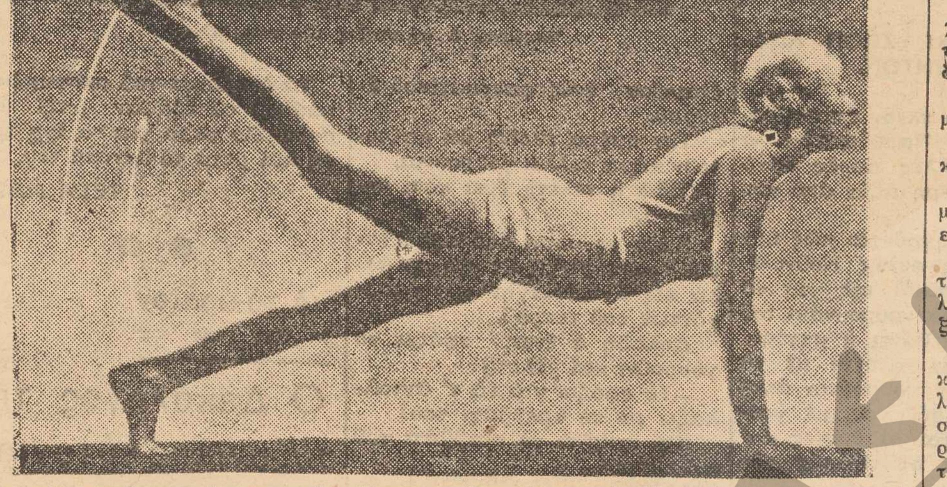

Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ παρακολουθήσετε τὴ μόδα καὶ νὰ φορᾶτε τὰ βραδυνὰ φορέματα μὲ πλήρη βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ παρουσιάσετε καμμία ἀσχημία, πρωτίστως πρέπει νὰ ἔχετε ὡραία πλάτη.

Ὅλα τὰ φορέματα, ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ ἐφετεινὴ μόδα εἶνε ὑποχρεωτικῶς ἔξωμα, πλέον ἔξωμα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ποτὲ τὰ φορέματα δὲν εἶχαν τόσο ἀνοιχτὴ πλάτη. Ποτὲ δὲν παρουσίασαν τόσον γυμνοὺς ὤμους, μπράτσα καὶ στήθη.

Καὶ ὅλα αὐτὰ παρουσιάζονται σὲ δυνατὸ φῶς, στὸ φῶς τῶν σαλονιῶν.

Ἄρα πρέπει ὑποχρεωτικῶς νὰ εἶνε ὡραῖα.

Κι' ὅταν δὲν ἔχωμε πλάτη τόσον ὡραία τότε τί θὰ γίνῃ;

Ἁπλούστατα, ὑπάρχουν σήμερα — τὸ 1937 — τρόποι ποὺ νὰ παρουσιάζεσθε, διαρκῶς χαριτωμένη, τόσον ἀπὸ μπρός, ὅσο καὶ ἀπὸ πίσω.

Νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι ἂν ἔχετε ὡραία πλάτη θ' ἀκούσετε ψιθυρίσματα θαυμασμοῦ.

Μία ὡραία πλάτη πρέπει νὰ ἔχῃ μῦς μακρουλούς, ἐλαφρὰ ὁρατοὺς ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα.

Οἱ μῦς αὐτοὶ πρέπει νὰ σχηματίζουν μιὰ γλυκειὰ γραμμή, ἡ ὁποία νὰ κατεβαίνῃ στὴ μέση καὶ νὰ ἀφήνῃ ἕνα αὐλάκι ἐπάνω στὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Εἶνε πάντως εὔκολο νὰ φτιάξετε μιὰ ὡραία πλάτη.

Μποροῦμε νὰ τὸ ἐπιτύχωμε μὲ ὡρισμένες ἀσκήσεις, τὶς ὁποῖες κάθε γυναῖκα ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ ἔχῃ μία ὡραία πλάτη. Γιὰ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τῶν ἀσκήσεων πρέπει νὰ γίνωνται μπροστὰ σὲ καθρέφτη καὶ μ' ἕνα πολὺ λεπτὸ μαγιὼ ἢ ἐντελῶς γυμνές

1η ΑΣΚΗΣΙΣ

Ἀνοίγετε τὰ πόδια, σκύβετε ἐμπρός, ἁπλώνετε τὰ χέρια ἐμπρός. Τὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν ν' ἀγγίζουν. Δίχως νὰ λυγίσετε τὰ χέρια τὰ στριφογυρίζετε γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους σχηματίζοντας κύκλους. Τὰ δάχτυλα ἑνώνονται ἐπάνω καὶ κάτω.

Αὐτὸ τὸ γύμνασμα νὰ γίνεται εἴκοσι φορές. Θὰ νοιώσετε κάποιο κόπο στὴν ἀρχή. Ἔπειτα θὰ συνηθίσετε.

Τόσο τὸ γύμνασμα αὐτὸ ὅσον καὶ τὰ παρακάτω ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ φέρουν εὐχάριστα ἀποτελέσματα σὲ πολὺ λίγο χρονικὸ διάστημα.

2α ΑΣΚΗΣΙΣ

Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ θέσετε σε κάποια σχετικὴ ὠμορφιὰ τὴν πλάτη σας πρὸ μιᾶς ἑσπερίδος ποὺ πρόκειται νὰ πᾶτε, ἐκτελέσατε μετὰ τὸ μπάνιο καὶ γιὰ εἴκοσι μόνον δευτερόλεπτα τὸ ἀκόλουθο γύμνασμα.

Σκύβετε ἐμπρός, τεντώνετε τὰ χέρια μέχρι ποὺ ν' ἀγγίσουν τὴ γῆ, ἔπειτα τ' ἀνοίγετε, ἀνασηκώνεστε λιγάκι μέχρι τὸ ὕψος τῶν ὤμων.

Νοιώθετε μιὰ ἐλαφρὰ θερμότητα, μιὰ εὐχάριστησι, σημεῖον ὅτι ἡ πλάτη ἔχει πάρει τὴν ἀρχική της ὠμορφιά.

Η ΑΣΚΗΣΙΣ

Ἂν οἱ ὦμοι σας εἶνε λιγάκι στενοὶ καὶ οἱ μῦς σας πλαδαροὶ μπορεῖτε νὰ τοὺς ἀναπτύξετε σὲ πολὺ λίγο διάστημα.

Ἐλᾶτε μπροστὰ σ' ἕνα τοῖχο, τόσο ὅσο νὰ τὸν ἐγγίζετε δίχως νὰ σκύβετε.

Σκύψετε μπρὸς δίχως νὰ λυγίσετε τὸ λαιμό σας, καὶ ἀκουμπήσετε σ' αὐτὸν τὸ ἕνα χέρι

Σπρώχνετε τὸ κορμί σας πίσω—δίχως νὰ ἀνοίξουν τὰ πόδια σας καὶ ἔρχεσθε κατόπιν στὴν πρωτινή σας θέσι.

Κάνετε τὸ ἴδιο γιὰ τὸ ἄλλο χέρι.

Κάνετε αὐτὸ τὸ γύμνασμα εἴκοσι φορὲς κάθε μέρα.

4η ΑΣΚΗΣΙΣ

Γιὰ τὰ ντεκολτὲ τῆς πλὰζ ἢ τῆς ἑσπέρας τὰ ὁποῖα κατεβαίνουν κάτω ἀπὸ τὴν ὠμοπλάτη πρέπει νὰ κάνετε ἀσκήσεις ποὺ νὰ σᾶς γεμίσουν τοὺς μῦς τῶν ἰσχύων.

Ξαπλώνετε χάμω, ἀκουμπᾶτε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

Τὸ κορμὶ τεντωμένο. Σηκώνετε πότε τὸ ἕνα πόδι καὶ πότε τὸ ἄλλο, δίχως νὰ τὸ λυγίζετε.

Τὸ γύμνασμα αὐτὸ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα γιὰ νὰ σᾶς διορθώσῃ τὴν πλάτη, καὶ τὸ συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας.

Παραθέτομεν καὶ τὴν εἰκόνα.

Τὸ γύμνασμα αὐτὸ χαρίζει στὴν πλάτη μιὰ ἔκφρασι ὑπέροχη.

Σχηματίζει καμπυλότητα στὴν ὠμοπλάτη καὶ μιὰ ὡραία γραμμὴ στὴ μέση.

ΑΝΝΑ ΖΥΛΩ

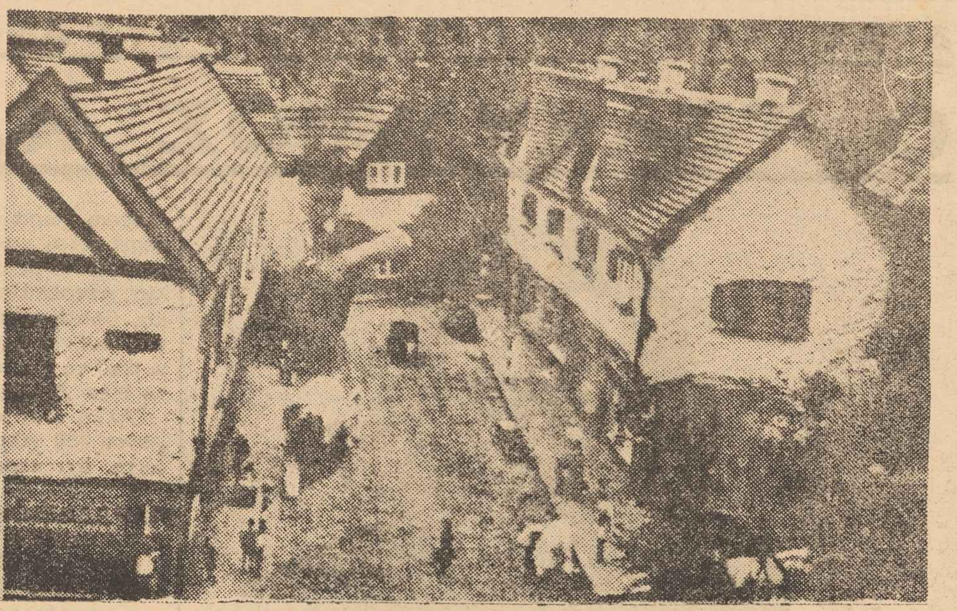

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΛΙΛΙΠΟΥΤ

ΧΤΙΣΜΕΝΗ Σ' ΕΝΑ ΠΑΡΚΟ

Χρεωστῶ τὴν ἀποκάλυψι αὐτὴ σὲ κάποιο Λονδρέζο φίλο, τὸν κύριο Κάλινχαμ.

Αὐτὸς μὲ πῆγε νὰ μοῦ δείξῃ τὸ Μπένκοσκότ.

Ὁ Λονδρέζος αὐτὸς φίλος δὲν μοῦ ἐξήγησε ἐξ ἀρχῆς περὶ τίνος πρόκειται.

Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ πηγαίναμε νὰ βλέπομε μιὰ χαρούμενη πολιτεία ποὺ χαμογελάει.

Μοῦ εἶπε ὅτι ἡ πολιτεία αὐτὴ βρίσκεται σ' ἕνα πάρκο καὶ οἱ κάτοικοί της εἶνε πάρα πολὺ φιλόξενοι.

Χαμογελοῦσε ὅμως περίεργα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικό του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἔκπληξίς του!

*

Περαστικὸς ὅπως ἤμουν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, δὲν ἐγνώριζα οὔτε τὸν κύριο Κάλξινχαμ οὔτε τὸ Μπένκοσκοτ.

Ἁπλούστατα ἤθελα νὰ περάσω ἕνα ὡραῖο ἀπόγευμα ἔξω ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ Λονδῖνο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου!

Καὶ ὁ φίλος μου, πρόθυμος, ἕτοιμος, ὑποχρεωτικός, ἐδιάλεξε τὸ καταπράσινο αὐτὸ τοπεῖο σὲ ἀπόστασι μιᾶς ὥρας ἀπὸ τὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ μὲ ὠδηγήσῃ.

Καὶ ἰδοὺ τί παρουσιάσθη μπροστὰ στὰ μάτια μου!

Μιὰ ὑπέροχη λιλιπούτειος πόλις, ἀνοιχτὴ καὶ προσιτὴ εἰς τὸ κοινόν.

Ξαπλωνόταν μπροστά μας μὲ ὅλες τὶς πιὸ μοντέρνες τελειοποιήσεις της στὸ μεγάλο καὶ εὐρύχωρο πάρκο τοῦ κυρίου Κάλινχαμ.

Αὐτὸς ὁ περίεργος ἄνθρωπος, ὁ ἄψογος τζέντλεμαν, πλουσιώτατος εἰς μετρητά, ἠθέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὶς φαντασιοπληξίες τοῦ Σουΐφτ.

Κι' ἔτσι μέσα σὲ ἕξη χρόνια ὑπομονητικῆς ἐργασίας κατεσκεύασε μιὰ μοντέρνα λιλιπουτόπολι, ἡ ὁποία νομίζεις ὅτι βγῆκε μέσα ἀπὸ κανένα παραμύθι καὶ ἡ ὁποία σήμερα ἔγινε ἡ διασκέδασις καὶ ἡ εὐχαρίστησις τοῦ Μπένκοσκοτ, ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν... ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων ἐπισκεπτῶν.

Ὁ μίστερ Κάλινχαμ ἄρχισε μὲ τὸ νὰ φτιάνῃ ἕνα εἰδικὸ εἶδος σκολιδιοῦ στὸ ἀπέραντο πάρκο του.

Ἠθέλησε νὰ φτιάσῃ ἔτσι κάτι σὰν χωριουδάκι.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἄρχισε νὰ τὸν διασκεδάζῃ καὶ μέσα σὲ ἕξη χρόνια ἔχτισε πέντε στρέμματα γῆς, δηλαδὴ ἕνα πραγματικὸ χωριό.

Αὐτὴ ἡ μικροσκοπικὴ πολιτεία εἶνε — ἂν μπορῇ νὰ πῇ κανεὶς—μιὰ γιγαντιαί αμινιατούρα.

Τὰ σπίτια ἔχουν ὕψος περίπου ἕνα μέτρο, κατασκευασμένα ἀπὸ ξύλο ἢ μὲ τοῦβλα. Ἔχουν στέγες, φράντζες, κανάλια, μπαλκόνια, σκαλονάκια, βεράντες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πραγματάκια, ὅ,τι ἔχουν δηλαδὴ οἱ πραγματικὲς ἐπαύλεις.

Τὰ σπίτια αὐτὰ χωρίζονται ἀπὸ δρόμους μὲ πεζοδρόμια.

Δὲν λείπει οὔτε ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ ὁ σταθμὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀναχωροῦν καὶ ἔρχονται ἐμπορικὰ τραῖνα.

Ὑπάρχουν τὰ σιδηροδρομικὰ σήματα, τὰ ὁποῖα δουλεύουν ὅλα δι' ἠλεκτρισμοῦ. Ὑπάρχουν γέφυρες καὶ γαλαρίες.

Ὑπάρχει ἡ κεντρικὴ ἐκκλησί καὶ ἄλλες μικρότερες.

Ὑπάρχει ἡ κεντρικὴ ὁδός, ἡ ἐμπορική.

Ὑπάρχουν ἐπίσης δενδροστοιχίες, κῆποι, παρκάκια.

Ὑπάρχει ἕνα λιμάνι μὲ ἀποβάθρες, θάλασσα εἶνε ἡ μεγάλη λίμνη τοῦ πάρκου.

Ὑπάρχουν βάρκες καὶ βαπόρια, ὑπάρχουν γερανοί, οἱ ὁποῖοι φορτώνουν καὶ ξεφορτώνουν.

Δὲν λείπει οὔτε τὸ ἀεροδρόμιο μὲ διαφόρους τύπους ἀεροπλάνων.

Ὅλα εἶνε στὴ θέσι τους.

Ὅλα λειτουργοῦν κανονικά.

Δὲν λείπουν οὔτε οἱ ἄνθρωποι.

Ὑπάρχουν κι' αὐτοὶ σὲ διάφορες στάσεις.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν λείπει οὔτε τὸ σχολεῖο μὲ τοὺς λιλιπουτείους μαθητάς του.

Οὔτε ὁ κινηματογράφος, οὔτε τὰ καφενεῖα, τὰ μπάρ, τὰ ἑστιατόρια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη μαγαζιῶν ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα.

Τέλος στὴν περίεργη αὐτὴ λιλιπουτεία πολιτεία ὑπάρχουν ὅλα!

Ἀλλὰ τὸ πιὸ εὐχάριστο γιὰ τὰ παιδιὰ εἶνε ὅτι σὲ καμμία γωνία τῆς πόλεως αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἐπιγραφή, ἡ ὁποία νὰ λέγῃ: «Ἀπαγορεύεται τὸ ἐγγίζειν».

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μικροὶ καὶ μεγάλοι μποροῦν νὰ σταθοῦν ὅπου θέλουν, νὰ ἐγγίσουν, νὰ πιάσουν, καὶ νὰ κινοῦνται ἐλεύθερα.

Κι' ἂν συμβῇ καμμιὰ φορὰ καμμιὰ ζημία, ὑπομονή: Ὁ κύριος Κάλινχαμ τὴν ἐπιδιορθώνει.

Τὸ Μπέκονσκοτ εἶνε ἀνοιχτὸ γιὰ ὅλους—δωρεὰν—ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Οἱ κῆποι του εἶνε διαρκῶς γεμᾶτοι ἀπὸ κόσμο.

*

Κρῖμα ὅπως καὶ κρῖμα ὅλη αὐτὴ ἡ λιλιπούτειος πόλις νὰ μὴ στεγάζῃ πραγματικοὺς νάνους.

Θὰ ἦταν μιὰ χαρά, νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρωπάκους νὰ κυκλοφοροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὰ κουκλόσπιτα.

Εἶνε ὅμως πολὺ μικρὰ τὰ σπίτια καὶ κάπως μεγαλούτσικοι οἱ νάνοι, κι' ἴσως ἡ δυσαναλογία αὐτὴ μᾶς ὑστερεῖ ἀπὸ τὸ ὡραιότερο θέαμα.

ΜΑΝ—ΚΑΡΣΟΜ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΣ

Ἄνω: Ἕνας κανίβαλος τῆς Παπουασίας, ὁ ὁποῖος ἄφησε νὰ τὸν φωτογραφήσουν μὲ τὸ πιὸ ὡραῖο του χαμόγελο. Κάτω: Οἱ γυναῖκες τῶν Παπούα μὲ τί τρόπο κουβαλοῦν τὰ παιδιά τους

Ὁ τίτλος θὰ σᾶς φανῇ λιγάκι κινηματογραφικός, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ἡ μόνη πραγματικότης.

Ποιὸς φανταζόταν ποτὲ ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι γουστάρουν τὴ σάρκα τοῦ πλησίον των;

Τὸ 1928, οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες εἶχαν ἀναγράψει ἐκτεταμένως γιὰ μιὰ γιορτὴ ποὺ ἐδόθη κατόπιν μιᾶς μάχης τῶν Παπούων μὲ τοὺς γείτονάς των, καὶ οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴ νίκη ἤπιαν τὸ ροῦμι τους μὲ μεζὲ ἀπὸ φιλέτο ἀνθρώπινο.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ ἔχει πιὰ χαθῆ ἐντελῶς, καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς Παποῦα.

Ἡ χώρα τῶν Παποῦα βρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ καὶ εἶνε γεμάτη ἀπὸ πυκνὰ δάση. Τὰ βουνά της ἔχουν ὕψος 4.000 μέτρων.

Ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ δάση τους ὅπου ὁ ἄνεμος οὐρλιάζει διαρκῶς, δὲν θὰ βρῇ παρὰ μονοπάτια τὰ ὁποῖα εἶνε πατημένα μονάχα ἀπὸ τσακάλια. Ὅλη ἡ χώρα ἀποτελεῖται ἀπὸ γκρεμούς, ἀπὸ ἀβύσσους, ἀπὸ ἀγριοτοπιές. Νερά, βάλτοι, λίμνες, ὑγρασία, ζέστη, κουνούπια, ἀρρώστειες

Ἐν τούτοις μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ χώρα οἱ πρωτοπόροι ἐξερευνηταὶ κατώρθωσαν νὰ φέρουν, ἀλεῦρι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, πετρέλαια ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὑφάσματα ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία, ρύζι ἀπὸ τὴ Ἰάβα, σαπούνι ἀπὸ τὴ Μασσαλία, κρέας ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ σὲ ἀπόστασι μόνον 200 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτή, ὄχι περισσότερο.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΙΣ

Εἶνε μιὰ χώρα ἐντελῶς ἀφιλόξενη, ἡ ὁποία ἐνῷ ὑπόσχεται τὸν παράδεισον προσφέρει τὴν κόλασιν.

Καὶ πράγματι, ἐνῷ ὁ χρυσὸς εἶνε σκόρπιος, ἄδικα ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν πηγή του. Βρίσκουν ὅμως εὐκολώτερα τὸν κίτρινο πυρετὸ καὶ πεθαίνουν.

Οἱ ἐξερευνηταὶ λένε πὼς ὑπάρχουν μεγάλες πηγὲς πετρελαίου, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἐξαφανίζονται.

Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ κάθε τι ἄλλο.

Οἱ Παποῦα εἶνε μιὰ φυλὴ μελαχροινή, ὄχι μαύρη. Εἶνε ἄνδρες ψηλοί, δυνατοί, ἀποφασιστικοί. Ἡ θρησκεία τους εἶνε πολύπλοκη. Παραδέχονται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐβγῆκε ἀπὸ δύο ὑπερφυσικὰ ὄντα τοῦ «Ἀνάμα» τὸν πρῶτο ἄνδρα καὶ τὴν «Ὀβελούα» τὴν πρώτη γυναῖκα.

Ἐζοῦσαν, λένε, κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα ἐπὶ αἰῶνας. Μιὰ μέρα ἕνας περίεργος ἐσήκωσε τὴν πέτρα καὶ τὸ πρῶτο ζευγάρι τοῦ κόσμου φανερώθηκε. Ἀπὸ τότε μέσα ἀπὸ κείνη τὴν τρύπα ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ πέτρα ἐβγῆκαν ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ, ΖΩΟΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ.

Τὸ ζῶον τὸ πλέον ἀπαραίτητον γιὰ τοὺς Παποῦα εἶνε τὸ γουροῦνι. Πολλὲς φορὲς αὐτὸ ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Μάλιστα διηγοῦνται πὼς μία γυναῖκα τῆς φυλῆς Κοῦνι ἐσκότωσε τὸ παιδί της γιὰ νὰ γαλουχήσῃ ἕνα γουρουνάκι τοῦ ὁποίου εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα.

Τὸ ἐμπόριον γίνεται μὲ τὰ γουρούνια. Μὲ γουρούνια ἀνοράζεται μία σύζυγος, μὲ γουρούνια γίνονται οἱ θυσίες καὶ μὲ γουρούνια οἱ τελετὲς τῶν νεκρῶν.

Ὅταν πεθάνῃ ἕνας πολεμιστής, ἡ εἴδησις φωνάζεται ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς λόφου στὴν ἄλλη κορυφὴ κι' ἔτσι γίνεται γνωστὸν σὲ ὅλα τὰ χωριὰ γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὴν τελετή.

Ἡ πρώτη ἡμέρα περνᾷ ἤρεμη. Ἀφήνουν τὸ πτῶμα στὸ μέρος ποὺ πέθανε. Τὸ φυλάττουν τρεῖς ἄνδρες.

Οἱ κάτοικοι τῶν παραθαλασσίων ἀκτῶν ζοῦν συνήθως ἀπὸ τὸ προϊὸν τῆς ἀλιείας

Τὴν ἑπομένη ἀρχίζει ἡ φασαρία, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν ποὺ ἔχουν μαζευτῆ γύρω ἀπὸ τὸν νεκρὸ καὶ οὐρλιάζουν.

Ἂν ὁ νεκρὸς εἶνε νέος λαμβάνουν μέρος στὴ φασαρία αὐτὴ καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι ἐξορμοῦν μὲ τὸ δόρυ στὰ χέρια ἐναντίον ἑνὸς φανταστικοῦ ἐχθροῦ.

Ἀπέθανεν ὁ τελευταῖος τῶν καννιβάλων!

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ μαζευτοῦν πάρα πολλὰ γουρούνια.

Ἐδῶ ἡ τελετὴ ἔχει κάτι περίεργο.

Κάθε γουροῦνι ποὺ σφάζεται δὲν προσφέρεται εἰς μνήμην ἀλλὰ εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν ὑπαρχόντων τοῦ νεκροῦ.

Δηλαδὴ ὁ ἕνας σφάζει τὸ γουροῦνι καὶ μελετᾷ:

—Τὸ σφάζω γιὰ νὰ τ' ἀνταλλάξω μὲ τὸ κρεββάτι του!

Καὶ παίρνει τὸ κρεββάτι τοῦ πεθαμένου.

Ἄλλος:

—Τὸ σφάζω γιὰ νὰ τ' ἀνταλλάξω μὲ τὸ δαχτυλίδι του.

Καὶ παίρνει τὸ δαχτυλίδι του.

—Τὸ σφάζω γιὰ νὰ τὸ ἀνταλλάξω μὲ τὴ γυναῖκα του.

Καὶ παίρνει τὴ γυναῖκα του.

Ἄλλος τὴν κόρη του.

Ἄλλος τὸ σπίτι του.

Ἄλλος τὸ ἕνα του καὶ ἄλλος τὸ ἄλλο του.

Ὅπως βλέπετε, ἡ θυσία δὲν γίνεται δίχως συμφέρον.

Τὰ πάντα ἐξαγοράζονται καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτον.

Ἂν ὅμως οἱ γυναῖκες τοῦ Παποῦα ποὺ πέθανε εἶνε ἄσχημες, τότε ὅλοι κρύβουν τὰ γουρούνια τους, προφασιζόμενοι ὅτι δὲν ἔχουν, καὶ παρουσιάζουν μονάχα ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ τ' ἀνταλλάξουν μὲ κανένα ἄλλο εἶδος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΑΟΥ ΝΙΚΑΡΑ.

Πέθανε κι' αὐτός!

Ἦταν τὸ κειμήλιο, ἡ ἀνάμνησις τῆς κρεωφαγίας.

Δηλαδὴ τῆς ἀνθρωπίνης κρεωφαγίας!

Ἦταν ὁ πιὸ γερὸς μέσα στὴ χώρα, καὶ ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ λιγούρευε ποῦ καὶ ποῦ συνάνθρωπό του.

Ποῦ εὕρισκε ἀνθρώπινο κρέας;

Εὐκολώτατο!

Ὅλες οἱ ἐξαφανίσεις παιδιῶν, ὠφείλοντο σ' αὐτόν.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ πῇ τίποτα γιατὶ ὁ μόνος ποὺ εἶχε δίκηο καὶ τηροῦσε τὰ παληὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς φυλῆς τους ἦταν ὁ Χάου Νικάρα.

Ἀπέθανε κι' αὐτός!

Ἦταν ὁ τελευταῖος τῶν καννιβάλων!

Ὁ πιὸ ἀρχαῖος τῶν Παποῦα.

Ἦταν 150 χρονῶν.

Ἡ τελευταία του θέλησις ἦταν νὰ φάῃ λιγάκι ἀνθρώπινο σηκότι.

Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ σκοτωμένου παιδιοῦ τὰ ἔθαψαν μαζί του στὸν ἴδιο τάφο γιὰ νὰ ἔχῃ τροφὴ καὶ μετὰ τὸ θάνατό του.

ΤΖΙΜ ΜΑΡΝ

* * *

Γιὰ τὸ ὡραῖον φῦλον

Ο Δεκάλογος τῆς συζυγικης ευτυχιας

Ὅσες ἀναγνώστριές μας θέλουν νὰ μάθουν πῶς μποροῦν νὰ εἶνε εὐτυχισμένες στὴ συζυγική τους ζωή, ἂς μελετήσουν τὸν κατωτέρω δεκάλογον καὶ ἂς τὸν ἐφαρμόσουν... ἂν μποροῦν.

1) Γιὰ νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη στὴ συζυγικὴ ζωή, δὲν ἀρκεῖ νὰ δεσμεύσῃς τὸ σύζυγό σου μὲ τὴ λατρεία καὶ τὴν ἀφοσίωσί σου, μὰ πρέπει νὰ θυσιάσῃς καὶ τὸ ἐγώ σου.

2) Ἀπόφευγε ὅσο μπορεῖς τὶς σκηνές, τὰ νεῦρα καὶ τὴ γκρίνια στὸ σπίτι.

3) Προσπάθησε νὰ κάνῃς τὸ σπίτι σου παράδεισο γιὰ τὸ σύζυγό σου.

4) Μάθε νὰ ὑποχωρῇς στὰ μικροζητήματα, γιὰ νὰ ἐπιμείνῃς στὰ σοβαρά, ὅταν ἔχῃς δίκηο.

5) Νὰ σέβεσαι καὶ νὰ περιποιῆσαι τὰ πεθερικά σου.

6) Πρόσεξε νὰ μὴ θίξῃς ποτὲ τὴν φιλοτιμία τοῦ ἀνδρός σου.

7) Τὶς ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ σου νὰ μὴν τὶς ξέρῃ ὁ ἄλλος κόσμος.

8) Γιὰ κανένα στὸν κόσμο νὰ μὴ παραμελῇς τὸν ἄνδρα σου.

9) Ἔχεις καθῆκον μὲ τὴν οἰκονομία σου καὶ τὴ λιτότητά σου νὰ ἀνακουφίζῃς τὸ σύζυγό σου.

10) Νὰ εἶσαι ὑπερήφανη γιὰ τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σου καὶ να μὴν ἐπιτρέπῃς σὲ κανένα νὰ τὸν κακολογῇ.

Μικρὲς ἱστορίες

Ὁ τρελλός

—Κυρά, ἔλεγε ἡ ὑπηρέτρια ἡ Ἄννα στὴ Μάρθα. Κακὴ ψυχὴ δὲν ἔχω... Ἀλλὰ νὰ δένω τέτοιες πληγές, δὲν μοῦ βαστάει ἡ καρδιά.

—Ἐμένα πάλι δὲν μοῦ βαστάει ἡ καρδιὰ νὰ βλέπω πλάσμα τοῦ Θεοῦ νὰ ὑποφέρῃ...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Ντούγκλας, ὁ «τρελλὸς» τοῦ χωριοῦ, εἶχε μία πληγὴ φριχτὴ στὸν ὦμο... Κάποια πετριὰ κοφτὴ τ' ἄνοιξε τὸ δέρμα καὶ ὅπως δὲν τὸ περιποιήθηκε καθόλου ἔγινε μιὰ πληγὴ πλατειὰ καὶ συχαμερή...

Ἡ Μάρθα τὸν λυπήθηκε σὰν τὸν εἶδε νὰ περνάῃ σκυφτός, βογγῶντας ἐλαφρά. Τὸν φώναξε μέσα στὸ σπίτι, τὸν κάθισε, ἔσκισε τὸ πουκάμισο καὶ τοὔκανε ἕναν ἐπίδεσμο ὅσο μποροῦσε καλλίτερα... Εἶχε ἕνα βλέμμα πονεμένου ζώου ὁ Ντούγκλας. Ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ θολά, ἀβάσταχτα βλέμματα, ποὺ ὁ πόνος τὰ κάνει ἀνθρώπινα...

—Νὰ σ' ἔβλεπε ὁ ἀφέντης, κυρά! Σκυλὶ θὰ γινόταν!

—Μήπως κάνω τίποτε κακό, Ἄννα; Ἕνα φτωχὸ γεροκομάω..

—Αὐτὰ δὲν τ' ἀκούει ὁ ἀφέντης. Ἄ, κυρά! Τέτοια πέτρινη καρδιὰ πουθενὰ δὲν εἶδα... Γιατί, κυρά, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τέτοιον ἄντρα, ἐσένα ποὔσαι πονετική.

—Σώπα, Ἄννα... Σώπα... Ἔτσι ἦταν τὸ γραφτό μου...

Ὁ τρελλὸς ἄκουγε καὶ φαινόταν νὰ μὴν καταλαβαίνῃ.

—Ἂς τὸν ἀνάπαυε ὁ Θεός, κυρά, νὰ ἡσυχάσῃς καὶ σύ... θἄπαιρνες ἄλλον ἄνδρα, τῆς τάξης σου καὶ τῆς σειρᾶς σου...

Ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια συνέχισε τὸν ἐξάψαλμο ἐναντίον τοῦ Μπερνάρ, τοῦ ἀνδρὸς τῆς Μάρθας. Ἦταν ἕνας κτηνάνθρωπος, κακός, ζηλιάρης, μοχθηρός, ποὔκανε τὴ ζωὴ τῆς Μάρθας σωστὸ μαρτύριο.. Ἀπ' τὸν καιρό, μάλιστα, ποὺ κατάλαβε πὼς συμπαθοῦσε ἕνα ὤμορφο παλληκάρι ποὺ τὴν λάτρευε ἀπὸ παιδὶ ποὺ ἔλειπε στὰ ξένα σὰν παντρεύθηκε, ἔγινε θηρίο.. Χειρότερος ἀπὸ θηρίο.. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἅμα βάζωνται νὰ εἶνε κακοί, εἶνε χίλιες φορὲς πιὸ σκληροί.

Ὁ Ντούλιας περνοῦσε, κρυφά, κάθε μέρα. Καὶ ἡ Μάρθα κάθε μέρα τὸν περιποιῶταν... Ὅταν ἔκλεισε καλὰ ἡ πληγή του, δὲν ξαναφάνηκε.

—Κάνε καλὸ σὲ τρελλό!, ἔλεγε ἡ Ἄννα. Τὸ ξέχασε κιόλας.

—Τί πειράζει; Δὲν τὤκαμα γιὰ νὰ μοῦ τὸ χρωστάῃ. Μοῦ πονοῦσε ἡ ψυχή, γι' αὐτὸ τὤκανα.

...Σ' ἕνα μῆνα, ἔφεραν τὸν Μπερνάρ, τὸν ἄνδρα τῆς Μάρθας σκοτωμένο, σπίτι. Ἕνα μεγάλο λιθάρι κύλισε ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ καθὼς ἐδιάβαινε ἕνα μονοπάτι, τὸνχτύπησε κατακέφαλα καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο.. Δὲν τὸν ἔκλαψε κανένας. Ἅμα πέρασε κι' ἡ διορία ποὺ ὁρίζει ὁ νόμος, ἡ Μάρθα παντρεύθηκε αὐτὸν π' ἀγαποῦσε.

Καὶ κανένας δὲν εἶδε τὸν Ντούγκλας τὸν τρελλό, ποὺ κύτταζε μὲ χαρὰ τὰ χέρια του... τὰ χέρια ποὺ κύλησαν τὸν βράχο ποὺ σκότωσε τὸν Μπερνάρ

ΓΚΟΥ·Ι·ΝΤΟ ΝΤΑΒΕΡΟΝΑ

Χιουμορ

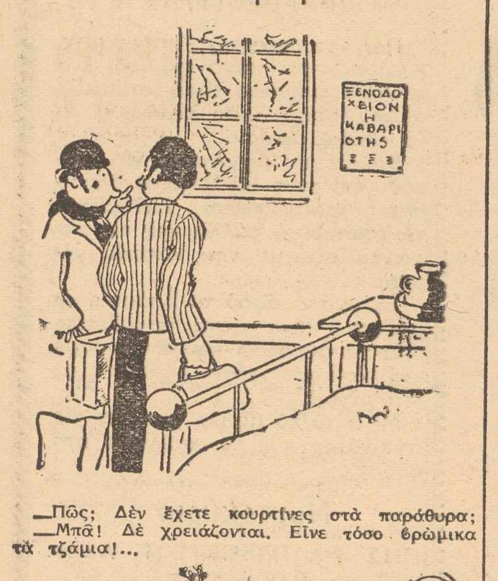

—Πῶς; Δὲν ἔχετε κουρτίνες στὰ παράθυρα;
—Μπᾶ! Δὲ χρειάζονται. Εἶνε τόσο βρώμικα τὰ τζάμια!...

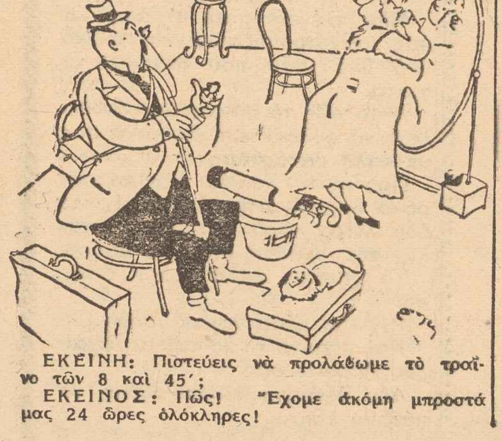

ΕΚΕΙΝΗ: Πιστεύεις νὰ προλάβωμε τὸ τραῖνο τῶν 8 καὶ 45';
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς! Ἔχομε ἀκόμη μπροστά μας 24 ὧρες ὁλόκληρες!

Ἐρωτικὰ γράμματα

Πῶς ἔγραφαν ἄλλοτε καὶ πῶς τώρα

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 1η

(Πῶς ἔγραψε ἕνας ρωμαντικὸς τύπος τῆς ἐποχῆς τοῦ 1905 εἰς ἐκείνην ποὺ ἐλάτρευε).

Λατρευτή μου Ὑπατία.

Διὰ πρώτην φορὰν λαμβάνω τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας ἵνα ἐκθέσω τὸν ἀπόκρυφον ἔρωτα, τὸν ὁποῖον σοὶ τρέφω. Λαμπερὸν ἄστρον τῶν ἀστέρων τῆς ζωῆς μου. Οὐρανὲ τῶν οὐρανῶν! Ἄπειρον τοῦ ἀχανοῦς ἔρωτος μου! Χαῖρε, καὶ ἂς βλοφύρωμαι ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν ποὺ δημιουργεῖται ἐντός μου, ἐὰν καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς, ἢ οὔ! Ἐρωτικὴ πλήμμυρα ἐκχειλίζει ἐκ τοῦ στήθους μου. Ὢ! Ἐλθέ. Ἐλθὲ πλησίον μου, ἔστω καὶ δι' ἓν χιλιοστὸν τοῦ δευτερολέπτου, γλυκεῖα κόρη, ἵνα ἀσπασθῶ τὰ παρθενικά σου χείλη ἐφ' ἅπαξ. Ἐλθέ! Πλησίασόν μοι. Σὲ προσμένω ἐναγωνίως.

Ὁ... Σοῦ,
Εὐριμέδων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 2α

(Πῶς ἔγραφε ἕνας σχολαστικὸς φοιτητῆς τῆς ἰδίας ἐποχῆς).

Πολυπόθητός μοι παρθένος,

Ὥσπερ ὁ βορρᾶς ἀνηλεῶς κιτρινίζει τὰ καταπράσινα φύλλα, ἅτινα φυλλοροοῦν ἐν τέλει, τοιουτοτρόπως καὶ τὸ ροδαλὸν τοῦ προσώπου μου χρῶμα, λαμβάνει ὁσημέραι τὸ ἀηδὲς χρῶμα τῆς ὤχρας. Ἀμφιβολία τις κατασπαράσσει τὴν δύστηνόν μοι καρδίαν ὥσπερ αἱ τίγρεις καὶ οἱ λέοντες τῶν παρθένων δασῶν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς! Τὰ ἐνδότερα τοῦ σώματός μου κατασπαράσσονται.. Ἰατατaί!!! Ὢ φεῦ, καὶ τρὶς φεῦ! Ὤ, ἀλλοί, καὶ τρὶς ἀλλοίμονον, ἐὰν διαρκέσουν ἐπὶ πολὺ αἱ τρομεραὶ καὶ ζοφώδεις τῆς ἀγωνίας μου αὗται νύκται! Τότε, ὦ! Τότε, ἡ παγερὰ τοῦ τάφου πλὰξ θὰ καλύψῃ ἅπαξ διὰ παντὸς τό τε βασανισμένον μοι σῶμα, καὶ τὴν τε τεθρυμματισμένην μοι καρδίαν. Ἔλεος, οἶκτον, ὡραία μοι ἄγνωστος. Λυπήθητέ μοι, καὶ εἰπέτέ μοι, ἓν ναί!

Σὸς διὰ βίου
Φαίδων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 3η

(10 χρόνια ἀργότερα, 1915. Ἕνας ναυτικὸς στὴ γυναῖκα του).

Μαρίκα μου,

Εἶνε τὸ δεύτερο γράμμα ποὺ γράφω χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντησί σου. Μήπως ἔχεις τὰ «μπουρίνια» σου μὲ κείνη τὴ «φώκια», τὴν πεθερά σου; Δὲν ξέρω ποῦ ν' ἀποδώσω τὴ σιωπή σου.. Ἄρχισαν νὰ μπαίνουν ψύλλοι στ' αὐτιά μου. ...Μαρίκα, μήπως... μήπως.. Ἄ! ὄχι, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν θέλω νὰ τὸ φαντασθῶ κἄν. Αὔριο θα πιάσουμε τὸ λιμάνα τῆς Κοσταρίκας ποὺ ἔχει περίφημες μαϊμοῦδες, θὰ σοῦ πάρω μία... Ἀπ' τὴν Τύνιδα σοῦ ψώνισα ἕνα μεταξωτὸ ποὔχει χρῶμα σὰν τὴ θάλασσα... Μαρίκα, στόν... κουμπάρο δὲν χρειάζεται νὰ δίνουμε πολὺ θάρρος.. Ὁ κόσμος τὸν ξέρει γιὶ λίγο μουρντάρη... Στὸν μπακάλη τὸν Γιώργη εἶχα ἀφήσει πρὶν φύγω 120 δραχμές, κύτταξε νὰ οἰκονομηθῇς ὥσπου νὰ γυρίσω. Χτὲς εἴχαμε μεγάλη φουρτούνα καὶ σάμπως νὰ μὴ μᾶς ἔφτανε αὐτό, σούρωσε ὁ καπετὰν Γιακουμῆς καὶ τἄκανε... θάλασσα! Λοξοδρομήσαμε 16 μίλια ἀπ' τὴ κανονική μας πορεία. Κανόνισε τὴν πορεία σου ὥσπου νἄρθω κοντά σου καὶ πρόσεξε μὴ λοξοδρομήσῃς κι' ἐσύ... γιατί, ἂν γίνῃ κανένα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ ρίξω τὸ καράβι μας στὴν ξέρα καὶ θὰ σπατσάρουμε μιὰ γιὰ πάντα. Οἰκονομήσου ὅπως - ὅπως ὥσπου νὰ ἀριβάρω. Σοῦ στέλνω ἕνα δυνατὸ φιλὶ μὲ τὸν φίλο μου τὸν σορόκο ποὺ φυσάει κατὰ σένα καὶ σταματῶ γιατὶ χτύπησε ἡ καμπάνα καὶ κάνουμε σκάντζα βάρδυα. Γειά σου, Μαρίκα μου, πάω στὴ γέφυρα.

Ὁ... δικός σου
Καπετὰν Νικολός.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 4η

(Ἔτος 1929. Τὸ γράμμα ἑνὸς σωφὲρ στὴ φιλενάδα του).

Ἀντριάνα,

Ἔτσι νὰ πάω ἀπὸ σύγκρουση ἂν σοῦ λέω ψέματα. Δὲν ἀντέχω πιά. Ὁ ἔρωτάς μου καίει τὰ σπλάχνα μου σάμπως νἄχω πιῆ ἕνα γαλόνι βενζίνη, καὶ σὰν νὰ πῆραν φωτιὰ τὰ σωθικά μου. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ σὲ πρωτοεῖδα ζαλίστηκα καὶ τόσο πολὺ σορόπιασα, ὥστε τὸ τιμόνι τρέμει στὰ χέρια μου. Προχτὲς πάτησα μιά... σκυλίτσα κι' ἕνα γάϊδαρο (μὲ τὸ συμπάθειο). Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πάρτο ἀπόφαση καὶ πές το τῆς μάννας σου, νὰ βάνουμε τὰ στέφανα μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, γιατὶ ἀπ' τὸν καϋμό μου θὰ κόψω ὅλο τὸν κόσμο στὴν Ὁμόνοια καὶ θὰ μὲ πᾶνε ἰσόβια στοῦ Συγγροῦ. Κι' ἡ ἁμαρτία μου θὰ σὲ δέρνῃ. Κάνε γρήγορα, σπλάχνο μου. Σὲ ἀγκαλιάζομαι περιπαθῶς.

Τάκης Ἀνδραβιδέας τοῦ Γεωργίου
Διπλωματοῦχος σωφέρης τοῦ ὑπ' ἀριθ. 79.832 ταξίου (Πιάτσα πλατέα Ψυρρῆ).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 5η

(Ἐποχὴ σύγχρονος 1932. Τὸ γράμμα ἑνὸς χασάπη πρὸς τὴν φίλη του).

Τζιγιέρι μου,

Ἀναγκάστηκα νὰ σοῦ γράψω γιατὶ εἶνε ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μὲ γελᾶς. Ξελιγώθηκα νὰ σὲ περιμένω μὲ τά.. γλυκάδια, τὰ σκώτια, τὶς καρδιὲς καὶ βαστῶντας τό... μποῦτι. Εἶχα κι' ἕνα κεφαλάκι φῖνο. Ἀφοῦ εἶσαι κορόϊδο τί νὰ σοῦ κάνω; Περίμενα, περίμενα, δὲν ἦρθες καὶ πῆγα νὰ τά... ψήσουμε μὲ τὴν κουμπάρα. Τῆς κράτησα καὶ λίγο συντροφιὰ γιατὶ ὁ κουμπάρος ἔλειπε ταξεῖδι στὴ Μακεδονία γιὰ ζωντανά. Περάσαμε ὡραῖα. Σὲ θυμηθήκαμε. Παίξαμε λίγο... γραμόφωνο καὶ στὸ τέλος ...κοιμήσαμε τὰ παιδιά. Ἐγὼ στὰ γράφω γιὰ νὰ τὰ ξέρῃς καὶ γιὰ νὰ μὴ στὰ πῇ ἀλλοιῶς ἡ κουτσομπόλα ἡ γειτονιά. Ἂν θὲς τὸ βράδυ πέρνα ἀπ' τὴν ἀγορὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ γλώσσα... μοσχαρίσια.

Σὲ φιλῶ
Γιάννης Μεσάτης
(κρεοπώλης)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 6η

(1937. Ἕνας Δὸν Ζουὰν τῆς ἐποχῆς ποὺ προσπαθεῖ νὰ φέρῃ στὰ νερά οτυ κάποια καθὼς πρέπει κυρία. Ἰδοὺ πῶς γράφει):

«Κυρία,

Προχθὲς ὅλως ἀπρόοπτα γνωριστήκαμε στοῦ Γιαννάκη, διὰ μέσου τῆς εὐγενεστάτης κυρίας Χ... Φεύγοντας βιαστικὰ ξέχασα ἐπάνω στὸ τραπέζι κάποιο κλειδί. Ἡ κυρία Χ..., τὴν ὁποία σήμερα τυχαίως συνήντησα, μοῦ εἶπε...ὅτι σᾶς τὤδωσε γιὰ νὰ μοῦ τὸ φέρετε.

Σᾶς παρακαλῶ ἢ μᾶλον σᾶς ἱκετεύω νὰ διαβάσετε προσεκτικὰ τὰ γράμματα ποὺ εἶνε χαραγμένα ἐπάνω στὸ κλειδὶ αὐτό, καί... νὰ προσανατολισθῆτε.

Μὴ σᾶς φανῇ παράξενο ποὺ σᾶς γράφω ὅτι τὸ αὐριανό μου ἀπόγευμα τὸ ἔχω ἀφιερώσει γιὰ Σᾶς, Κυρία. Τὸ κλειδὶ (κλειδὶ τῆς εὐτυχίας μας), νὰ τὸ κρατήσετε γιὰ πάντα δικό σας. Ὤ! μὴν τὸ παίρνετε γιὰ κάτι ἀσήμαντο αὐτό. Προσέχτε το καλύτερα. Ἔχει μεγάλη ἀξία τὸ κλειδὶ αὐτό. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι μπορεῖτε ν' ἀνοίγετε ὅ,τι ὥρα θέλετε τὴν πόρτα τῆς «καθ' ὅλα ἀξιοπρεποῦς μου γκαρσονιέρας» μ' αὐτὸ τὸ κλειδί, μπορεῖτε νὰ τὤχετε καὶ γιὰ ἕνα περίφημο κόσμημα συνάμα—γιατὶ εἶνε... ἀπὸ πλατίνη! Καὶ ὅταν μ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ κλειδὶ θ' ἀνοίξετε τὴν πόρτα καὶ θἄρθῆτε αὔριο σὲ μένα, τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγετε ἀπ' τὸ σπίτι μου, ἔξω, θὰ σᾶς περιμένῃ ἕνας σωφὲρ τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μου, ντυμένος ἄψογα, μὲ τὸ καπέλλο στὰ χέρια καὶ μὲ τὸν βαθὺ σεβασμὸ ποὺ ὀφείλει νὰ ἔχῃ (σέ τέτοιες περιστάσεις) σὲ μιὰ μεγάλη καὶ ἔντιμον κυρίαν σὰν ἐσᾶς, θὰ σᾶς πῇ:

—Περᾶστε, κυρία...

Καὶ Σεῖς, θὰ θρονιάσετε τὸ κουρασμένο σας θεῖο κορμὶ στὸ ἀναπαυτικώτατο κάθισμα τῆς γκρίζας λιμουζίνας ποὺ ἔχω ἤδη ἀγοράσει, καὶ ποὺ θὰ εἶνε τὸ δεύτερο δῶρο μου γιὰ τὴ μεγάλη σας θυσία, καὶ ποὺ μ' αὐτὸ θἄρχεσθε πιὸ γοργότερα καὶ πιὸ συχνὰ στὴν ἀγκαλιά μου.

Σᾶς περιμένω.
Τόνης Πάρις

ΑΙΜ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Το ημερολόγιο

ενος... μπεμπη!

1 Ἰανουαρίου. — Μόλις γεννήθηκα. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο οἱ ἔνοχοι διασκεδάζουν. Ὁ μπαμπᾶς ὅμως, μολονότι δὲν τὸν ἔβαλα σ' ἔξοδα, δὲν εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν παρουσία μου..

1 Φεβρουαρίου — Κάθε νύχτα, ὁσάκις κλαίω, ὁ μπαμπᾶς βηματίζει νευρικὰ στὴν κρεββατοκάμαρα καὶ μὲ φοβερίζει πὼς θὰ μὲ πετάξῃ μὲ τὴν κούνια ἀπὸ τὸ παράθυρο.

1 Μαρτίου. — Ἡ νταντά μου εἶνε ἕνα μοχθηρὸ πλάσμα. Σὰν μὲ φασκιώνει, μοῦ μπήγει ὅλες τὶς παραμάνες στὸ πετσί μου. Κλαίω. Ἀκόμα νὰ δῶ τὴ μαμά μου.

1 Ἀπριλίου. — Κλαίω. Ἡ νταντά μου μὲ πηγαίνει ὁλοένα στὴν κουζίνα κι' ἀδειάζει ἐκεῖ ὅλα τὰ μπουκάλια τοῦ κρασιοῦ. Ἂν ἤμουν μεγαλείτερος, θὰ τῆς πρότεινα νὰ κάνουμε ἀλλαγὴ μὲ τὸ δικό μου τὸ μπουκαλάκι. Κλαίω. Ποῦ εἶνε ἡ μαμά μου... Ἀπὸ τὴ σάλλα ἀκούω πὼς ἔκανε καρρὲ τοῦ ἄσσου...

1 Μαΐου. — Κλαίω. Τί ἐνοχλητικὸ πρᾶγμα ποὺ εἶνε νὰ ἔχῃς σχέσεις μὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι νὰ σοῦ λένε κάθε τόσο «κούτσικο! κούτσικο!», καὶ νὰ σὲ πιάνουν μὲ τὰ βρωμόχερά τους. Εἶμαι περίεργος σὰν μεγαλώσω καὶ φασκιώσω τὴν νταντά μου, θὰ τῆς ἀρέσῃ;

1 Ἰουνίου. — Θὰ ἤθελα νἄβγαζα ἕνα δόντι γιὰ νὰ δαγκώσω τὴ νταντά μου.

1 Ἰουλίου. — Τρία ἄλλα μικρὰ στὴ γειτονιὰ ἔβγαλαν τὴν ἱλαρά. Ἐγὼ τίποτα. Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ. Πότε θὰ τὴν βγάλω; Ὅταν μεγαλώσω; Ἀπὸ τὰ πολλὰ κλάμματα ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πώς...κλαίω.

1 Αὐγούστου. — Κλαίω. Στὸ σπίτι ἔγινε καυγᾶς. Ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμὰ θέλουν νὰ χωρίσουν. Δὲν τὸ ἀποφασίζουν ὅμως γιατί, εἶμαι ἐγὼ στὴ μέση. Δὲν μὲ θέλει κανεὶς νὰ μὲ πάρῃ μαζί του. Ὁ ἕνας μὲ δίνει στὸν ἄλλον κι' οἱ δυὸ στὴν νταντά μου.

1 Σεπτεμβρίου. — Ἡ νταντά μου μὲ πῆγε περίπατο. Στὸ δρόμο γελάσαμε ὅλοι μὲ τὴν καρδιά μας: ἐγώ, ἡ νταντά μου κι' οἱ τρεῖς πολισμάνοι. Ἀλήθεια, τί διασκεδαστικοὶ ποὺ εἶνε οἱ πολισμάνοι; Στὸ πάρκο μᾶς γαργαλούσανε.. Τὰ γέλια ποὺ κάναμε!

1 Ὀκτωβρίου. — Στὸ πάρκο γνωρίστηκα μὲ ἄλλα τρία μωρὰ καὶ κουβεντιάσαμε γιὰ τά... ζητήματά μας. Κάναμε ἕνα πρόχειρο ὑπόμνημα πάνω στὴν... ἄμμο μὲ μερικὰ δίκαια αἰτήματά μας, σὰν κι' αὐτά:

α') νὰ σταματήσουν τὰ διαζύγια, β': νὰ πνίξουν ὅλες τὶς ντανταδες καὶ γ') νὰ ὁμολογήσουν οἱ μαννάδες μας ὅτι μᾶς ἔχουν... γεννήσει.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ ὑπόμνημά μας αὐτὸ μᾶς τὸ σκόρπισε ὁ ἄνεμος.

1 Νοεμβρίου. — Εἶδα τὴ μαμά μου... στ' ὄνειρό μου!

1 Δεκεμβρίου. — Χαρᾶς εὐαγγέλια! Ἐπὶ τέλους! Σήμερα γνώρισα τὴ μαμά μου!... Μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ πῆγε καὶ μὲ πέταξε στὸ ρέμα!

ΟΟΥΕΝ ΣΤΗΛ

Χιουμορ

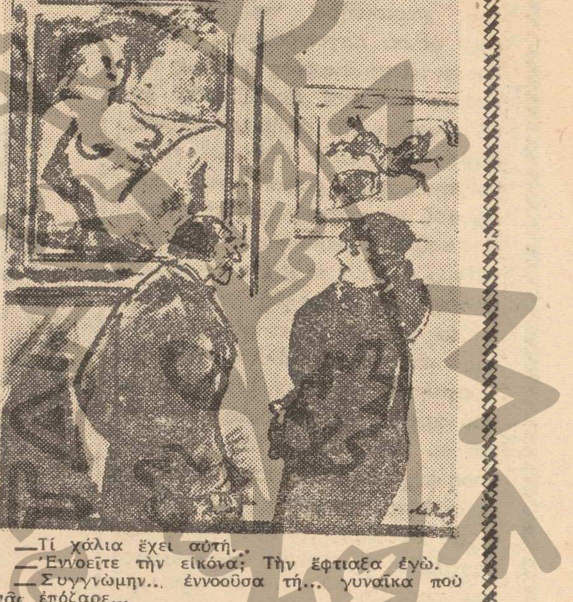

—Τί χάλια ἔχει αὐτή..
—Ἐννοεῖτε τὴν εἰκόνα; Τὴν ἔφτιαξα ἐγώ.
—Συγγνώμην... ἐννοοῦσα τή... γυναῖκα ποὺ σᾶς ἐπόζαρε...
—Ἦταν ἡ γυναῖκα μου!

—Ὁ νέος ποὺ κάθεται στὸ διπλανό μου δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο εἶνε πολὺ ἀδιάκριτος. Μὲ κυττᾷ διαρκῶς ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.
—Καὶ πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;
—Τὸν εἶδα κυττάζοντας ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα!

Ο.ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Τί λέγει ἡ γραφολογια

Συνεχίζομεν σήμερον τὰ τῆς Γραφολογίας.

18) Συνδεδεμένη γραφή.

Γνωρίσματα: Γραμμὴ συνδεδεμένη λέγεται ἐκείνη ποὺ τὰ γράμματά της εἶνε ἑνωμένα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Ὅσοι γράφουν ἔτσι δὲν σταματοῦν ποτὲ μὲ δισταγμὸν εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως, οὔτε θέτουν τόνους καὶ πνεύματα πρὶν γράψουν ὁλόκληρον τὴν λέξιν.

Ποῖος ὁ γράψας;— Ἡ Γραφολογία ἀποδίδει εἰς τοὺς γράφοντας ἔτσι τὰς ἑξῆς ἰδιότητας: παρατηρητικότητα, εὐθυκρισίαν, νοῦν πρακτικόν, πνεῦμα εἰρωνικὸν καὶ μεγάλην ἐρευνητικότητα.

★

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ 18 σπουδαιότερα εἴδη εἰς τὰ ὁποῖα διαιροῦνται οἱ χαρακτῆρες τῆς γραφῆς. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξηγήσεως αὐτῶν μπορεῖ κάλλιστα ὁ ἀναγνώστης μας ἢ ἡ ἀναγνώστριά μας νὰ ἐπεξηγήσῃ κάθε εἴδους χαρακτῆρα. Διότι μπορεῖ νὰ συνδυάσῃ τὰ χαρίσματα ἢ τὰ ἐλαττώματα ποὺ παρουσιάζει ὁ ἕνας χαρακτὴρ μὲ ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζει ὁ ἄλλος, ὅταν συμβῇ ὁ ὑπὸ ἐξέτασιν χαρακτὴρ νὰ ὁμοιάζῃ μὲ δύο χαρακτῆρας διαφορετικούς. Δηλαδὴ πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ κάθε χαρακτῆρα τὰ κυριαρχοῦντα γνωρίσματα καὶ ἔτσι νὰ γίνῃ ἡ κατάταξίς του. Συμβαίνει λοιπὸν ἕνας ῃαρακτὴρ νὰ ἔχῃ κάτι τι ἀπὸ δύο ἢ τρία ἢ καὶ περισσότερα ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν. Λοιπὸν τότε ὁ γράφων ἔτσι ἔχει μῖγμα ἀπὸ τὰς ἰδιότητας ποὺ ἀνήκουν εἰς κάθε εἶδος γραφῆς.

Μὲ αὐτὸν τὸν γενικὸν τρόπον καὶ μὲ συνεχῆ μελέτην τῆς Γραφολογίας μπορεῖ κανεὶς σιγὰ-σιγὰ νὰ γίνῃ κάλλιστος γραφολόγος. Καὶ αὐτὸ ἔχει μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν πρακτικήν μας ζωήν. Διότι θὰ μπορῆτε, μόλις ἰδῆτε τὸ γράψιμο ἑνὸς ἀτόμου, νὰ ἐννοήσετε καὶ τὰς ἰδιότητας τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ πνεύματός του, καθὼς καὶ τὸ μέλλον του.

★

Ἀπὸ ἕνα ἔλεγχον τὸν ὁποῖον ἐκάναμεν εἰς τοὺς διαφόρους χαρακτῆρας τῶν λογίων μας, ἐπιστοποιήσαμεν τὰ κάτωθι:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.— Τί δύσκολο νὰ μιλήσῃ κανεὶς δημοσίᾳ γιὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν ζώντων! Καὶ μάλιστα γιὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σεβαστοῦ μας φίλου λογογράφου... Ἐλπίζομεν νὰ μὴ ἐπιπέσῃ ἡ μῆνις του ἐπάνω μας καὶ ὁρκιζόμεθα ὅτι θὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν «χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος» καὶ ἀνοίγομεν τὴν Γραφολογίαν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κυττάξωμεν τὴν γραφὴν τοῦ κ. Ξενοπούλου; Εἶνε καὶ «ἀναρριχωμένη» ἀλλὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ «μικρὰ» γραφή. Διότι αἱ γραμμαί της ἀνέρχονται, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματά της εἶνε μικρά. Λοιπὸν πρέπει νὰ ἐπιδικάσωμεν εἰς τὸν κ. Ξενόπουλον τὰς ἀκολούθους ψυχικὰς ἰδιότητας τῆς ἀναρριχωμένης γραφῆς: Φιλοδοξίαν, δίψαν ἐπαίνων, ἀγάπην πρὸς τὰ μεγαλεῖα, ἐπιζήτησιν διακρίσεων καὶ προτιμήσεων. (Ἴδε καὶ Ἀριστεῖον!) Ἔπειτα ἂς τοῦ δώσωμεν καὶ τὰς ἰδιότητας τῆς μικρᾶς γραφῆς, δηλαδή: Προσήλωσιν εἰς ὡρισμένην ἰδέαν, πολυμάθειαν ἀλλὰ καὶ μικρολογίαν καὶ πονηρίαν... Αὐτὸς κατὰ τὴν Γραφολογίαν εἶνε ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος. Βέβαια, κάπως τὸν κακομεταχειρίζεται... Ἀλλὰ μερικὰ γνωρίσματα τῆς ψυχοσυνθέσεώς του, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ Γραφολογία τὰ ἀνακαλύπτει περίφημα...

Μεταξύ μας

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ μητέρες φροντίζουν γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν παιδιῶν των εἰς τὰ σχολεῖα.

Κάθε μητέρα θὰ πάρῃ τὸ ἀγοράκι της ἢ τὸ κοριτσάκι της ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ τὸ πάῃ στὸ σχολεῖο νὰ τὸ ἐγγράψπ.. Τί χαρά!

Ἄκουσα τὶς προάλλες μιὰ μητέρα ἡ ὁποία ἔλεγε στὸ παιδί της τὰ ἑξῆς:

—Μὰ ξέρεις ὅτι τὸ παρακάνεις; Δὲν σοῦ φθάνουν αὐτὰ ποὺ ξέρεις; Πρέπει νὰ μάθῃς κι' ἄλλα; Δὲν εἴμαστε ὅμως γιὰ τέτοιες σπουδές!... Οὔτε ἡ ὑγεία σου τὸ ἐπιτρέπει, οὔτε τὰ οἰκονομικά μας. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχεις ταλέντο.

Μητέρες, οἱ ὁποῖες ἔχετε ἕνα γυιὸ ἢ μιὰ κόρη, μὴ κάνετε ποτὲ στὰ παιδιά σας τέτοια κουβέντα.

Τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας οἱ ἐλπίδες τους, οἱ προσπάθειές τους, πρέπει νὰ σᾶς εἶνε ἱερές. Ρίχνονται ἴσως στὶς σπουδὲς πολὺ τολμηρά; Σκέπτονται νὰ καταλάβουν μιὰ θέσι ἀνωτέρα στὴν κοινωνία ἀπὸ σᾶς;

Προσπαθῆστε νὰ ἐνθαρρύνετε μᾶλλον τὰ παιδιά σας, καὶ νὰ τὰ παρωτρύνετε μᾶλλον νὰ ἀποκτήσουν ἕνα μέλλον καλὸν καὶ ὡραῖον.

Μὴ πέρνετεπαράδειγμα τὸν ἑαυτό σαςζ Κάθε ἄνθρωπος μὲ τὴν τύχη του ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἱκανότητά του.

Λοιπὸν μὴ μπαίνετε στὸν δρόμο τους.

Τοὐναντίον ἂν τὸ παιδί σας σᾶς πλησιάζει μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ σᾶς ἐκθέτει τὰ σχέδιά του, μὴν τοῦ ρίχνετε ψυχρὸ νερὸ στὸ ζεστὸ ἐνθουσιασμό του.

Ἂν μπορεῖτε βοηθῆστε το, παλαίψετε μαζί του, κι' ἂν πετύχῃ τότε τὸ καλὸ εἶνε διπλό.

Ἡ εὐτυχία ἡ δική του θὰ εἶνε καὶ δική σας!

ΛΙΛΗ

Σπίτι καὶ οἰκογένεια

Ο ΥΠΝΟΣ

Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ κοιμᾶται ἐνωρίς, ἀκριβῶς μετὰ ποὺ θὰ φάῃ τὴν τελευταία μπουκιά.

Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, νεαρὲς μητέρες, νὰ εἶσθε ἄκαμπτες.

Μέχρις ἡλικίας 7 ἐτῶν τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ νυχτερινὸ ὕπνο δώδεκα ὡρῶν.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἡ διάρκεια τοῦ ὕπνου πρέπει νὰ ἐλαττώνεται σιγὰ-σιγά, μέχρι τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἐννέα ὡρῶν.

Ἂν ἀργῆτε νὰ φᾶτε, τότε κάνετε τὴν τουαλέττα τοῦ παιδιοῦ σας πρὶν νὰ φᾶτε.

Ἂν ἔχετε ὧρες ἀκανόνιστες φαγητοῦ, προτιμότερο νὰ βάζετε τὸ παιδὶ νὰ τρώγῃ μόνο του.

Φυσικὰ νὰ συνηθίζετε τὸ παιδί σας νὰ καιμᾶται μὲ τὰ παράθυρα ἀνοιχτά. Ἡ συνήθεια αὐτὴ δὲν παρουσιάζει καμμιὰ βλάβη.

Τὰ παιδιὰ ποὺ ξεσκεπάζονται τὴ νύχτα εἶνε πάντοτε ἀρκετὰ σκεπασμένα.

ΝΑ ΤΡΩΤΕ ΣΙΓΑ ΚΑΙ ΔΙΧΩΣ ΥΠΕΡΒΟΛΗ

Τὸ πρόβλημα τῆς τροφῆς εἶνε τὸ πλέον ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅλα. Ἔχει ὡρισμένες διατάξεις.

Πρέπει νὰ δίνετε στὰ παιδιὰ ἁπλᾶ φαγητὰ καὶ καλῶς προετοιμασμένα.

Πρέπει νὰ ἐπιβλέπετε τὸ μάσημα.

Ἐμποδίζετε τὸ παιδὶ νὰ πίνῃ πολύ. Τὸ καλύτερο ποτὸ εἶνε τὸ νερό, βρασμένο καὶ φιλτραρισμένο. Ἂν προσθέσετε κρασὶ —κι' αὐτὸ ὄχι σὲ μικρότερη ἡλικία τῶν 7 ἐτῶν— νὰ βάζετε σε πολὺ μικρὴ ποσότητα.

Μὴν τοῦ δίνετε οὔτε ἀλκοόλ, οὔτε καφέ.

Ποικίλετε τὰ φαγητὰ καὶ ἰδίως προσέχετε τὰ πρωϊνὰ φαγητά.

Προτιμᾶτε τὸ γάλα.

Τὸ μεσημέρι πολὺ λίγο κρέας, λίγα χόρτα. Δίνετέ του φροῦτα.

Προσέχετε νὰ μὴ παραφουσκώνετε τὸ παιδὶ μὲ ψωμιά.

Στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα ἀλείψετε μιὰ φετίτσα ψωμὶ μὲ βούτυρο, λίγο μέλι.

Ἀποφεύγετε τὴ σοκολάτα.

Τὸ βράδυ μιὰ σουπίτσα ἀπὸ χόρτα, αὐγὸ (μόνον ἔπειτα ἀπὸ 6 χρονῶ).

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ χρειάζεται ὁ περίπατος.

Περίπατος στὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ἂν ἀκολουθήσετε αὐτὲς τὶς συμβουλές, τὸ παιδὶ θὰ εἶνε ὑγιές, ὡραῖο, εὔσωμο.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ

Μετὰ τὴν ἡλικία τῶν 6 ἐτῶν, τὸ παιδὶ πρέπει νὰ προσέχῃ:

1ο) Νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ στομάχι του καὶ νὰ εἰδοποιῇ τοὺς γονεῖς του μόλις νοιώθει τίποτα.

2ο) Νὰ ξέρῃ, μόλις ἀρχίζει τὸ φθινόπωρο, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρυώνῃ. Μόλις νοιώσῃ πὼς κρυώνει νὰ κουκουλώνεται γιὰ νὰ ζεσταθῇ.

3ο) Νὰ ξαπλώνῃ στὸ κρεββάτι ὅταν πρόκειται νὰ κοιμηθῇ. Νὰ μὴν κοιμᾶται οὔτε στὴν πολυθρόνα, οὔτε στὸ τραπέζι ποὺ διαβάζει.

Μαγειρικὴ

ΚΥΝΗΓΙ ΜΑΡΙΝΑΤΟ

Εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ. Ἢ θ' ἀγοράσετε ἢ θὰ κυνηγήσετε. Λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ φτιάσετε ἕνα καλὸ φαῖ ἀπὸ κυνῆγι ἀκολουθῆστε τὴ συμβουλή μας:

Καθαρίζετε καλὰ τὰ πουλιὰ ἔξω καὶ μέσα, τ' ἀλείφετε μὲ λαρδὶ πάλι ἔξω καὶ μέσα καὶ τὰ τοποθετῆτε σ' ἕνα πιάτο.

Ποτίστε τα μὲ ξύδι.

Προσθέσετε κρεμμυδάκι καὶ μπαχαρικά. Τὰ ρίχνετε κατόπιν σ' ἕνα τσουκαλάκι. Τὸ ξύδι τὰ σκεπάζει. Τ' ἀφήνετε τρεῖς ἡμέρες ἐκεῖ μέσα.

Ἔπειτα τὰ βάζετε σ' ἕνα ἀνοιχτὸ τσουκαλάκι, προσθέτετε λαρδὶ ἢ βούτυρο καὶ τὰ στέλνετε στὸ φοῦρνο.

Θὰ μείνουν στὸ φοῦρνο μισὴ ὥρα.

Θὰ φᾶτε καὶ δὲν θὰ ξεχνᾶτε τὴ γλύκα τους.

ΑΓΓΙΝΑΡΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

Παίρνετε τέσσερες ἀγγινάρες, βούτυρο, ἕνα αὐγὸ σκληρό, ἕνα κουτάλι τριμμένο τυρί, μαϊντανό, ἁλάτι, πιπέρι, μισὸ λεμόνι κι' ἕνα μυαλὸ ἀρνίσιο.

Βάζετε τὶς ἀγγινάρες νὰ βράσουν ἐπὶ τρία τέταρτα σὲ ἀλατισμένο νερό, ἔπειτα καθαρίζετε τὰ ἐσωτερικὰ φύλλα καὶ τὶς παραγεμίζετε μὲ τὴν κάτωθι γέμισι:

Τὸ μυαλὸ ἀφοῦ τὸ βράσετε τὸ βάζετε σ' ἕνα πιάτο, προσθέτετε ὅλα τὰ ἀνωτέρω ποὺ ἀναφέραμε καὶ τὰ ἀνακατεύετε κάνοντάς τα ἕνα μῖγμα.

Μ' αὐτὸ τὸ μῖγμα γεμίζετε τὶς ἀγκινάρες καὶ τὶς στέλνετε στὸ φοῦρνο.

Νοικοκυριὸ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΛΕΝΕΤΕ Τ' ΑΣΗΜΙΚΑ ΣΑΣ

Μὴν πλένετε ποτὲ τ' ἀσημικά σας, μαχαιροπήρουνα καὶ ἄλλα, στὸ ἴδιο νερὸ ποὺ πλένετε τὰ πιάτα.

Αὐτὸ σᾶς τὸ συνιστοῦμε ἂν θέλετε νὰ φυλάξετε τ' ἀσημικά σας σὲ καλὴ κατάστασι.

Προτιμᾶτε λοιπὸν μιὰ κατσαρόλα ἐμαγιέ, στὴν ὁποία ρίχνετε δύο λίτρα νερὸ καὶ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας σαποῦνι μαῦρο.

Τὸ χτυπᾶτε καλὰ γιὰ ν' ἀφρίσῃ.

Ρίχνετε μέσα λιγάκι σόδα.

Καὶ ρίχνετε τ' ἀσημένια μαχαιροπήρουνά σας.

Δὲν ὑπάρχει τώρα φόβος νὰ πάθουν τίποτε.

Σὲ τί μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε ἕνα γουναρικὸ για να φτιάσουμε τρεῖς ὡραῖες τουαλέττες

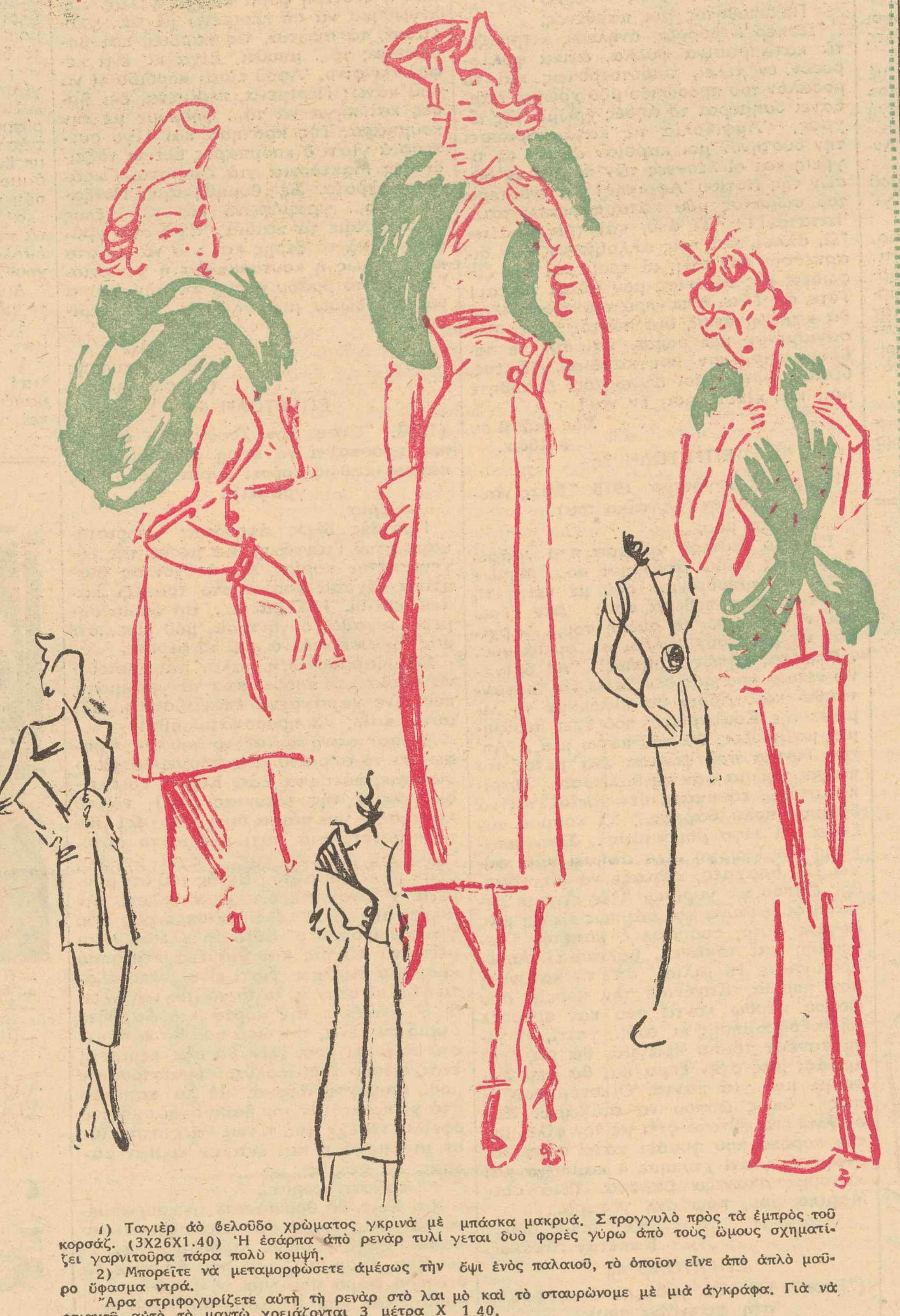

1) Ταγιὲρ ἀπὸ βελοῦδο χρώματος γκρινὰ μὲ μπάσκα μακρυά. Στρογγυλὸ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοῦ κορσάζ. (3Χ26Χ1.40) Ἡ ἐσάρπα ἀπὸ ρενὰρ τυλί γεται δυὸ φορὲς γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους σχηματίζει γαρνιτοῦρα πάρα πολὺ κομψή.

2) Μπορεῖτε νὰ μεταμορφώσετε ἀμέσως τὴν ὄψι ἑνὸς παλαιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπὸ ἁπλὸ μαῦρο ὕφασμα ντρά.

Ἄρα στριφογυρίζετε αὐτὴ τὴ ρενὰρ στὸ λαι μὸ καὶ τὸ σταυρώνομε μὲ μιὰ ἀγκράφα. Γιὰ νὰ φτιαχτῇ αὐτὸ τὸ μαντὼ χρειάζονται 3 μέτρα Χ 1.40.

3) Καὶ ἐδῶ ἕνα ἀνσάμπλ γιὰ τὸ δεῖπνο. Ἀ ποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μακρυὰ φοῦστα βελουδένια, κομμένη μὲ μπιέδες καὶ ἀπὸ μιὰ ζακέττα κλείνει στὴ μέσῃ μ' ἕνα κόσμημα. Βάλετε στὴν ζακέττα αὐτὴ τὴ ρενὰρ καὶ θὰ δῆτε πῶς θὰ ἔχετε ἕνα ὤμορφο ἀνσάμπλ.

ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΑ

Ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ κάνετε ὁλοκαίνουργα τὰ μαχαιροπήρουνά σας.

Διαλύετε ἀνὰ εἴκοσι γραμμάρια ἀπὸ τὰ κάτωθι εἴδη: Στύψι, ἁλάτι τῆς κουζίνας, ξυνό. Ὅλ' αὐτὰ μέσα σ' ἕνα λίτρο ζεστοῦ νεροῦ.

Ρίχνετε τὴ διάλυσι αὐτὴ σ' ἕνα δοχεῖο καὶ βάζετε μέσα τὰ μαχαιροπήρουνά σας.

Προσέξτε, ἂν οἱ λαβὲς τῶν μαχαιροπηρουνῶν σας δὲν εἶνε ἀπὸ μέταλλο, μὴ τὰ βουτήξετε ὁλόκληρα, γιατὶ μπορεῖ νὰ ξεκολλήσουν.

Τὰ βάζετε στὴ φωτιὰ καὶ τ' ἀφήνετε νὰ βράσουν.

Πέντε λεπτὰ ἀρκοῦν στὴ φωτιά.

Τὰ βγάζετε ἔπειτα καὶ τὰ σκουπίζετε καλά. Ἔπειτα τὰ στρίβετε μ' ἕνα πανὶ σαμουά.

Θὰ ἐκπλαγῆτε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴ λάμψι τους.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΑΛΑΤΑ

Ἡ σαλάτα αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ καρότα, πατάτες, κοκκινογούλια καὶ μῆλα ὠμά.

Τὰ κόβετε ψιλά, τοὺς βάζετε ξύδι, λάδι, πιπέρι, μουστάρδα καὶ ἁλάτι καὶ τ' ἀνακατεύετε. Ἀκολούθως τὰ σκεπάζετε μὲ μαγιονέζα καὶ ἀπὸ πάνω ρίχνετε φιδὲ ἀπὸ βρασμένους κρόκους αὐγῶν, τοὺς ὁποίους πασπαλίζετε μὲ λίγο ἁλάτι, καὶ σερβίρετε.

Καλλυντικὰ

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΕΤΕ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΟ ΣΚΟΥΡΙΑ

Γιὰ νὰ βγάλετε κάτι λεκέδες μαύρους ποὺ γίνονται πάνω στὰ μαχαιροπήρουνά σας ἀπὸ τὴ σκουριά, τρίβετε καλὰ τοὺς λεκέδες μ' ἕνα πανὶ βουτηγμένο σὲ ἀμμωνία.

Γιὰ νὰ βγάλετε ἐπίσης τοὺς λεκέδες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γίνει ἀπὸ αὐγό, βράζετε σ' ἕνα λίτρο νερὸ τρεῖς πατάτες ξεφλουδισμένες. Ὅταν βράσουν οἱ πατάτες πλένετε τὰ μαχαιροπήρουνά σας καὶ μάλιστα τὰ τρίβετε μὲ τὴν πατάτα.

Ἔπειτα τὰ σκουπίζετε καλὰ καὶ τὰ τρίβετε μ' ἕνα πετσετάκι σαμουά.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΓΑΛΑ

Ὅλες σας ἀκοῦτε παρθενικὸ γάλα καὶ καμμία ἴσως νὰ μὴν ξέρῃ τί εἶνε αὐτὸ τὸ καλλυντικό.

Λοιπὸν παίρνετε 500 γραμμάρια καλὸ τριανταφυλλόνερο καὶ 5 γραμ. μπενζουάν. Τὸ μπενζουὰν νὰ τὸ ρίξετε σταγόνα-σταγόνα μέσα στὸ τριανταφυλλόνερο.

Αὐτὸ εἶνε τὸ παρθενικὸ γάλα, τὸ ὁποῖο καθαρίζει καὶ δροσίζει τὸ πρόσωπο.

Μ' ἕνα μπαμπακάκι βρεγμένο ἀπ' αὐτὸ τὸ μῖγμα, πρωΐ καὶ βράδυ τρίβετε τὸ πρόσωπο καὶ τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ ἐπάνω του.

ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐτέθη πολλὲς φορὲς ὑπ' ὄψιν καὶ εἶνε πολὺ λεπτό.

Προπάντων ὅταν μεταχειρίζεστε χρώματα πολὺ ζωηρὰ στὸ πρόσωπό σας.

Ἐμεῖς σᾶς συμβουλεύομε νὰ κάνετε τὰ κάτωθι:

Ἐν πρώτοις παίρνετε μιὰ κοινὴ κρέμα (ὄχι βαζελίνα σκέτη, οὔτε ἀνάμικτη, γιατὶ οἱ βαζελίνες κάνουν τρίχες) καὶ τρίβετε τὸ πρόσωπο τὸ βράδυ πρὶν πλαγιάσετε.

Ἔπειτα παίρνετε ἕνα πινέλο τοῦ ξυρίσματος, κάνετε μιὰ ἀφρώδη σαπουνάδα καὶ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας.

Ἂν τὸ σαποῦνι καὶ τὸ νερὸ ἐρεθίζουν τὴν ἐπιδερμίδα σας, τότε μεταχειρισθῆτε εὐθὺς κατόπιν μιὰ καλὴ κρέμα.

Πάντως ἐκτὸς ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἐπιμένω νὰ συμβουλεύω στὶς ἀναγνώστριές μου ὅτι ἀπὸ κάθε ἄλλο καλλυντικὸ καλύτερο εἶνε τὸ χαμομηλόνερο χλιαρό.

Πρωΐ, μεσημέρι, βράδυ μὴν ἀφήνετε ποτέ σας τὸ χαμομηλόνερο.

ΓΙΑ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΠΛΑΔΑΡΥΝΕΤΕ

Τὸ μεγάλο μεράκι τῶν περισσοτέρων ἀναγνωστριῶν εἶνε τὸ πάχος!

Φοβοῦνται τὸ πάχος.

Καὶ ἔχουν δίκηο.

Τὸ πάχος στὴ γυναῖκα, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ἀντιαισθητικό, δὲν τὴ βοηθάει καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Κουράζεται γρήγορα, δὲν μπορεῖ νὰ φορέσῃ φορέματα τῆς μόδας καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα μειονεκτήματα ἀποκτᾷ ἡ γυναῖκα ὅταν τὴν παραβαρύνῃ τὸ πάχος.

Πρέπει λοιπὸν ν' ἀφαιρέσετε ἀπὸ πάνω σας τὸ λίπος.

Πῶς νὰ τὸ βγάλετε;

Ἄλλοι μεν συμβουλεύουν τὸ ξύδι.

Κι' ἔτσι τὸ κορμί σας χαλᾶ.

Ἄλλοι τὴ νηστεία.

Καὶ καταντᾶ νὰ τρῶτε ἀπὸ τὴν πεῖνα περισσότερο ἀπὸ πρίν.

Ἄλλοι πάλι συμβουλεύουν τὸν περίπατο.

Καὶ περπατᾶτε, περπατᾶτε, κουραζόσαστε καὶ στὸ τέλος ἀνοίγει ἡ ὄρεξί σας καὶ τρῶτε πιάτα ὁλόκληρα.

Ἄλλοι νὰ μὴν πίνετε νερό.

Καὶ τότε διψᾶτε περισσότερο καὶ πίνετε νερὸ καὶ φουσκώνετε.

Λοιπὸν ὅλο τὸ μυστικὸ ἔγκειται σὲ μιὰ ἁπλῆ δίαιτα, ἡ ὁποία φέρνει ἄριστα ἀποτελέσματα, ἀλλά...

Ἔχει ἕνα ἀλλά...

Νὰ μὴ βιαζόσαστε.

Δὲν πέφτουν αὐθημερὸν τὰ λίπη.

Πρέπει νὰ κάνετε ὑπομονή.

Τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε γιὰ νὰ παρηγοριέστε εἶνε νὰ ζυγίζεστε κάθε Σάββατο.

Λοιπὸν, θὰ μειώσετε τὴν τροφή σας.

Ἡ τροφή σας νὰ μὴν ἀλλάζῃ. Λίγα κι' ἀπ' ὅλα.

Ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ τρῶτε πολὺ λίγο καὶ πολλὲς φορές.

Ἕνα παξιμαδάκι, γιὰ νὰ ξεγελάσετε τὴν πεῖνα, κατὰ τὶς 10 τὸ πρωΐ, ἕνα μπισκοτάκι μὲ καφὲ ἢ τσάϊ τὸ ἀπόγευμα.

Ἂν μπορῆτε ἀποφεύγετε τὸ κρασί.

Πίνετε 2 ἕως 3 μπῦρες τὴν ἑβδομάδα.

Κάθε Παρασκευὴ νὰ τρῶτε φροῦτα.

Ἕνα γιλεκάκι μεταμορφώνει την τουαλέτα και σχηματίζει τρια διάφορα φορέματα.

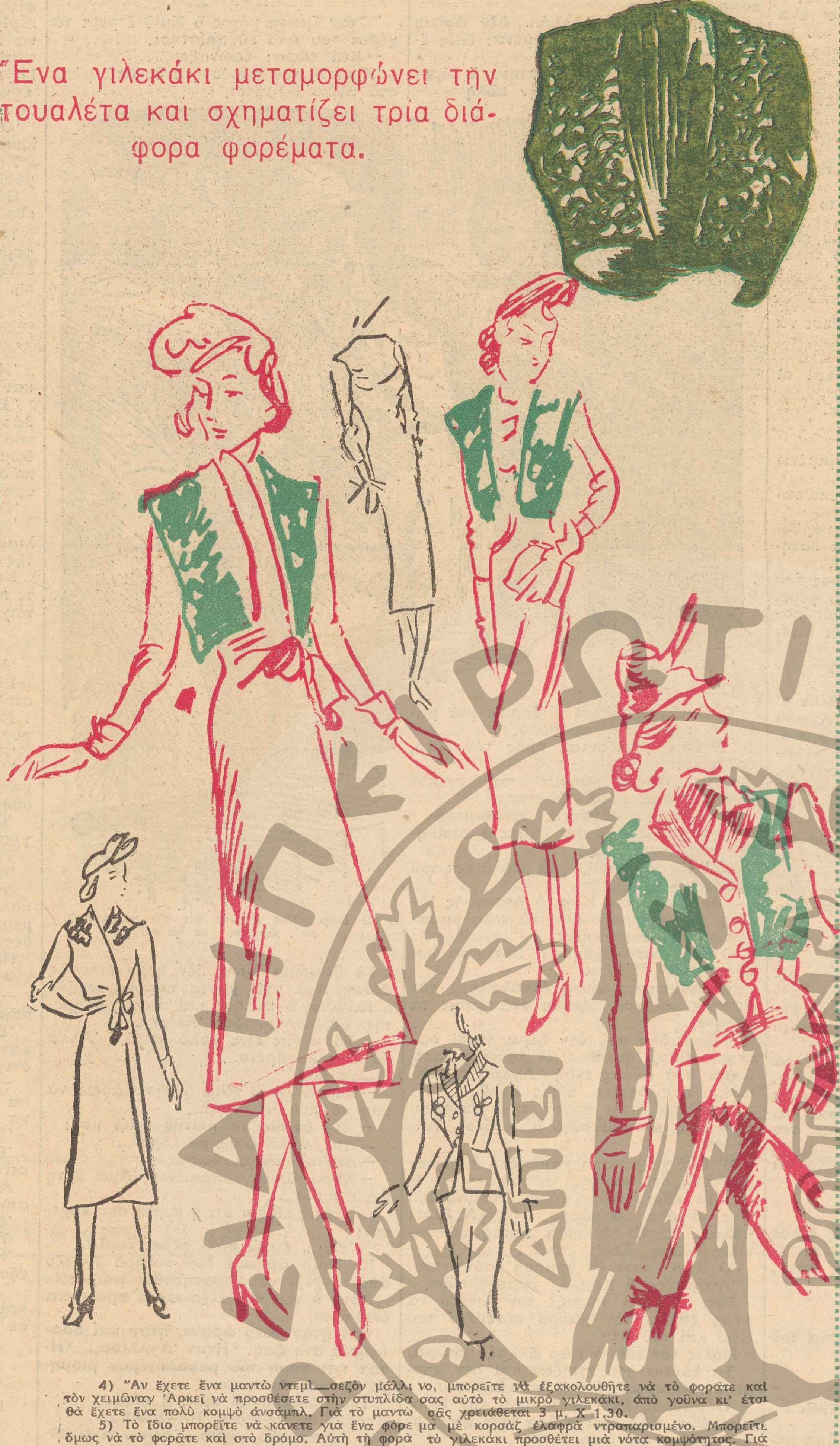

4) Ἂν ἔχετε ἕνα μαντὼ ντεμι—σεζὸν μάλλι νο, μπορεῖτε νὰ ἐξακολουθῆτε νὰ τὸ φορᾶτε καὶ τὸν χειμῶναγ Ἀρκεῖ νὰ προσθέσετε στὴν στυπλίδα σας αὐτὸ τὸ μικρὸ γιλεκάκι, ἀπὸ γοῦνα κι' ἔτσι θὰ ἔχετε ἕνα πολὺ κομψὸ ἀνσάμπλ. Γιὰ τὸ μαντὼ σᾶς χρειάθεται 3 μ. Χ 1.30.

5) Τὸ ἴδιο μπορεῖτε νὰ κάνετε γιὰ ἕνα φόρε μα μὲ κορσὰζ ἐλαφρὰ ντραπαρισμένο. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὸ φορᾶτε καὶ στὸ δρόμο. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ γιλεκάκι προσθέτει μιὰ νότα κομψότητος. Γιὰ τὸ φόρεμα αὐτὸ θὰ χρειασθῆτε 3 μ. Χ 1.40.

6) Τὸ ταϊγὲρ ποὺ ἔχετε ἔχει ἐμφάνισι μᾶλλ ον σπόρ. Γιὰ νὰ φτιάσετε ἕνα ἀνσάμπλ κάπως πιὸ ἀμπιγιέ, μπορεῖτε νὰ τὸ φορᾶτε μ' ἕνα γι λεκάκι.

Μὲ τὸ ἴδιο αὐτὸ μπορεῖτε νὰ βγαίνετε περίπ ατο τὰ ἀπογεύματα. Χρειάζεστε γιὰ τὸ ταϊγιὲρ αὐτὸ 3 μ. μισὸ Χ 1.40.

Ἡ ἰατρὸς τῆς καλλονῆς

Ἔλαβα καὶ πάλιν πολλὰ γράμματα μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ ἀγαπητό μας «Φαντάζιο», δὲν προφταίνω ὅμως ν' ἀπαντήσω σὲ ὅλες σας. Ἀπαντῶ σὲ κάθε μιὰ μὲ τὴ σειρὰ ἡμερομηνίας ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα της.

Σᾶς πληροφορῶ ὅτι εὐχαρίστως θ' ἀπαντῶ στὴν κάθε μιὰ μέσῳ αὐτῆς τῆς στήλης, δίνοντάς της τὶς καλύτερες καὶ περιφημότερες συνταγὲς τῶν διασημοτέρων Γάλλων δερματολόγων.

Κάθε γράμμα σας μὲ τὰ μυστικὰ ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν θὰ ἀπευθύνεται στή:

Δίδα ΒΕΡΑ
Περιοδικὸν «Φαντάζιο»
Σωκράτους 43
Ἀθήνας

καὶ θὰ περιέχῃ δραχ. 5 εἰς γραμματόσημα.

Ὅσες πάλι θέλουν ἰδιαίτερο γράμμα γιὰ νὰ λάβουν ἀπ' εὐθείας τὴν ἀπάντησι στὸ σπίτι τους, θὰ ἐσωκλείσουν δραχ. 25 εἰς γραμματόσημα.

Πάντως, ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ θὰ σᾶς δίνω κάθε ἑβδομάδα τὶς καλύτερες συμβουλές μου γιὰ τὴν τακτοποίησι τῆς ὠμορφιᾶς σας σύμφωνα μὲ τὰ νέα συστήματα τῆς δερματολογικῆς ἐπιστήμης.

δική σας
ΒΕΡΑ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

Α. Α. Α. Ἀγρίνιον. Βέβαια αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶνε τρομερό. Ἀφοῦ καὶ σὲ κοινὲς πληγὲς σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος δὲν βάζουν τὸ ἰώδιο γιατὶ μπορεῖ νὰ σᾶς κάνῃ πληγές. Πήγατε νὰ καταστρέψετε τὸ πρόσωπό σας. Τὸ χαμομῆλι ποὺ σᾶς συμβούλεψαν εἶνε πολὺ καλό. Νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε πρωΐ καὶ βράδυ χλιαρό. Μὴ βάζετε καμμία κρέμα. Ἀλλὰ δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα παίρνετε τὸ ἀσπράδι ἑνὸς φρέσκου αὐγοῦ καὶ τὸ χτυπᾶτε πολὺ καλὰ γιὰ νὰ ἀφρίσῃ πολύ. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας καὶ ξαπλώνετε ἕως ὅτου νὰ στεγνώσῃ ἐντελῶς. Ἔπειτα ἀπὸ μία ὥρα σηκώνεστε καὶ πλένετε τὸ πρόσωπο μὲ χλιαρὸ χαμομηλόνερο. Μιὰ φορὰ δὲ τὴν ἑβδομάδα χτυπᾶτε τὸ ἀσπράδι μαζὶ μὲ τὸν κρόκο. Ρίχνετε τρεῖς σταγόνες μπενζουάν, τὸ χτυπᾶτε πάλι καὶ ἀλείφετε τὸ πρόσωπο. Μένετε μιὰ ὥρα ξαπλωμένη καὶ ἔπειτα πάλι ξεπλένεστε μὲ χαμομηλόνερο. Ὅταν γίνετε καλά, μεταχειρίζεστε ἐκεῖνα ποὺ εἶχα συμβουλέψει στὴν Ἑρμιόνη.

Ε. Μ. Ἐνταῦθα. Διαβάσατε τὴ συνταγὴ τοῦ αὐγοῦ ποὺ δίνω στὴ δίδα Α. Α. Α. Σᾶς τὴ συνιστῶ, εἶνε πολὺ καλή. Καθαρίζει τὸ πρόσωπο καὶ τὸ δροσίζει. Τὸ χαμομῆλι εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καλλυντικὰ ἰατρικὰ τόσον ἐσωτερικῶς ὅσον καὶ ἐξωτερικῶς. Ἀποφεύγετε τὶς κρέμες. Τὸ λάδι, ἰδίως τὸ ἐλαιόλαδο κάνει πολὺ καλό.

Ὄχι, τὴν κρέμα αὐτὴ δὲν τὴν ἐγκρίνω διόλου. Ἀποφεύγετε τὶς κρέμες. Ἂν σᾶς πειράζῃ νὰ τὸ ἀποφεύγετε. Ἀντικαταστήσατε τὰ πάντα μὲ τὸ καθαρὸ καὶ ἁγνὸ χαμόμηλο. Δὲν θὰ μὲ βρῆτε στὸ γραφεῖο γιατὶ δὲν βρίσκομαι σχεδὸν ποτέ. Ἀποστείλατέ μου μιὰ φωτογραφία σας.

ΕΛΕΝΑ, Βόλος. Ἔγραψα ἰδιαιτέρως. Νὰ μοῦ γράψετε ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι ἡμέρες.

ΜΑΡΙΑ Χ. Πάτρας. ΧΗΡΑΝ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΗΝ, Πειραιᾶ. ΖΩΗΝ, Κέρκυραν. ΛΑΜ. ΚΙΡ. Θεσσαλονίκη. ΡΟΖΑΛΙΑ Μαρ. Σῦρος. Καν ΕΥΣΤΑΘΙΑΝ, ΡΟΔΟΝ ΜΑΙΟΥ, ΜΥΡΙΝΗ, Ἰωάννινα. Ἀπαντῶ δι' ἐπιστολῆς.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ

4ον (Τελευταῖον)

Μιὰ πρωτότυπη αἰσθηματικὴ νουβέλλα τῆς ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Ὁ Σμὶθ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι του στὸ τζάμι καὶ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος φοβόταν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ σπιτιοῦ.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ὁ μαῦρος ἔπεσε μπρούμουτα πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Τότε ὁ Σμὶθ ἔτρεξε κι' ἅρπαξε πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ πιστόλι κ' ἐβγῆκε στὴν αὐλή.

Ὁ μαῦρος δὲν εἶχε πάθει τίποτα, ἀλλὰ εἶχε πέσει ἀπὸ πρόνοια γιὰ νὰ μὴν τοῦ ξαναρρίξουν.

Ὁ Σμὶθ τότε ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε:

—Πήγαινε μέσα καὶ κρύψου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τῆς ἀποθήκης τοῦ ὑπογείου.

»Θὰ σὲ χρειασθῶ ἀργότερα.

Μὲ τὸ πισότλι στὸ χέρι ὁ Σμὶθ ἔκανε τὸ γῦρο τῆς ἐπαύλεως, ἀλλὰ δὲν συνήντησε τίποτα τὸ ὕποπτο.

Ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τότε καὶ περίμενε.

Ἀσφαλῶς κάτι θὰ συνέβαινε τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Αὐτὸς ὁ Κὰρ δὲν θὰ εὑρίσκετο μακρυά.

Τακτοποίησε κάτι ἔγγραφα ποὺ εἶχε στὸ γραφεῖο του, ἔπειτα πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ ἐζήτησε τὴν Ἀσφάλεια.

—Ὁ κύριος Διοικητής;

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

—Ἔχω μιὰ πολὺ σοβαρὰ ὑπόθεσι νὰ σᾶς ἀναθέσω.

—Λέγετε.

—Ἀδύνατον ἀπὸ τηλεφώνου, καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά.

—Τότε ἐλᾶτε στὸ γραφεῖο μου.

—Ἀδύνατον.

—Γιατί;

—Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ περιμένω κάποιο τρομερὸ κακοῦργο.

—Τότε νὰ σετίλω κανένα ἐπιθεωρητή...

—Ὄχι, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νάρθῆτε μόνος σας νὰ πιοῦμε κι' ἕνα ποτηράκι.

»Ξέρετε ὅτι ἔχω μόνο τρεῖς μέρες ποὺ ἔφθασα ἀπὸ τὴν Ἀγγλία κι' ἔχω φέρει μαζί μου ἕνα ἐκλεκτὸ μπράντυ, παλαιό, ἑκατὸ ἐτῶν... μιὰ σταγόνα δίνει ἡράκλειο δύναμι.

—Τότε... ἔρχομαι... Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε πιὸ πρῶτα.

Ὁ Σμὶθ ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικὸ κ' ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτη του, ἕναν Ἄγγλο παληὸ ὑπηρέτη, πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο.

—Ἄκουσε, Τζόνσον, ἄνοιξε τὰ κιβώτια καὶ βγάλε ἕνα μπουκάλι «μπράντυ», φέρε ἕνα σερβίτσιο καὶ δύο ποτηράκια, καὶ μὴν παρουσιαστῇς παρὰ ὅταν θὰ σὲ καλέσω.

»Στεῖλε ὅμως ἐπάνω τὸν Τσὶ-Οὔ-Λά, καὶ περιποιήσου κάποιο μαῦρο ποὺ βρίσκεται στὴν ἀποθήκη.

Ὁ Τζόνσον ὑπεκλίθη καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐξετέλεσε τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου του.

Ἀλλὰ μόλις ἔμεινε μόνος ὁ Σμὶθ ἄκουσε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα.

Βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας.

Ἤθελε τοὐλάχιστον μισὴ ὥρα νὰ ἔλθῃ καὶ μόλις εἶχε περάσει ἕνα τέταρτο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἐκάλεσε.

—Ἐμπρός, ἐφώναξε καὶ σήκωσε τὰ μάτια νὰ δῇ ποιὸς ἦταν ο ἐπισκέπτης.

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ κοντὰ παντελόνια καὶ μὲ γκέτες, μὲ πουκάμισο χακὶ καὶ κάσκα ἀποικιακὴ ἐμπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο.

—Συγγνώμην, εἶπε, ἀλλὰ ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἔβλεπα τὴ δεσποινίδα Ἀλίκη...

—Ὁ κύριος πῶς ὀνομάζεται;

—Κάρ!

—Ἆ! πράγματι ὁ ἀγαπημένος φίλος τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης, νομίζω ὅτι ἔχετε καὶ κάποιον ἄλλο φίλο... τόν... τόν...

—Ντάν... μάλιστα.

—Ἀκριβῶς, Ντάν.

—Τί κάνει; Ἀνέλαβε τὰ ὀρυχεῖα τοῦ πατέρα του;

—Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς...

—Τί πρᾶγμα;...

—Τοῦ συνέβη κάποιο δυστύχημα.

—Τί λέτε;

—Ναί... Ἔπεσε ἕνα κομμάτι χῶμα μέσα στὸ ὀρυχεῖο καὶ τὸν πλάκωσε.

—Τὸν καϋμένο, θὰ λυπηθῇ πάρα πολὺ ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη.

—Γι' αὐτὸ ἦρθα... Γιὰ νὰ τῆς τὸ πῶ... Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη; Σεῖς ποιὸς εἶσθε; Βλέπω ἔγιναν μεταβολὲς στὴν ἔπαυλι.

—Ἆ! Δὲν τὸ ξέρετε; Βέβαια, εἴχατε πάει μὲ τὸν Ντὰν στὰ ὀρυχεῖα! Λοιπόν, ἡ δὶς Ἀλίκη ἔφυγε... Πῆγε στὴν Ἀγγλία!

—Πῶς; Στὴν Ἀγγλία;

—Ναί, καὶ τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ νοίκιασε σὲ μένα... Ὠνομάζομαι Σμὶθ Χάρτον, τῆς Ἑταιρίας «Ἰντερκοντίνενταλ Ἔξπορτ Κόμπανυ».

—Χαίρω πολύ... Ἀλλά... Δὲν ἄφησε καμμία παραγγελία γιὰ μένα; Πῶς ἔφυγε τόσο ἀπρόπτα;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ὁ θόρυβος αὐτοκινήτου ἔξω στὴν αὐλή.

Ὁ Κὰρ μόλις ἄκουσε ὅτι τὸν κατηγοροῦσαν, ὥρμησε γιὰ νὰ φύγῃ

Ὁ Σμὶθ, σηκώθηκε κ' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν Κάρ, τοῦ εἶπε:

—Ναί, ἄφησε κάποια παραγγελία πολὺ ἐνδιαφέρουσα μάλιστα...

—Ἀλήθεια; Λέγετε... Ἀνυπομονῶ.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας.

Ὁ Σμὶθ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ τοῦ ἔγνεψε.

—Λοιπόν, κύριε Κάρ, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη μὲ ἐξουσιοδότησε νὰ σᾶς παραδώσω στὴν Ἀστυνομία.

Ὁ Κὰρ ἀνατινάχθηκε κ' ἔκανε νὰ ὡρμήσῃ πρὸς τὰ ἔξω.

Ὁ Διοικητὴς ὅμως ἐπρόλαβε, τὸν ἅρπαξε καὶ τοῦ πέρασε στὰ χέρια τὰ σίδερα.

—Παρ' ὅλο ποὺ δὲν ξέρω γιατὶ σοῦ περνῶ τὶς χειροπέδες, ἐν τούτοις βασίζομαι στὰ λόγια ἑνὸς Ἄγλου τζέτλεμαν... Σᾶς ἀκούω, κύριε Σμίθ.

Ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ γραφείου εἶχε βγῇ καὶ κύτταξε ὁ Κινέζος Τσὶ-Οὔ-Λή.

Μ' ἕνα χαιρέκακο χαμόγελο εἶχε παρασταθῇ στὴ σκηνή.

—Τὸ κύριο Κάρ, κύριο Ἀστυνόμο... εἶνε μεγάλο κακοῦργο. Ἐγκὼ ξέρει καλά... Ἐγκὼ παληὸ ὑπηρέτη δεσποινίδα Ἀλίκη. Ξέρω καλά...

Ὁ Κὰρ ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ ἐπάνω του.

Ἀτάραχος ὁ Κινέζος χαμογελοῦσε.

Τότε ὁ Σμὶθ διέταξε τὸν Κινέζο νὰ φέρῃ ἐπάνω τὸν μαῦρο συνένοχο τοῦ Κὰρ καὶ τοῦ Ντάν.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Κὰρ ἄλλαξε χρῶμα.

Τὰ δόντια του ἔτριζαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὸ κακό του.

Ὁ μαῦρος ἐπανέλαβε ὅλη τὴν ἱστορία. Εἶπε ὅλα ἐκεῖνα ὅσα εἶχε πῆ προηγουμένως καὶ στὸν Σμίθ.

Τότε ὁ Διοικητὴς τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο του καὶ ἦρθεν ὁ ἐπιθεωρητὴς Σῆαρ μὲ δύο ἀστυφύλακας καὶ τὸν παρέλαβαν.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ Σμὶθ ἐγέμισε τὰ ποτηράκια, καὶ ὁ Διοικητὴς δοκιμάζοντας ἀπὸ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ μπράντυ, ἐχτύπησε τὴ γλῶσσα του καὶ ηὐχήθη πολὰ καλὰ γιὰ τὴ γνωριμία τους μὲ τὸν Σμίθ.

—Δὲν προφθάσατε νὰ πατήσετε τὸ πόδι σας στὸ Ντουρμπὰν καὶ μοῦ προσφέρατε δύο πράγματα, κύριε Σμίθ. Ἕναν κακοῦργο κ' ἕνα ὑπέροχο πιοτό. Θὰ γίνωμε πολὺ καλοὶ φίλοι, κύριε Σμίθ.

Ἔσφιξαν τὰ χέρια καὶ ὑποσχέθηκαν νὰ συναντηθοῦν τὸ βράδυ στὴ Λέσχη.

★

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Σμὶθ ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι.

—Καὶ τώρα; ἐφώναξε.

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε δυνατὰ μέσα στὸ ἄδειο δωμάτιο.

Τὸ δωμάτιο ὅμως δὲν ἦταν ἐντελῶς ἄδειο, ἀπὸ μιὰ γωνιὰ παρουσιάστηκε ὁ Κινέζος, ὁ παληὸς καὶ πιστὸς ὑπηρέτης τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης.

—Τὸ κυρία εἶνε πολὺ καλό... Ἀλλὰ θὰ εἶνε λυπημένο...

—Λοιπόν;

—Λοιπὸν ἐγκὼ τέλω ζητήσει ἄδεια νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ κυρία...

—Δὲν θέλεις νὰ μείνῃς μαζί μου;

—Ναί, ἀλλὰ μαζὶ μὲ κυρία...

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

—Κύριο Σμὶθ καταλάβεις ἅμα ἔρτῃ ἐντὼ κυρία...

—Ἔχεις εἴδησι ὅτι ἡ κυρία σου ἔρχεται;

—Ὄκι... ἐγκὼ πάει φέρει κυρία...

Ὁ Σμὶθ ἅρπαξε τὸν πονηρὸ Κινέζο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ χοροπηδοῦσε μαζί του.

Αὐτὴ ἡ νέα τοῦ εἶχε κάνει πράγματι ἐντύπωσι.

Δὲν ἦταν μόνο ὡραία, ἦταν καὶ δραστηρία στὴ ζωή. Ἦταν Ἀγγλίδα... Ἦταν καὶ κόρη τοῦ μεγαλυτέρου βιομηχάνου τοῦ Λονδίνου.

Τοῦ ἤρεσε πολὺ αὐτὴ ἡ νέα.

—Νὰ σὲ κεράσω, Τσὶ-Οὔ-Λή...

—Εὐχαριστῶ, κύριο... Ἐγκὼ πίνει μόνο τσάϊ.

—Τότε πάρε ἐδῶ πέντε λίρες ν' ἀγοράσῃς ἑκατὸ ὀκάδες τσάϊ νὰ πίνῃς ὥς ποὺ νὰ χορτάσῃς. Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; Θὰ πᾷς νὰ φέρῃς τὴν κυρία σου; Ναί; Ὡραία, μεθαύριο φεύγει βαπόρι γιὰ τὴ Ζανζιμπάρη. Θὰ πάρῃς ὅλα τὰ ἔξοδά σου κ' ἕνα τσὲκ ἀπὸ πεντακόσιες λίρες προκαταβολὴ ἀπὸ ἐνοίκια τῆς ἐπαύλεως κ' ἕνα γράμμα!

Ὁ Κινέζος ὑπεκλίθη κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ Σμὶθ δὲν περίμενε περισσότερο, ἐκάθησε στὸ γραφεῖο κι' ἔγραψε ἀμέσως τὸ γράμμα:

«Δεσποινὶς Ἀλίκη,

Ἔχω ἀπολύτως ἀνάγκη ἀπὸ μίαν ἰδιαίτερο γραμματέα. Δυστυχῶς ἐδῶ δὲν εὑρῆκα κατάλληλο. Σᾶς παρακαλῶ λοινὰ ἐγκαταλείψετε τὸ Ζανζιμπὰρ καὶ νάρθῆτε καὶ πάλι στὸ Ντουρμπάν. Οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐξηνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ Ντουρμπὰν ἐξέλειπαν.

Ὁ Κινέζος ὑπηρέτης θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ λεπτομερῶς.

Σᾶς περιμένω λοιπὸν μὲ τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιον.

Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ συνεργασθοῦμε.

Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σας θὰ κυκλοφορήσῃ καὶ πάλι στὴν ἀγορὰ καὶ θὰ ἐπιβληθῇ μὲ σεβασμὸ τόσο στὴν Ἀφρική, ὅσο καὶ στὴν Ἀγλία.

Μετὰ τιμῆς
ΣΜΙΘ ΧΑΡΣΟΝ»

★

Ἡ χαρὰ τοῦ Σμὶθ ἦταν μεγάλη ὅση καὶ ἡ ἀνυπομονησία του.

Ἔδωσεν ἀμέσως ἐντολὴν νὰ ἐπιδιορθώσουν τὸ περίπτερο τοῦ κτήματος ὅπου ἐγκατεστάθη προσωρινῶς, διότι τὰ δωμάτια τῆς ἐπαύλεως θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ γραφεῖο καὶ γιὰ διαμερίσματα τῆς Ἀλίκης.

Ἐπὶ τέλους ἡ μεγάλη ἡμέρα ἔφθασε.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ κατέβηκε ὁ Σμὶθ στὸ λιμάνι καὶ περίμενε νὰ φανῇ τὸ βαπόρι τῆς ἀκτοπλοΐας.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἐνεφανίσθη καὶ τότε πῆρε μιὰ ἀτμάκατο καὶ βγῆκε στ' ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ τὸ ὑποδεχθῇ.

★

Ἀμίλητοι ἐκυττάζοντο!

Εἶχαν ἐπιστρέψει πρὸ πέντε λεπτῶν στὴν ἔπαυλι.

Μιὰ συγκίνησις εἶχε καταλάβει τὶς ψυχές τους.

Ἡ Ἀλίκη τὰ ἤξερε ὅλα.

Ἤξερε τί ἔκανε γι' αὐτὴν ὁ Σμίθ, καὶ καταλάβαινε τώρα πολὺ καλὰ τὰ αἰσθήματά του.

Ὁ Σμὶθ δὲν τὴν ἔφερνε πίσω γιὰ γραμματέα του.

Τὴν ἤθελε γιὰ γυναῖκα του.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τῆς τὸ πῇ;

Δν εἶχαν γνωρισθῇ προσωπικῶς τόσο καλά, παρ' ὅλο ποὺ τὰ γεγονότα ποὺ μεσολάβησαν τοὺς εἶχαν τόσο πολὺ συνδέσει.

Πῶς θὰ ἐξέφραζε λοιπὸν τὴν εὐτυχία του;

—Ἀλίκη, τῆς εἶπε. Εἶσαι πολὺ μόνη, πάρα πολὺ μόνη.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχεν ἔλθει ἡ κρίσιμη στιγμὴ τῆς ζωῆς της.

—Δὲν μὲ γνωρίζεις καλά... Θὰ ἤθελα νὰ μὲ γνωρίσῃς... Δηλαδή... Πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ... Σ' ἀγαπῶ!

Ἐπὶ τέλους τὴν εἶπε τὴ μεγάλη λέξι.

Ἐκείνη, ἅπλωσε τὰ χέρια της, κι' ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε.

Αὐθόρμητα οἱ δύο νέοι ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ἐπὶ τέλους!

Τὰ βάσανά της εἶχαν σταματήσει.

Ἡ περιπέτειά της στὴ ζωὴ εἶχε κρατήσει πάρα πολύ!

Ἕνα φίλημα ἕνωσε τὶς δύο ψυχές, καὶ ἕνας ἱερεὺς τὴν ἑπομένη τοὺς ἕνωσε γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή!

ΤΕΛΟΣ

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

●

ΑΧ! ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Ὁ παπποῦς: Ἂν εἶσαστε φρόνιμα παιδιά, θὰ πᾶτεστὸν παράδεισο. Ἂν εἶσαστε ἄτακτα, θὰ πᾶτε στὴν κόλασι.

Τὰ ἐγγονάκια: Τί πρέπει νὰ εἴμαστε γιὰ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο;

ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ

Ἐπίκαιρη εὐθυμογραφικὴ ἔρευνα γιὰ τὶς συγκινήσεις τῶν νεοσυλλέκτων

—Εἶνε Γιάννης!...

—Περᾶστε οἱ πρῶτοι!...

Ἀπὸ ὄρθρου βαθέως οἱ ὑποψήφιοι, ἕνας-ἕνας, ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες τῶν διαφόρων μονάδων. Ἕνας κόσμος ἐντελῶς διάφορος μεταξύ του, εἶχε σχηματίσει «οὐρὲς» ἔξω ἀπὸ τὶς πόρτες τῶν διαφόρων συνταγμάτων. Δίπλα στὸν φρεσκοσιδερωμένο κύριο, ἔβλεπες τὸν ἀπεριποίητο παραγυιὸ τοῦ μπακάλη μὲ τὴν ἀκάθαρτη μπλούζα του καὶ δίπλα στὸ «στρωτὸ» πρόσωπο τοῦ σπουδαστοῦ, διέκρινες τὸ τραχὺ τέτοιο τοῦ χειρώνακτος. Ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι τους ἐκεῖ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Ἡ ἴδια σκέψις τριγύριζε σ' ὅλων τὰ μυαλὰ κι' ἡ ἴδια συγκίνησις κατεῖχε ὅλους. Ἡ πολιτεία τοὺς ὑπελόγιζε καὶ τοὺς καλοῦσε ὑπὸ τὰ ὅπλα της.

Περίμεναν τὴ σειρά τους, γιὰ να μποῦν σὲ μιὰ καινούργια γι' αὐτοὺς κοινωνία, σ' ἕνα καινούργιο κόσμο. Οἱ συνήθειες ποὺ εἶχαν μέχρι σήμερα ἔπρεπε νὰ ξεχαστοῦν καὶ τὰ «ὀφίτσια» τὰ ὁποῖα ἴσως εἶχαν ὡς πολίτες, ἔμπαιναν στὸ περιθώριο. Ὁ γυιὸς τοῦ ἐφοπλιστοῦ θὰ κοιμηθῇ δίπλα στὸ γυιὸ τοῦ ἐργάτου, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ δυό τους ἀπ' τὸ ἴδιο καζάνι θὰ πάρουν τὴν καθημερινή τους μερίδα. Ὁ «ἐπιούσιος» καὶ γιὰ τὸν ἕνα καὶ γιὰ τὸν ἄλλο θὰ εἶνε ἡ κουραμάνα καὶ τὸ πανάκριβο σκαρπίνι τοῦ ἑνὸς ὅπως καὶ τὸ τρύπιο παποῦτσι τοῦ ἄλλου, ἡ ἀρβύλα θὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ. Τάξεις κοινωνικὲς ὁ στρατὸς δὲν ἀναγνωρίζει. Σὰν φορέσῃς τὸ χακὶ πρέπει νὰ ξεχάσῃς τὸ τί ἤσουν. Σήμερα εἶσαι ἁπλὸς στρατιώτης καὶ ὁ χθεσινὸς κατώτερός σου ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ μπορῇ νὰ σὲ διατάζῃ. Κάτω ἀπὸ τὸ χακὶ θὰ δῇς τὸν κόσμο ἐντελῶς διάφορον ἀπ' ὅ,τι τὸν ἔβλεπες μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Ἄλλωστε καὶ τὸ ὄνομά σου ἀκόμη θὰ ἀλλάξῃ. Εἴτε Παῦλο σὲ λένε, εἴτε Κώστα, εἴτε Ἀντώνη, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φορέσῃς τὸ στρατιωτικὸ χιτώνιο αὐτομάτως θὰ μετονομασθῇς σέ... Γιάννη.

—Γιάννης εἶνε σοῦ λέω...

—Μπράβο! Ποῦ τὸ κατάλαβες;

—Μύτες ψηλὲς τὸ καπέλλο, καινούργια στολή, ἀρβύλες τῆς ὥρας καὶ οἱ γκέττες κάθε ἄλλο παρὰ καλὰ δεμένες...

Ἡ παρατηρητικότης αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν εἶνε καθόλου ἀξία συγχαρητηρίων. Ὁ νεοσύλλεκτος «μεγάλα φωνεῖ» ὅτι εἶνε νεοσύλλεκτος. Τὸ ντύσιμο, ἡ σκιὰ ἑνὸς χαμόγελου ποὺ διαγράφεται στὰ χείλη, τὸ φρεσκοκουρεμένο κεφάλι ποὺ διαφαίνεται κάτω ἀπὸ τὸ δίκωχο. Ἔπειτα οἱ κινήσεις, τὸ βάδισμα... Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ συνηθίσῃ τὸ πόδι στή... σκληρότητα τῆς βακέττας! Ὅλα δείχνουν πὼς μόλις πρὸ ὀλίγου συγκατελέχθη στὶς μονάδες τοῦ στρατοῦ.

—Ἂς περάσουν οἱ πρῶτοι... ἀκούγεται ἡ «διαταγὴ» ἑνὸς λοχία.

Ξεκολλοῦν ἀπὸ τὸ πλῆθος μερικοὶ καὶ προχωροῦν.

—Περᾶστε ἀπάνω. Θὰ μπῆτε ἐκεῖ ποὺ γράφει «Ἀναρρωτήριο».

Ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ ὑποψηφίου μὲ τὸ στρατὸ γίνεται μέσῳ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

—Γδύσου, δευτέρα «διαταγή».

Ὁ κληρωτὸς βγάζει ἀπὸ ἐπάνω του... τὴν προηγουμένη του ζωή.

—Πῶς λέγεσαι;

—Ἰωάννης...

—Ρὲ δὲν σὲ ρώτησα πῶς θὰ λέγεσαι. Τὸ ὄνομά σου σὲ ρωτῶ.

—Μάλιστα, κύριε ἰατρέ... Ἰωάννης σᾶς λέγω...

—Τ' ἄλλο σου ὄνομα;

—Δὲν ἔχω, κύριε ἰατρέ...

—Τί ἠλίθιος εἶνε, μωρέ! Βρὲ τὸ ἐπώνυμό σου...

—Τοὔνομα ἐζητούσατε μόνον, κύριε ἰατρέ. Δὲν ἀκριβολογούσατε. Τώρα μάλιστα, ἐννοῶ. Παπανάρετος Ἰωάννης.

—Πόσες φορὲς ἐπαναλαμβάνεται τὸ «Πα»;

—Τριάκις, κύριε ἰατρέ...

—Τί δουλειὰ κάνεις;

—Φοιτητὴς τῆς Θεολογίας...

—Πλησίασε. Γιὰ ἀνάσανε... Δυνατά, πιὸ δυνατά. Ἐν τάξει, δὲν ἀκούω τίποτα...

—Περίεργον, κύριε ἰατρέ... Καὶ ὅμως ἡ καρδία μου πάει νὰ σπάσῃ...

—Μωρὲ αὐτὸς εἶνε ἐντελῶς ἠλίθιος! Γράψτε «ἱκανός».

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε ἰατρέ. Ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ ὁ πατήρ μου, νὰ σᾶς ἀκούσῃ ὅτι μὲ θεωρεῖτε ἱκανὸ καὶ ὄχι ἀνίκανον ὅπως αὐτός. Σας εὐχαριστῶ, κύριε ἰατρέ...

Ἡ δευτέρα ἐπαφή... ὁ κουρέας. Στενωτάτη μάλιστα καὶ ὀλίγον... ἀνατριχιαστική.

—Ὤωωχ... Σιγώτερα ρὲ φίλε... Μοῦ κόβεις τὰ μαλλιὰ ἢ μοῦ τὰ ξερριζώνεις;...

Οἱ καρηκομόωντες ἐγκαταλείπουν τοὺς ὀντουλαρισμένους πλοκάμους τους στὸ δάπεδον τοῦ κουρείου. Οἱ μαῦρες, οἱ ξανθές, οἱ κόκκινες τοῦφφες τῶν μαλλιῶν, ἀδελφωμένες στὴν ἐγκατάλειψί τους, εἶν' ἁπλωμένες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Τί παθητικὴ πνοὴ ὅμως μποροῦν νὰ ἔχουν, ἀντρίκια μαλλιά;

—Δὲν ἔχω, κύριε ἰατρέ!...

Ἡ πρώτη μεταμφίεσις ἔγινε. Ἐπακολουθεῖ ἡ δευτέρα καὶ ἡ τελευταία. Τὸ χακὶ σφιχτὰ γυαλίζει τὸ νεοσύλλεκτο, μαζὶ μὲ τὶς εὐθύνες του.

Τρεῖς μέρες περιορισμός.

—Πέντε μέρες κράτησι...

—Δύο μέρες φυλάκισι...

Μὰ τί λέω; «Ἀκόμη δὲν τὸν βαφτίσαμε... Γιάννη τὸν ἐβγάλαμε;»

Τὸ βάφτισμα γίνεται στὴν... εὐρύχωρη κολυμβήθρα τοῦ χιτώνιου καὶ τῆς κιλόττας. Βλέπετε, τὰ ροῦχα δὲν ἔχουν γίνει κατόπιν εἰδικῆς παραγγελίας.

Μὲ τὰ ἴδια μέτρα καὶ μὲ τὸ ἴδιο φιγουρίνι θὰ ντυθοῦν ὅλοι. Τὸ μόνο ποὺ ἀλλάζει εἶνε τὸ σῶμα τοῦ καθενός.

—Πανάρετος...

—...Πανάρετος Ἰωάννης...

—Παπαπανάρετος, θέλετε νὰ πῆτε, κύριε στρατιῶτα...

—Ψύλλους στ' ἄχυρα ζητᾶς. Ἐσὺ εἶσαι;

—Πλήρης...

—Πέρασε μέσα...

Ἕνας-ἕνας μὲ τὴ σειρά του ἐφοδιάζεται μὲ τὴ στολή του καὶ ἀρχίζει ἡ... πάλη τοῦ ντυσίματος. Δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ νὰ πρωταρχίσουν. Δοκιμάζουν, ξαναδοκιμάζουν.

Προσπαθοῦν, βασανίζονται. Τοῦ ἑνὸς τοὔρχονται στενά, τοῦ ἄλλου φαρδειά. Ἔπειτα εἶνε οἱ ἀρβύλες. Τί περίεργο κατασκεύασμα εἶνε πάλι αὐτές! Ὑπάρχουν ἀρβύλες στὶς ὁποῖες εὐρύχωρα-εὐρύχωρα μπαίνουν καὶ τὰ δυὸ πόδια στὴν καθεμιά, εἶνε πάλι ἄλλες στὶς ὁποῖες δὲν χωράει οὔτε τὸ μεγάλο δάχτυλο.

—Ὤ! περίεργον, περίεργον, ἀναφωνεῖ ὁ Ἰωάννης Παπανάρετος. Καὶ δὲν τὸ εἶχον πρότερον παρατηρήσει. Ὁ εἷς μου ποὺς εἶνε μεγαλύτερος τοῦ ἑτέρου...

—Γιατί; τὸν ἐρωτᾷ ὁ διπλανός του.

—Διότι ὁ εἷς εἰσέρχεται εὐκόλως, ὁ ἕτερος ἀδυνατεῖ.

—Βρὲ τὰ παπούτσια σου εἶνε διάφορα...

—Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ. Τὰ ὑποδήματα, ἔχετε δίκαιον.

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ πράγματα ἰσοζυγίζονται. Τά... περισσεύματα τοῦ ἑνὸς δίδονται πρὸς κάλυψιν τῶν... ἐλλειμμάτων τοῦ ἄλλου κι' ἔτσι γίνεται κατὰ προσέγγισιν ἰσολογισμός. Ἐντύθηκαν οἱ νεοσύλλεκτοι καὶ ἡ πόλις... στρατοκρατεῖται. Ἐγέμισαν οἱ δρόμοι ἀπὸ χακὶ κι' ἀπὸ ἀρβύλες. Οἱ ψηλὲς «κόχες» τοῦ δικώχου σχίζουν τὸν αἰθέρα καὶ οἱ πρόκες τῆς ἀρβύλας ἀντηχοῦν στὸ λιθόστρωτο σάν... βολὲς πολυβόλου.

—Κρὰπ, κρὰπ, κράπ...

Οἱ «γιάννηδες» μὲ τὸ μπόγο... τῆς παρελθούσης ζωῆς τους ἀνὰ χεῖρας, διασχίζουν τοὺς δρόμους. Οἱ συμβουλὲς τῶν παλαιοτέρων συστρατιωτῶν τους στριφογυρίζουν μέσα στὴ σκέψι τους:

—Γιὰ νὰ περάσῃς καλὰ στὸ στρατὸ πρέπει νὰ κάνῃς τὸν κουτό, συνεβούλευε ἕνας.

Ἄλλος πάλι εἶχε ἀντίθετο γνώμη:

—Γιὰ νὰ περάσῃς καλά, πρέπει νὰ κάνῃς τὸν ἔξυπνο.

Τρίτος πάλι πρόσφερε τὸ θάρρος μὲ τὴν... καραβάνα.

—Μὴ στενοχωριόσαστε, ρὲ παιδιά... Θὰ περάσῃ γρήγορα ὁ καιρός. Εἶμαι δέκα μῆνες, τρεῖς ἡμέρες καὶ δώδεκα ὧρες στρατιώτης καὶ σᾶς ὁρκίζομαι πὼς νομίζω ὅτι ντύθηκα χθές.

Ὁ Κωστάκης ντύθηκε...

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ νεοντυμένου στὸ σπίτι εἶνε θορυβώδης.

—Ὁ Κωστάκης ντύθηκε. Μαρίααα ἔλα νὰ τὸν δῇς τί χαριτωμένος ποὺ εἶνε.

Ἀναστατώνεται τὸ σπίτι καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ὅλη ἡ γειτονιά.

Τρεχάματα, φωνές, κακό. Καὶ στὸ τέλος καὶ ἡ βασανιστική... ἀνάκρισις:

—Πές μας, πῶς σὲ ντύσανε;

—Πῶς... τοῦτο, πῶς... ἐκεῖνο;

—Γύρισε νὰ σὲ δοῦμε. Τὸ σακκάκι σου εἶνε φαρδὺ καὶ ἡ κιλόττα σου στενή. Σὲ στενεύουν οἱ ἀρβύλες σου;

Καὶ βρίσκουν σφάλματα στὴν ἐφαρμογή, στὸ ράψιμο, σὰν νὰ ἐξήταζαν κανένα μανεκὲν τοῦ Οἴκου Πατοῦ ἢ τοῦ Οἴκου Λελόγκ.

Ὁ ἴδιος θόρυβος καὶ στὸ σπίτι τοῦ Παπαναρέτου Ἰωάννου.

—Ὁ Γιάννης μου στρατιώτης; Νὰ σὲ φιλήσω, παιδί μου...

(Σκίτσα τοῦ ἰδίου)

ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΩΝ ΦΙΟΡΔ

Ἕνα βράδυ φθινοπωρινὸ εἶδα τὴ Νεράϊδα νὰ χαμογελᾷ στὰ βάθη τῶν φιόρδ.

Ἡ φωνή της κύλησε μέσα στὴ σιωπὴ καὶ μοῦ εἶπε:

—Δός μου τριαντάφυλλα, τριαντάφυλλα γιὰ τὰ μαλλιά μου... Τὰ μαλλιά μου μοιάζουν μὲ τὶς ἀνταύγιες τοῦ φεγγαριοῦ ἀπάνω στὰ κύματα... Δός μου τριαντάφυλλα γιὰ νὰ τὰ βάλω στὰ μαλλιά μου.

Μάζεψα τ' ἀγριοτριαντάφυλλα ποὺ ἀσπρολογοῦν στὸν κάμπο καὶ τὰ σκόρπισα μέσα στὰ κύματα.

—Καὶ τὺ τί θὰ μοῦ δώσῃς γιὰ τὰ τριαντάφυλλά μου; τῆς εἶπα.

—Δὲν θὰ σοῦ δώσω τίποτε...

Ἕνα βράδυ φθινοπωρινὸ εἶδα τὴ Νεράϊδα νὰ χαμογελᾷ στὰ βάθη τοῦ φιόρδ:

—Δός μου φροῦτα γιὰ τὴ γιορτὴ τῶν Ξωθιῶν καὶ τῶν Πνιγμένων, μοῦ εἶπε.

»Ἀργοσαλεύουν μέσα στὰ νερὰ καὶ τὸ σάλεμμά τους ἔχει τὸ ρυθμὸ τῆς παλιρροίας... Ἡ ψυχή τους μοιάζει μὲ τὸ κοχύλι ποὺ ἀντηχεῖ αἰώνια μὲς στὴ βουὴ τῆς θάλασσας... Δὲν θυμοῦνται πιὰ καμμιὰν ἀγάπη...».

Μάζεψα τὰ κούμαρα ποὺ κοκκινίζουν τὰ βουνὰ καὶ τὰ σκόρπισα μέσα στὰ κύματα.

—Δὲν θὰ μοῦ δώσῃς τίποτε γιὰ τὰ φροῦτα τοῦ βουνοῦ; ρώτησα τὴ Νεράϊδα.

—Μὴν περιμένῃς τίποτε ἀπὸ μένα, μ' ἀποκρίθηκε. Ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη ποὺ δὲν χαρίζει τίποτε. Ρίξε μου ὅμως στ' ἁπλωμένα μου χέρια τὸ περιδέραιο τὸ χρυσὸ ποὺ σοῦ χάρισε μι ἀφορὰ ἡ ἀγάπη σου... Γιατὶ μέσα στὴ θολοῦρα βλέπω τοὺς Πνιγμένους νὰ μὲ καλοῦνε

Μετάφρασις ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ἄνθρωποι δίχως Οἰκογένεια

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ .·. ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἄλλοτε «ὡραῖος Μαυρίκιος» ἐσήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ἕναν καθρέφτη.

— Ἂν ἤσουν, θεία μου, τί ἤμουν, καὶ ἂν γινόσουν ὅ,τι ἔγινα, ἂν δὲν εἶχες ἀκόμα ἀποπλύνει τὸ αἷμα τῆς ἐκδικήσεως τῶν ἀντιπάλων, πές μου, θεία, τί θὰ ἔκανες;

Ἐκείνη δὲν εἶπε τίποτα. Ἐκεῖνος συνέχισε:

— Μὲ οἰκτείρεις καὶ λὲς ὅτι ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἄλλες χαρὲς μέσα στὴ ζωή! Αὐτὸς ὁ ἄθλιος μ' ἐσκότωσε ἠθικῶς. Θὰ ἐκδικηθῶ κάποτε! Μέχρι τότε δὲν θὰ ἔχω παρὰ μονάχα μιὰ σκέψι νὰ τὸν πλήξω σὲ ὅ,τι ἔχει τὸ πιὸ προσφιλές. Θὰ περιμένω τὴ στιγμὴ καὶ θὰ πληρώσω μὲ ὅλα τὰ ἑκατομμύριά μου. Θὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἡ στιγμή; Δὲν ξέρω! Μέχρι τότε θὰ παραμονεύω. Ἐλπίζω νὰ μὲ βοηθήσετε μὲ ὅλας σας τὰς δυνάμεις! Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἤμαστε δύο σύμμαχοι, δύο συμπολεμισταί.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του.

— Ναί, ἔτσι σ' ἀγαπῶ! ψιθύρισε. Ὥστε θὰ ζήσουμε ἀπὸ δῶ κι' μπρὸς οἱ δυό μας, μόνοι;

— Ναί, θεία μου!

Σιώπησαν μερικὰ λεπτά.

Ἔπειτα ὁ νέος μαρκήσιος ἐρώτησε:

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ἦταν ἐδῶ ὁ ἱερεὺς ντ' Ὠλνέ.

— Ναί.

— Τὸν εἶχε ζητήσει ὁ πατέρας;

— Πράγματι...

— Μήπως τοῦ εἶπε τίποτα;

— Ἐπρόκειτο. Ἀλλὰ πρόφθασε ὁ θάνατος καὶ τὸν πῆρε ἐγκαίρως...

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀπήντησε:

Εἶπε μόνον:

— Πρέπει νὰ στείλωμε ἕνα τηλεγράφημα στὴ Λουΐζα.

— Αὔριο τὸ πρωΐ.

— Θὰ λυπηθῇ πάρα πολύ.

— Μὴ στενοχωρεισαι! Ἐκείνη θὰ παρηγορηθῇ. Σὲ μερικὲς ἡμέρες θὰ ξεχάσῃ ἐντελῶς τὸ δυστύχημα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης. Θὰ πάῃ νὰ ἀποτραβηχθῇ στὰ κτήματά της κι' ἐμεῖς θὰ μείνωμε ἐδῶ ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο σ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ σπίτι σὰ σὲ φυλακή.

— Τόσο τὸ καλύτερο!

★

Στ' ἀναμεταξὺ οἱ νειόπανδροι εἶχαν σταματήσει στὴ Λυὼν καὶ ἔμεναν σ' ἕνα πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

— Θὰ σ' ἀγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ψοθύρισε ἐκεῖνος.

Ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Ἀλήθεια;

— Σὲ ὅ,τι ἔχω πιὰ ἀγαπητό.

— Ὁρκίσου ἀκόμα!

— Στὴ ζωὴ τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑπόδειγμα τιμιότητος. Στὴ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἦταν ὑπόδειγμα ἁγίας.

— Εὐχαριστῶ...

Ἐκείνη ἐπέμενε:

— Ἔτσι λοιπόν; Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου.

— Κι' ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ;

Τὴν κύτταξε περίεργα.

— Ναί. Ὅποια εὐτυχία, ἢ ὅποια δυστυχία κι' μεσολαβήσῃ, δὲν θὰ παύσω νὰ σ' ἀγαπῶ. Θὰ μείνωμε ἑνωμένοι μέχρι τὸ θάνατο!

Ἐκεῖνος τότε ἔνοιωσε τὰ θερμὰ δάκρυά της νὰ τοῦ βρέχουν τὰ μάγουλα.

— Γιατὶ κλαῖς;

Κάτι πῆγε νὰ πῇ, ἀλλ' ἐδίστασε. Τέλος ἐπρόφερε:

— Ἀπὸ μεγάλη εὐτυχία!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΑ ΝΟΘΑ!

I

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἔχουν περάσει 18 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ συνέβησαν τὰ τελευταῖα γεγονότα ποὺ ἀφηγήθημεν παρὰ πάνω.

Μέσα σὲ μιὰ ἔπαυλι τοῦ Νεϊγὺ στὴν ὁδὸ Μποργκέζε μιὰ κυρία ἡλικίας 60 περίπου ἐτῶν, πολὺ κομψή, πηγαινοερχόταν καὶ ἔρριχνε μιὰ τελευταία ματιὰ στὰ συγυρισμένα ἔπιπλα τῆς ἐπαύλεως.

Ἦταν Ἀπρίλης.

Ἡ ὥρα ἦταν 6 ½ πρωϊνὴ καὶ ἡ κυρία ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐπιθεώρησι τῶν δωματίων κατέβηκε στὴν κουζίνα, χαιρέτησε τὴν ὑπηρέτριά της, τὴ Ζουατίνα, ἤπιε τὸ γάλα της καὶ βγῆκε στὸν κῆπο.

Κάτι περίμενε, κάτι τὴν ἀνησυχοῦσε καὶ ἄνοιξε τὴν καγκελόπορτα.

Τώρα βγῆκε μέχρι ἔξω στὸ δρόμο κι' ἐκύταζε πρὸς τὸ βάθος μήπως δῇ κανένα ἁμάξι νὰ ἔρχεται.

Ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ γέρου κτηματίου τοῦ Μπουτερός, ἡ θεία τῆς Ρόζας, ἡ ὁποία εἶχε ἀναλάβει τὴ διατροφὴ καὶ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθει τόσο μοιραία σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρωΐ, ὅπως κάθε τόσο, θὰ ἐρχόταν ἡ Ρόζα Μπρουντὲν γιὰ νὰ δῇ τς γυιό της τὸν Μαρσὲλ καὶ νὰ μείνῃ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες κοντά της.

Γιατὶ ὅμως ἀργοῦσε νὰ φανῇ τὸ ἁμάξι;

Ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν καμπὴ τοῦ δρόμου ἐφάνηκε ἕνας ποδηλάτης.

Ἦταν ὁ Μαρσέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στὸ σταθμὸ μὲ τὸ ποδήλατο.

Ἔφθασε κοντὰ στὴ θεία του, τὴν κυρὰ Κολομβίνα, ἡ ὁποία τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ ποδήλατο.

Ἡ Ρόζα θυμόταν καμμιὰ φορὰ τὰ παληὰ καὶ πήγαινε κι' εὕρισκε τὸ γέρο ἀνάπηρο, στὸν ὁποῖον χρωστοῦσε μεγάλη εὐγνωμοσύνη

— Δὲν ἦρθε! εἶπεν ὁ νέος.

— Δὲν μπορεῖ.. Θἄρθῃ.

— Ναί, μοῦ εἶπαν ὅτι τὸ τραῖνο εἶχε καθυστέρησι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ μείνω περισσότερο, διότι ἔχω δουλειὰ στὸ γραφεῖο.

Πράγματι ὁ Μαρσέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει ἕνας πολὺ ὡραῖος νέος, εἶχε βγάλει τὸ Πανεπιστήμιο καὶ γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἄδεια ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος δικηγόρου, μαθήτευε τώρα κοντὰ στὸν μεγαλύτερο δικηγόρο τῶν Παρισίων, τὸν κύριο Μπρεσόν.

Τακτικός, ἐπιμελής, ὁ Μαρσέλ, εἶχε κατακτήσει τὸν κύριο Μπρεσόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνέθετε ὅλες τὶς μικροϋποθέσεις νὰ τὶς διεκπεραιώνῃ γιὰ νὰ τρίβεται μὲ τὴ δουλειά.

Τώρα πιὰ δὲν φαντάζομαι νὰ ρθῇ, εἶπεν ἡ θεία Κολομβίνα. Μπορεῖς νὰ πᾷς στὴ δουλειά σου καὶ τὸ βραδάκι στὶς ἐννηά, φαντάζομαι πιὰ νὰ μᾶς ἔρθῃ.

— Ἐγὼ δὲν θἄρθω γιὰ φαΐ τὸ μεσημέρι, εἶπεν ὁ νος.

— Τότε κι' ἐγὼ θὰ πάω νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψι σὲ μιὰ φίλη μου, τὴν κυρία Φοντὲνς καὶ θἄρθω τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ νέος πήδησε στὸ ποδήλατό του κ' ἔφυγε.

Ἡ θείο Κολομβίνα ἀνέβηκε, ἔδωσε μερικὲς διαταγὲς στὴν ὑπηρέτριά της τὴ Ζουστίνα καὶ ἔφυγε.

Ἀλλὰ δὲν θἄχαν περάσει εἴκοσι λεπτὰ καὶ ἕνα ἁμάξι σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι.

Ἦταν ἡ Ρόζα Μπρουντέν.

— Ὤ! Τί εὐχάριστη ἔκπληξις, ἐφώναξε ἡ Ζουστίνα.

— Ἡ θεία μου; ἐρώτησε ἡ Ρόζα.

— Ἔχει μισὴ ὥρα ποὺ ἔφυγε. Ὁ κύριος Μαρσὲλ εἶχε πάει στὸ σταθμό, ἀλλὰ τὸ τραῖνο δὲν ἦρθε...

— Ναί, καθυστέρησε...

— Κι' ἐπειδὴ τὸν χρειαζόταν στὸ γραφεῖο... αἴ, νὰ ξέρατε τί προόδους ποὺ κάνει ὁ κύριος Μαρσέλ! Νὰ τὸν ἀκούσετε πῶς δικηγορεῖ! Προχθὲς ἕνας φίλος του στὸ τραπέζι μᾶς ἔλεγε ὅτι θὰ γίνῃ μεγάλος δικηγόρος.

Ἡ Ρόζα προχώρησε μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ ὑπηρέτρια τῆς ἔδειξε τὸ δωμάτιό της καὶ τῆς σερβίρισε τὸ γάλα.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἡ Ρόζα ἐβγῆκε καὶ ἦρθε στὸ γραφεῖο τοῦ παιδιοῦ της.

Ὤ! πόσα πράγματα δὲν τῆς θύμιζε αὐτὸ τὸ παιδί!

Τί περιπέτεια ἦταν ἐκείνη.

Ἔπειτα ἔφυγε ὁ ἀδελφός της ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἀκόμα τώρα βρισκόταν στὸ ἐξωτερικό.

Ὁ πατέρας της εἶχε πιὰ γεράσει καὶ ἡ Ρόζα μόνη, σὰν ἄνδρας διηύθυνε ὅλα τὰ κτήματα.

Τὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ της ἦταν γεμᾶτο φωτογραφίες. Φωτογραφίες δικές της.

Ἔκανε τὴ βόλτα τοῦ δωματίου καὶ ἦρθε, κάθισε στὸ γραφεῖο του.

Ὅλα ἦσαν καλὰ τακτοποιημένα.

Ἡ ματιά της ἔπεσε ξαφνικὰ πάνω σ' ἕνα φάκελλο. Ἦταν κάποιο σύγγραμμα. Ἔγραψε ὁ γυιός της, ἦταν ἡ μελέτη ποὺ ἑτοίμαζε γιὰ τὶς ἐξετάσεις του τῆς δικηγορικῆς ἀδείας.

Ἐδιάβασε τὸν τίτλο:

«ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΤΗΤΟΣ»

Ἡ περιέργεια τὴν ἔπιασε καὶ ἄνοιξε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε:

«Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σκληρὰ βασανιστήρια ποὺ μποροῦν νὰ παιδεύουν τὴν ψυχὴ ἑνὸς παιδιοῦ καὶ πρὸ πάντων ἑνὸς νέου ἢ μιᾶς νέας.

»Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ταπεινώσεις γι' αὐτοὺς εἶνε νὰ νοιώθουν στὸ μέτωπό τους γραμμένο ἕνα ἐπίθετο:

»Νόθα!

»Ἂν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἠρνήθησαν τὸ παιδί τους, ποιὸς ξέρει ἀπὸ τί καταγώγια αὐτοὶ νὰ ἔχουν βγῆ!

»Ἂν μονάχα ἡ μητέρα τὸ ἔχῃ ἀναγνωρίσει, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ ἔκανε ἀπὸ ἀδυναμία, διότι ἡ ἀτιμία θὰ ἦτο ἀνεπανόρθωτος...».

Ἡ Ρόζα δὲν ἠθέλησε νὰ διαβάσῃ περισσότερα.

Ξανάκλεισε τὸ τετράδιο ποὺ ἦσαν γραμμένα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ τὸ τοποθέτησε πάλι στὴ θέσι του.

Ὥστε; Τὸ παιδί της ἔπασχε;

Μέσα στὶς γραμμὲς αὐτὲς δὲν ἐξεδηλώνετο παρὰ μονάχα ὁ πόνος καὶ τὸ παράπονό του;

Καὶ εἶχε δίκηο.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ μεγάλωσε μέσα στὴ μοναξιὰ τῆς θείας Κολομβίνας.

Ποτὲ δὲν τὸ εἶχε φέρει στὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε, καὶ δὲν ἐγνώρισε ἄλλους συγγενεῖς ἀπὸ τὴ θεία Κολομβίνα, τὴν ὁποία στὴν ἀρχὴ ἐφώναζε μητέρα του, καὶ τὴ Ρόζα, τὴν ὁποία ἐγνώρισεν ἀργότερα ὡς πραγματική του μητέρα.

Καὶ εἶχε δίκηο.

Τὸ παιδὶ τώρα εἶχε μεγαλώσει, εἶχε γίνει ἄνδρας. Ἔβγαινε στὴν κοινωνία μ' ἕνα ἐπάγγελμα

Ὁ Μαρσὲλ ἦταν τώρα εἰκοσιτεσσάρω χρονῶ.

Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸν πατέρα του.

Ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας του;

Κάποτε σὲ μιὰ ἔξαψι τὴν ἐρώτησε. Ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε:

— Δὲν ξέρω, παιδί μου! Δὲν τὸ ἔμαθα ποτέ μου. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Ρόζα ἠθέλησε ποτὲ νὰ μοῦ πῇ!

Ἴσως κι' αὐτὸ νὰ ἦταν μιὰ αἰτία ποὺ ὁ Μαρσὲλ φαινόταν διαρκῶς πολὺ συγκρατημένος καὶ μᾶλλον ψυχρὸς ἔναντι τῆς Ρόζας.

Πόσες φορὲς δὲν τ' ἀποφάσισε ἐκείνη νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὸ μυστικό της.

Βέβαια θὰ τοῦτὰ ἔλεγε ὅλα κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του.

Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι πάνω στὸ γραφεῖο καὶ σκεπτόταν, ὅταν ξαφνικὰ ἄκουσε μιὰ φωνή:

— Ρόζα!

Σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Ἐσὺ εἶσαι, θεία;

— Μπᾶ, δὲν σὲ περίμενα πρὶν ἀπὸ τὸ βράδυ. Πάντως καλῶς ἦρθες.

Ἔπειτα τὴ σήκωσε, φιληθήκανε, καὶ τὴν κάθησε σ' ἕνα καναπέ.

Τῆς ἔπιασε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δυό της χέρια, τὴν κύτταξε καὶ τῆς εἶπε:

— Τί ἡλικία ἔχεις;

— Ἀλλά... δὲν θυμᾶμαι τόσο καλά, εἶπε κατάπληκτη ἡ Ρόζα ἀπὸ τὴν ἐρώτησι.

— Ἂς εἶνε, πές μου...

— Σαράντα δύο ἐτῶν, νομίζω.

— Ὄχι ἐντελῶς, νομίζω σαράντα ἑνὸς πῶς συμπληρώνεις στὶς 5 Ὀκτωβρίου.

— Ἀφοῦ τὸ ξέρεις τότε τί μ' ἐρωτᾷς;

— Διότι μ' ἐκπλήττεις.

— Ἐγώ!

— Κάθε ταξίδι ποὺ ἔρχεσαι σὲ βρίσκω καὶ πιὸ νέα.

Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τῆς Ρόζας.

Ἡ θεία συνέχισε:

— Ξέρεις ὅτι δὲν ξέρω νὰ κολακεύω, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ μοῦ ἔρχονται στὸ στόμα μερικὲς ἀλήθειες, τὶς ὁποῖες δὲν μπορῶ νὰ τὶς κρύψω. Ναὶ δὲν ὑπερβάλω. Διαρκῶς καὶ γίνεσαι πιὸ νέα. Οὔτε ρυτίδες ἔχεις στὸ πρόσωπό σου, οὔτε ἴχνος κοπώσεως.

— Ναί, θεία μου.

— Σὲ βεβαιῶ, θαρρῶ πῶς βλέπω τὴ Ρόζα τῶν εἴκοσι πέντε ἐτῶν! Ἄ! τιμᾷς ὑπέροχα τὸ αἷμα τῶν Μπρουντέν!

— Φαίνεται πῶς ἡ θλῖψι μὲ διατηρεῖ, θεία μου.

— Ἡ θλῖψι;

— Ἀλλοίμονον!

— Ἐν τούτοις, γιὰ σκέψυο καλά! Δὲν σοῦ λείπει τίποτα. Εἶσαι γεμάτη εὐτυχία...

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐν πρώτοις εἶσαι πλουσία... Οἱ δουλειές σας πᾶνε ὑπέροχα... Ὁ γυιός σου ἀντὶ νὰ σοῦ δώσῃ σκοτοῦρες, εἶνε χαριτωμένος, εὐγενικός, καλός, μελετηρός! Ἐκτιμᾶται ἀπὸ ὅλοντὸν κόσμο! Ἔχει ἕνα ὑπέροχο μέλλον! Ἔχει ἕνα χαρακτῆρα ὑπέροχο. Τὸν ξέρω καλά...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕΟΙ Λογοτέχναι

Ἦρθε...

Ἦρθε μὲ τὴν αὐγή, ἡ καλή μου, ἡ ποθητή μου.
Ἦρθε ὁλόχρυση ἀπὸ τὸ ἡλιοφῶς.
Ἦρθεν ἡ λατρευτή μου, ὤμορφη σὰν τὴ μέρα.
Στὰ στήθη της εἶχεν ἀποθεμένα τὰ χέρια της, τὰ κρινόχερα.
Καὶ κράταγε στὰ ὤμορφα, κοντυλένια χέρια της ἄσπρα γιούλια.
Κράταγεν ἄσπρα μυρωδᾶτα γιούλια.
Καὶ δὲν μπόραγες νὰ ξεχωρίσῃς τὰ γιούλια, τὰ χέρια καὶ τὸ μάρμαρο τοῦ στήθους της.
Φίλησα τὰ χέρια καὶ τὸ ἄρωμα ἀπὸ τὰ γιούλια ἔνοιωσα!
Ζήλεψα τὴν εὐτυχία τους.
Τὴν εὐτυχία τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν ζήλεψα.
Καὶ σφίχτηκεν ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ μῖσος.
Πόνεσα ἀπὸ τὴν ζήλεια!
Λαχτάρισα τὴν εὐτυχία τους!
Ζήλεψα τὴ θέσι τους!
Τοτε, ἡ ἀγάπη μου, μίλησε.
Μίλησεν ἡ ἀγαπημένη μου καὶ ἡ φωνή της ἔμοιαζε μὲ τὸ τραγοῦδι, γλυκὸ τραγοῦδι.
Μίλησεν ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ φωνή της, ὑπέρκοσμη μουσική, χάϊδεψε τ' αὐτιά μου.
Μίλησε καὶ σκόρπισε στὴν ψυχή μου τὴν ἠρεμία καὶ τὴν εὐχαρίστησι:
— Ἀγαπῶ αὐτὰ τὰ λουλούδια γιατὶ τ' ἄφησεν ὁ ἀγαπημένος μου ἀπόψε στὸ παράθυρό μου!
Ἔτσι μίλησεν ἡ ἀγάπη μου.
Τότε, ἡ ζήλεια χάθηκε ἀπὸ τὰ στήθη μου.
Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της καὶ μ' ἔκλεισεν ἐντός της.
Ζήτησα τὰ χείλη της τὰ γλυκὰ καὶ δυὸ κεράσια εἶδα.
Τὰ δάγκωσα.
Καὶ τὸ αἷμα, τὸ γλυκὸ αἷμα, ματόβαψε τὰ δικά μου!
Μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἡ ψυχή μου πέταξε στοὺς τόπους τοῦ ὀνείρου!

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

●

Τὸ ὠμορφότερο λουλοῦδι

Οἱ πιὸ γλυκὲς τῆς ἄνοιξης καὶ ξωτικὲς βραδυές,
ὅλα τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ μὲ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι,
ποὺ κάνουν νὰ γιατρεύωνται παθιάρικες καρδιές,
ὅλα γιὰ σένανε μιλοῦν, γιὰ τὴ δική σου χάρι.

Τῆς ἄνοιξης τὰ λούλουδα, μικρὴ καστανομάτα,
π' ἁπλώνουν μύριες εὐωδιὲς στὴ μαγεμένη φύσι
καὶ δίνουν ἄπειρη χαρὰ σὲ μαραμένα νειᾶτα
ποὺ τὸ φθινόπωρο βαρὺ λύπη τἄχε γιομίσει.

Οἱ ἀνθισμένες μυγδαλιές, ποὺ σὰν νυφοῦλες μοιάζουν
μὲ τὰ χιονένια κλώνια τους, τὰ δροσερά τους φύλλα,
τὰ μαγεμένα δειλινά. Ὅλα γιὰ σὲ γιορτάζουν.

Γιὰ σένανε, μικρούλα μου, τ' ἀηδόνια κελαϊδοῦν
καὶ ψάλλουνε τοῦ Ἔρωτα χίλια γλυκὰ τραγούδια,
νιὰ σένα, τ' ὀμορφότερο ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια.

ΜΑΚΗΣ ΚΟΡΟΛΗΣ

●

Τὸ τραγοῦδι μου

Πολλὰ τραγούδια ἔχω γραμμένα
ἄλλα ποὺ λένε ἕναν καϋμὸ
ἄλλα σὲ ξένον πόνο ταιριασμένα
κι' ἄλλα ποὺ πνίγουν κάθε στεναγμό.

Κι' ἄλλα πολλὰ πολλὰ ἔχω γραμένα
ποὺ δὲν τὰ ξέρουν ὅλοι νὰ τὰ ποῦν,
γιατὶ εἶνε ὅλα καμωμένα
γιὰ κείνους μόνο π' ἀγαποῦν.

Μὰ πιὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ δικό μου
κι' ἂς ἔχῃ πένθιμο σκοπὸ —
εἶν' τῆς καρδιᾶς τὸ μυστικό μου
ποὺ δὲν μπορῶ σὲ ὅλους νὰ τὸ πῶ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α. ΛΥΓΔΑΣ

Ὄνειρο

Ἀπὸ τὸ γάμο ὕστερα κι' ἀπ' τὸ μεγάλο δεῖπνο
κοιμήθηκα...
κι' ἔπεσα σ' ὄνειρα γλυκά, ποὺ λὲν τὰ παραμύθια.

Δὲν ξέρω πόσο ἔμεινα σ' αὐτὸν τὸ θεῖνο ὕπνο,
ὤμορφες ὧρες καὶ στιγμές, χρόνια μὰ τὴν ἀλήθεια.

Γιατὶ δὲν ἦταν ὄνειρο ἀπ' τὰ συνηθισμένα,
ποὺ δίνουνε σὲ δυὸ στιγμὲς τὴ λύπη ἢ τὴ χαρά·
ἤτανε ὄνειρα πολλά, μεγάλα, μαζεμένα
σ' ἕναν ποὺ ὀνειρεύτηκε γιὰ πρώτη του φορά.

(Μὰ σκέφτηκα καλά;
Ρουφῶντας ὅλοι μας χυμοὺς μιᾶς ἄγνωρης ἐλπίδας,
πάντοτε δὲν μεθύσαμε στὸν ἔρωτα μιᾶς Λήδας,
σὲ ὄνειρα γλυκά;!!!

Ὀνείρατα τοῦ ξύπνου μας μὴ σβῆστε!
πρὶν σβύσῃ καὶ τοῦ πόθου μας τὸ λιγοστὸ φυτίλι·
ὅσο κρατᾶμε ἀτέλειωτο τῆς ζήσης τὸ καντῆλι,
ὀνείρατα τοῦ ξύπνου μας θὰ ζῆτε!

Στὸ μαγικό μου ὅραμα, δὲν εἶδα μιὰ σκηνή,
ὁλόκληρη ζωὴ
ἀντίκρυσα τὸ φόντο του κι' ἄκουσα μιὰ φωνή,
χαρὰ κι' ὀχλοβοή...

Ὁ κόσμος: μιὰ παρέα ἀπὸ τρελλοὺς συνδαιτημόνες,
τρελλοὺς ἀπ' τὴ χαρὰ στὴν εὐωχία,
μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ βασιλεύουν μόνες
καὶ σ' ὅλωνε τὰ μέτωπα, χαρὰ καὶ εὐτυχία...

Κι' εἶνε ἡ εὐτυχία μονιασμένη·
μακρυὰ ἀπὸ κάθε μαύρη στενοχώρια.
Ἐκεῖ τὸ κάθε τι μᾶς περιμένει,
ἔχοντας ὄψι γελαστή, πανώρια.

Κι' ἡ γέννησι, ὁ γάμος, ὅλ' ἡ ζωὴ
περνᾶτε ξένοιαστα γιὰ τὸν καθένα,
—κι' ὅμως ἐφήμερα ὅλα γιὰ μένα,
ἐφήμερη τοῦ γέλιου ἡ βοή...—
Γιατὶ στὴ κάθε λάμψι ἀπὸ κάτου,
προσμένει ἡ μαυρίλα τοῦ θανάτου...

ΙΩΣΗΦ ΣΙΑΚΚΗΣ

●

Θὰ παρακαλέσω...

Ἔγειρε ὁ χρυσαφένιος ἥλιος στὰ ὀνειρεμένα του παλάτια βάφοντας μὲ τὶς στερνές του χρυσορρόδινες ἀχτῖνες τὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων. Σὲ λίγο πρόβαλε καμαρωτὴ σὰ νύφη, ἡ παρηγορήτρα Σελήνη, χύνοντας ἄπλετα τ' ἀσημένιο της φῶς.

Κι' ἂν τόση ὥρα περιμένω γιὰ νἄρθῃ, κι' ὅμως μὲ γέλασε. Πιάστηκα καὶ γὼ στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης της καὶ τὰ δηλητηριασμένα βέλη τοῦ Ἔρωτα ποὺ μὲ σημαδέψανε, μὲ πέτυχαν. Κι' ὅπως εἶνε φυσικό, ποὺ τίποτα δὲν διαρκεῖ σὲ τούτη τὴ ζωὴ πολύ, ἔτσι καὶ αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἔληξε, τέλειωσε, πάει πιά. Αὐτὴ θέλησε μὲ μιᾶς νὰ κόψῃ τὸ σκοινὶ ποὺ μᾶς ἔδενε. Κι' ἔτσι πάλι, φτωχὸς τραγουδιστής, θὰ πάω κάτω ἀπὸ τὸ παραθύρι της γιὰ νὰ τῆς θυμήσω τὴ λίγη εὐτυχία ποὺ τὸ τσιγγούνικο γιὰ μᾶς χέρι τῆς Μοίρας μᾶς δώρησε. Οἱ ἀπαλόηχοι, μισοσβυσμένοι τόνοι τῆς ἅρπας μου θὰ σιγοψιθυρίζουν τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης. Καὶ τὸ μοσχοβολισμένο ἀγέρι, μὲ τὰ πολλά του φλάουτα, ὅταν βγῇ στὸ παραθύρι, θὰ τῆς τὸ πῇ. Θὰ παρακαλέσω καὶ ἕνα γλυκόλαλο ἀηδόνι νὰ τῆς τὸ θυμίσῃ. Κι' ἐγώ, παρατηρῶντας τὴν ἀτέρμονη ἐπιφάνεια τῆς ἀτλαζένιας θάλασσας, θὰ περιμένω τ' ἀποτέλεσμα. Καὶ θὰ βυθίσω τ' ὀνειροπόλο μου βλέμμα παντοῦ, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει πιθανότητα νὰ δῶ τὰ γνωστά μου μέρη, ὅπου πέρασα τὶς γρήγορες, διαβατάρικες, εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς πρωτόγνωρης, γιὰ μένα, ἀγάπης.

ΑΘΝΑΣΙΟΣ Χ. ΚΙΟΥΣΗΣ

Τοῦ Λαμαρτίνου

Ἡ νύχτα ἀπόψε βασίλισσα μοιραία Κλεοπάτρα, ἅπλωσε τὰ ξωτικά της τὰ μαλλιά... καὶ τ' ἀσήμια της. Εἶνε ἕνα ὄνειρο τὸ κρινομάγουλο φεγγάρι, ποὺ πλέκει ἀσημένιες κλωστὲς γύρω στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων.

Ἕνα κρύσταλλο γυαλὶ ἡ ζαφειρένια λίμνη καὶ ἕνα ἀγκάλιασμα παθιάρικο τὰ κλαδιὰ τῶν καλαμιῶν.

Ὅλα ὄνειρα καὶ γοητεία... ὅλα μετάξια καὶ βελοῦδα... τὸ ἀνοιξιάτικο τοῦτο βράδυ...

«Μπλούμ!» ἀκούεται ἕνας κακόηχος κρότος μέσ' στὴ σιγαλιά... Τὸ κρύσταλλο τῆς λίμνης γίνεται χίλια κομμάτια, καὶ ἀνατριχιάζουν οἱ κορφὲς τῶν πλατανιῶν...

—Τί νἄταν τάχα; ρωτοῦν οἱ χρυσόκορμες καλαμιὲς τὰ νερολούλουδα. Καὶ κεῖνα γέρνουν θλιμμένα τὰ κοτσάνια τους καὶ βλέπουν τὸ φιλντισένιο κορμὶ τῆς ἀπατημένης παρθένας ποὺ ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της, καὶ ἀφοῦ κεῖνος δὲν τὴν καταδέχθηκε, πῆγε νὰ κρύψῃ τὴν ντροπή της κάτω στὰ σκοτάδια τοῦ Ἅδη... νὰ πλύνῃ τὴν ἁμαρτία της μέσ' στὴν ἀσημιὰ ἔρημη λίμνη...

Ἕνας ἀγέρας ἀπὸ χίλια ψιθυρίσματα πῆγε νὰ πῇ τὴν ἱστορία στὸ βουνό... καὶ τὰ φλύαρα κύματα τῆς λίμνης νὰ τὸ ποῦν στὶς ὄχθες...

Ὁ Ἀρχάγγελος πάνω ἀπ' τὴν μουντὴ λίμνη τινάζει τὰ χρυσόλευκα φτερά του λυπημένος... καὶ ὁ Μαμωνᾶς χαμογελᾷ σαρκαστικά...

Κι' ὕστερα... Κι' ὕστερα τίποτε, πιά. Ἡ νύχτα, μοιραία Βασίλισσα Κλεοπάτρα, ξακολουθεῖ τὴν ἀσημένια της γοητεία...

ΔΕΣΠΩ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

●

Πρέπει νὰ σοῦ πῶ!

Ἡ νύχτα ἁπλωνόταν ἀπέραντη, μυρωμένη, μεθυστική. Μπροστά μου μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγαλιά της δὲν ἀκουόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ψίθυρο ποὺ ἔκανε τὸ ἀεράκι κινῶντας τὰ φύλλα τῶν δένδρων...

Καὶ ἐγὼ καθισμένος στὸ κρεββάτι μου δὲν ἔκλεινα μάτι!

Ἐκύτταζα τὸν οὐρανό! Τ' ἀστέρια ἀντιφέγγιζαν θαμπὰ καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι σκορποῦσε τὶς ἀργυρές του ἀχτῖνες στὴ γῆ, ἀλήθεια τί φαντασμαγορικὸ θέαμα!

Μιὰ ἀπέραντη μελαγχολία πλημμύρισε στὴν ψυχή μου... Δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω, ἡ καρδιά μου ἐπήγαινε νὰ σπάσῃ, αἰσθανόμουνα τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψω! Νὰ κλάψω!

Ἀκαθόρισται σκέψεις μὲ ἐβασάνιζαν ὡς ποὺ ἡ αὐγὴ μὲ βρῆκε ἄγρυπνο σχεδιάζοντας ἕνα γράμμα!

Ἀχ! ναί πρέπει νὰ σοῦ τ ὀπῶ! Νὰ σοῦ πῶ τὸ μεγάλο μου μυστικό! Νὰ σοῦ ἀνοίξω διάπλατα τὸ βιβλίο τῆς καρδιᾶς μου!

Νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ὅλα! Ἀῆ! γιατὶ νὰ εἶμαι δειλός, γιατὶ ὅταν βρίσκωμαι κοντά σου καὶ θέλω νὰ ξεσπάσω σὲ ἕνα χείμαρρο λέξεων, γιατὶ αὐτὸς νὰ σβύνεται πίσω ἀπ' τὰ χείλη μου;!

Τώρα βλέπω τί μοῦ ἔλειπε τόσον καιρό, γιατὶ ἡ ζωή μου περνοῦσε τόσο μονότονα, γιατὶ ἡ χαρὰ φτερούγιζε τόσο λίγο στὴν ψυχή μου, γιατὶ κάθε πόνος μὲ πλήγωνε βαθειά... Τώρα ὅμως πόσο εὐτυχὴς εἶμαι! Ὅλα ἔχουν ἀλλάξει πιά, γιατὶ ἔχεις μπῆ στὴ ζωή μου Ἐσύ! Γιατὶ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης σου τὰ φωτίζει ὅλα!

Ναί, ἤσουν ἕνας μαγνήτης ἐσὺ γιὰ μένα, γιατὶ μὲ τραβᾷς ὁλοένα καὶ περισσότερο κοντά σου.

Γιὰ σένα ἀνοίξανε μονομιᾶς τὰ μπουμπούκια τῆς καρδιᾶς μου!

Ἀλήθεια, πόσο βαθειὰ πληγὴ μοῦ ἄνοιξε ὁ μικρὸς Θεὸς μὲ τὸ δηλητήριό του στὴ καρδιά μου.

Καὶ πόσο ὅμως εἶμαι καλύτερα ἀπὸ χθές, ὅταν ἀντίκρυσα στὸ βλέμμα σου τὸ διάφανο καὶ καθαρὸ κάτι ποὺ μοῦ ἔλεγε ὅτι μ' ἀγαπᾷς!

Πίστεψέ με, τὸ πᾶν γιὰ μένα εἶσαι Σύ!

Ναί, σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου ὅπως ξέρει ν' ἀγαπᾷ ἡ φτωχή μου καρδιά!...

ΑΘΗΝΑ Π. ΚΟΝΤΟΥ

Ὁ θάνατος

Πιὸ θαμπὰ μοῦ φαίνονται κι' ὅλο καὶ θαμπώνουν
καὶ τὸ φῶς σκοτείνιασε. Ἄγγελοι ζυγώνουν
καὶ κρατοῦν στὰ χέρια τους κόκκινα λουλούδια
κι' ἄκουσε, μαμάκα μου... ἄκου τὰ τραγούδια.

Τραγουδᾶν σιγόφωνα καὶ κρατᾶν λαμπάδες
καὶ βαθειὰ ἀκούγονται θλιβερὲς καμπάνες...
Κι' ὅλο μὲ ζυγώνουνε, λὲς μαζὶ θὰ πᾶμε
σ' ἕναν κόσμο ἄγνωρο... Σφίξε με... φοβᾶμαι.
Κι' ὅλο μὲ ζυγώνουνε, φθάνουν ὅπου νἄναι
θέλουν νὰ μ' ἀγγίξουνε... Δές, μαμά,... Γελᾶνε...
... ...
... ...

Μυρωδιὲς ἀπόκοσμες χύνουν τὰ λουλούδια
κι' οἱ φωνές τους ψαλμουδιές...ὄνειρα... τραγούδια.
Κι' ὅλο μὲ ζυγώνουνε, φθάνουνε... μ' ἀγγίζουν
νοιώθω τὴν ἀνάσα τους... Κάτι λὲς σκορπίζουν.

Κι' εἶναι μὲς στὰ σύννεφα σὰν στὰ παραμύθια
(...σφίξε με, μαμάκα μου, σφίξε με στὰ στήθεια)
Γύρω φωτοστέφανοι... ἄστρα ποὺ κινοῦνται
κάτι σὰν παράξενες πένθιμες παράτες
κι' ἄγνωρες κι' ἀπόμακρες ἀντικρύζω στράτες...
Μελωδίες πένθιμες γύρω μου σκορπιοῦνται.

Μὰ γιατὶ τὰ μάτια μου νοιώθω νὰ βαραίνουν;
...Σ' ἔχασα, μαμάκα μου, σφίξε με... μὲ παίρνουν.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

●

Ἀναμνήσεις

Στὴ στ γη ποὺ μᾶς εἶδε νὰ γεννιώμαστε
κληματαριᾶς ἁπλώνονταν κλαράκια
κι' οἱ ρόγες οἱ χρῦσὲς πρὸς τὸ παράθυρο
παράσερναν μὲ πόθο τὰ πουλάκια.

Τὸ χέρι της ἡ Μάννα τ' ἄσπρο τέντωνε
πρὸς τὶς μελένιες ρόγες ἁπλωμένο
καὶ τὰ παιδιὰ τὸν κλῶνο πιπιλίζοντας
γιὰ τὰ πουλιὰ τὸν εἴχαμε ἀφημένο.

Δὲ ζῇ πιὰ τὸ πουλὶ κι' ἡ μάννα πέθανε
τὸ κλῖμα γέρνει τώρα μαραμένο
πληθαίνει τὸ χορτάρι μπρὸς στὴν πόρτα μας
κι' ἐγὼ τὴ σκέψι ἐκεῖ μὲ δάκρυ φέρνω.

Ἀχ! Πῶς τ' ἀμπέλι κεῖνο σφιχτοδέθηκε
στὶς πρῶτες μου τὶς θύμησες κι' ἀκόμα
μοῦ φέρνει στὴν ψυχὴ τὴν ἴδια ἀνάμνησι
ποὺ νοιώθω πῶς θὰ σύρω καὶ στὸ χῶμα.

(Μετάφρ. ἀπὸ τὸ Λαμαρτῖνο)

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

●

Ἀγάπη

— Ἡ Βάλλια γελάει...

Τί παράξενο ἀλήθεια. Ἡ Βάλλια γελάει...

Ἡ Βάλλια ποὺ ἡ ζωή της ἦταν ἕνα αἰώνιο ταξίδι στὸν σκοτεινὸ ὠκεανὸ ἑνὸς πόνου, ἄγνωρου, ἀνεξιχνίαστου καὶ γιὰ τὴν ἴδια ἀκόμη, ἀκόμη, ἡ Βάλλια ποὺ στὰ μάτια της τὰ μεγάλα καστανὰ μάια της πλανιῶταν μιὰ ἀπέραντη σκιὰ μελαγχολίας, τὰ μάτια αὐτὰ τὰ στεφανωμένα πάντα μὲ μαύρους κύκλους, τὰ θολωμένα πάντα ἀπὸ κάποιο δάκρυ, στὰ μάτια αὐτὰ π' ἀποτελοῦσαν λὲς τὴν ὕπαρξί της ὅλη, βασιλεύει τώρα ἕνα πλατὺ γέλοιο...

Ἡ σοβαρὴ Βάλλια, ἡ παντοτεινὰ κλεισμένη στὸν ἑαυτό της γελάει, τρέχει, παίζει στὴν αὐλή, τὴ μεγάλη πλακοστρωμένη αὐλή, κεῖ σιμὰ στὴ βρύσι, βρέχοντας κάτι μικρὰ ποὺ τῆς χάρισαν τὴν ἄδολη παιδιάστικη καρδιά τους καὶ στρέφοντας τὰ μάτια στ' ἀντικρυνὸ τοῦ γραφείου παραθύρι τὸ πνιγμένο μέσα στ' ἀγιόκλιμα, γελάει... εὐτυχισμένα.

Ἡ Βάλλια γελάει... Κανεὶς ὅμως δὲν σκέφτηκε πῶς:

Ἡ Βάλλια ἀγαπάει...

ΜΥΡΙΝΗ

'Αλληλογραφία

Δέσπω Παναγιωτίδου. Μάλιστα, ἀλλὰ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά των καὶ ὁπωσδήποτε στὴν καθιερωμένη σελίδα.

Γιάννην Πολίτην. Θὰ περιμέναμε κάτι πιὸ πρωτότυπον ἀπὸ σᾶς.

'Ιω. Γ. Κουγκουλῆν. 'Απολύτως ἄτεχνο. Πρέπει νὰ μελετήσετε ἀκόμη.

'Ανδρόνικον, Εἰσαγγελέα. Δὲν μαθαίνει κανεις ἀπὸ στιχουργικὲς τίποτα. Διαβάζετε πολλοὺς στίχους ἀνεγνωρισμένων ποιητῶν καὶ ἰδίως νεωτέρων ὅπως Καρυωτάκη, Χατζοπούλου, Γκόλφη κλπ. Θὰ τὰ ποῦμε καὶ προφορικῶς ἂν θέλετε.

'Ελ. Χριστ. Γιὰ τὸ διήγημα ποὺ ἀναφέρετε, δὲν ἔχομε ἰδέαν. "Αν ὅμως τὸ ἐλάβαμε, θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε ἤδη. "Οσον ἀφορᾷ τοὺς νέους στίχους σας, ἐλαττωματικοὶ ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως. Τόσο μπερδεμένο εἶνε τὸ μέτρο, ποὺ χάνεται καὶ νόημα καὶ συνοχή.

Ρέαν Συλβίαν, ἐνταῦθα. Γράφετε πάραπολὺ καλά. 'Ιδίως ὑπάρχει αἴσθημα στὰ τραγούδια σας. "Αν ἐφροντίζατε νὰ ἀποφεύγατε καὶ ὡρισμένες χασμωδίες ποῦ καὶ ποῦ, θὰ εἴχατε ἀρτίαν ἀπόδοσι. Πάντως τὸ «Κάποιοι Πόθοι» καὶ τὸ «Προσμονὴ» ἐγκρίνονται.

'Ελ. Βατίστα. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.

Διάδοχον Βαλεντῖνο. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ληφθοῦν ὅλα ὑπ' ὄψιν. "Εχομε, καθὼς θὰ καταλαβαίνετε, κι' ἄλλες δουλειές. 'Οπωσδήποτε ἀπὸ δυὸ — τρία ἔμμετρα ποὺ προσέξαμε, ἐσχηματίσαμε τὴν γνώμη ὅτι σᾶς βλάπτει ἡ τόση πολυγραφία καὶ ἡ βία σας νὰ ἐμφανισθῆτε προτοῦ ἀνδρωθῇ τὸ ταλέντο σας. 'Αντιθέτως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγράφατε λιγώτερο καὶ ἐπιμελέστερα —δηλαδὴ μὲ μεγαλύτερη προσοχή.

Γεώργ. Σπηλιώτην, Βίλλια. Κοινότοπο καὶ μὲ σημαντικὲς ἀστοχίες στὶς ἐκφράσεις. Δοκιμᾶστε νὰ γράψετε κάτι ἄλλο μὲ περισσότερη ἐπιμέλεια.

Γεώργ. Φιλιππίδην, Τρίβουνον Φλωρίνης. Εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸ ἐξωτερικό σας ἐνδιαφέρον. Οἱ συστάσεις τῶν καλῶν φίλων πάντα εὐπρόσδεκτες. Θὰ συμμορφωθοῦμε πρὸς ὅ,τι εἶνε δυνατόν.

Εὐάγγ. Φρεγγιάδην 'Αμαροῦσι. 'Εδιαβάσαμε μὲ προσοχὴ τὸ διήγημά σας, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ σφάλματά του εἶνε πολλὰ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς τὰ ὑποδείξουμε. Εἶνε λυπηρὸ ὅτι οἱ περισσότεροι νέοι παρασύρονται ἀπὸ περασμένα ἀχνάρια καὶ δὲν βρίσκουν νὰ γράψουν κάτι τὸ πρωτότυπο καὶ πρὸ παντὸς τὸ σύντομο καὶ καλοδεμένο. 'Ωστόσο βρίσκουμε πὼς ἂν θελήσετε νὰ διαβάσετε "Ελληνας πεζογράφους, θὰ κατορθώσετε νὰ γράψετε καλύτερα.

Δημ. "Ελιχ. Καὶ σὲ σᾶς ἔχομε νὰ ποῦμε τὰ ἴδια ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα. Τὸ θέμα σας πολὺ κοινό, τὸ ὕφος σας ξηρό, χωρὶς ἐνδιαφέρον κι' ἀψυχολόγητο. Θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ σᾶς σωστήσωμε ὅπως προσπαθήσετε νὰ γράψετε τοὐλάχιστον τόσο καλὰ ὅσο καλὸ ἦταν τὸ σκίτσο ποὺ ἐστείλατε. Καὶ τότε θὰ σᾶς ἐλέγαμε νὰ πὼς κάτι θὰ κατορθώνατε. "Οχι, γιὰ τὸν Θεό, προχειρογραφία.

Σ. Κόκκον, Θεσσαλονίκην. Τὸ διήγημά σας «'Απελπισμένος» ἔχει κάποια καλὴ φλέβα μέσα του, ἀλλὰ εἶνε ἐντελῶς ἄτεχνο στὴν ἀπόδοσιν. Διαβάστε, διαβάστε πολὺ κι' ἴσως νὰ μᾶς στείλετε κάτι καλύτερο.

Νῖκον Σταθᾶτον. Τὸ «Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω» καὶ τὸ «Κι' ἂν μὲ χάσουν» παρεδόθησαν στὴν ἐπιτροπὴ «'Ελληνικοῦ τραγουδιοῦ» πρὸς ἔγκρισιν.

ΜΑΛΛΙΑ-ΒΟΥΡΤΣΑ

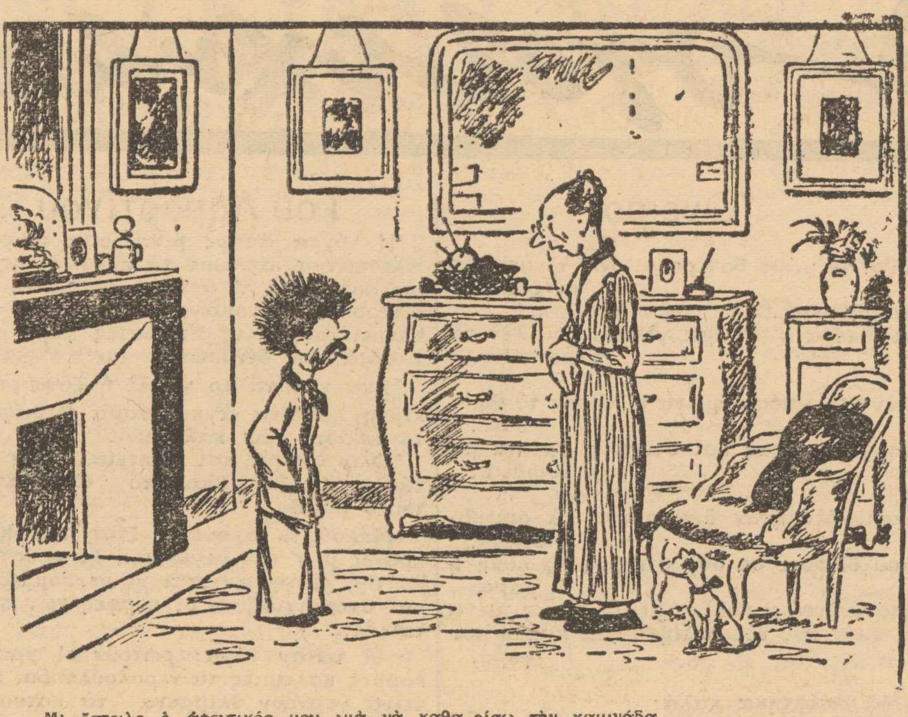

—Μ' ἔστειλε ὁ ἀφεντικός μου γιὰ νὰ καθαρίσω τὴν καμινάδα.
—Καλά, καὶ ποῦ εἶνε τὰ σύνεργά σου; Οἱ βοῦρτσες σου...
—Δὲ χρειάζομαι τίποτα. 'Αρκεῖ νὰ ἀνέβω ἀπὸ τὸ τζάκι ὥς ἐπάνω καὶ εἶν' ἐν τάξει.

ΤΑ «ΜΕΤΑΞΥ» ΣΑΣ

ΕΦΙΦΑ. Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῆς 'Ενώσεως Φίλων Φαντάζιο, νὰ προσέλθουν τὴν προσεχῆ Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην πρωϊνὴν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Φαντάζιο», Σωκράτους 43.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρὸς διὰ γραφεῖον. 'Απευθυνθῆτε «Φαντάζιο» Σωκράτους 43.

ΕΜΠΟΡΟΣ ἐξ ἐπαρχίας ἐπισκεπτόμενος τακτικὰ τὴν 'Αθήνα ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ μιὰ κυρία ἢ δεσποινίδα 'Αθηνῶν Πειραιῶς. Γράψατε: "Εμπορον Σεβίλλην. Γραφεῖα «Φαντάζιο» Σωκράτους 43.

ΕΙΜΑΙ ἐρασιτέχνης φωτογράφος καὶ ἀνταλλάσσω μόνο φωτογραφίες μὲ κυρίες, κορίτσια καὶ παιδιά. Γράψατε: 'Ερασιτέχνην Φωτογράφον. Γραφεῖα «Φαντάζιο», Σωκράους 43.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΟΝ, 'Αγρίνιον. "Εμπορος καὶ Δημοσιογράφος συμβιβάζονται ποτέ ; Λυποῦμαι ποὺ δὲν θὰ σᾶς εὐχαριστήσω. "Εμπορος Σεβίλλης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΩ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ. Ζητῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοπεῖα Πελοποννήσου. Γράψατε: Μ. Ν. πὸστ ρεστάντ. Καρλόβασι, Σάμου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ 'Αγγελίδης γιατὶ ζητᾷ τὴ λήθη; 'Απὸ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι; Εἴμαστε ὁμοιοπαθεῖς. Σαμιωτοπούλα.

ΤΑΡΖΑΝ. Δέχομαι ἀλληλογραφία μαζί σου, ἐὰν τοῦ ὅτι εἶμαι 20 ἐτῶν σοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Σαϊνάβ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΩ μὲ νέους καὶ νέες ὅσες καὶ ὅσοι παιρνουν τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν κακή της ὄψι. Γράψατε: Εὐστράτιον Κονταξῆ, 'Ακάμαντος 21, Θησεῖον 3, 'Ενταῦθα. Σαϊνάβ.

«ΖΑΝ», ἡ συνεργασία σου λίαν συμπαθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος. Σὲ παρακαλῶ ὅμως γράψε μου εἰς ποῖον φῦλον ἀνήκεις.

ΦΟΒΕΡΕ καὶ τρομερὲ «Ντέτεκτιβ—Φάντασμα» ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν σου, γιὰ νὰ μοῦ ἀνακαλύψῃς τί ἐστὶ «Ζάν».
Ταρζάν.

«ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΡΟΔΟΦΥΛΛΟ» Μήπως πρόκειται νὰ προκηρύξετε διαγωνισμὸ καὶ μᾶς ρωτᾶτε ἂν γράφωμεν καλά; 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἤθελα νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος. Περιμένω ἀπάντησί σας.
«Ντέτεκτιβ Φάντασμα»

ΠΡΟΤΕΙΝΩ συνεργασίαν μὲ τὸν «Ντέτεκτιβ Φάντασμα».
Φαντομᾶς.

ΖΗΤΩ νὰ γνωρίσω τὴν διεύθυνσιν τῆς δίδος "Ελενας Παπαγεωργίου γιὰ νὰ τῆς γράψω ἰδιαιτέρως τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ κάποιο της πεζὸ ποὺ ἔμεινα κατενθουσιασμένος. "Ας δημοσιεύσῃ τὴν διεύθυνσιν στὴ στήλη αὐτὴ ἢ ἂν θελήσῃ πάλιν ἂς μοῦ γράψῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν κατωθὶ μου διεύθυνσι: Εὐστράτιον Δ. Καρολίδην, Σιδηρόκαστρον, Σιντικῆς, Μακεδονίας.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ τὸ Μαραμένο Ροδόφυλλο Θεσσαλονίκης νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν ὅτι δέχομαι εὐχαρίστως νὰ ἀλληλογραφῶ καὶ νὰ ἀνταλλάσσω φωτογραφίες καὶ κάρτ—ποστὰλ κλπ. μαζί του. Προηγουμένως θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἢ μέσῳ τῶν στηλῶν «Μεταξύ μας» ἢ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν διεύθυνσίν μου δι' ἐπιστολῆς, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε καλύτερα. Διεύθυνσις: Εὐστράτιος Δ. Καρολίδης, Σιδηρόκαστρον, Μακεδονίας.

'Ο κ. 'Ανδρῖκος Χ. ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ ἀναγνώστριες τοῦ ἀγαπητοῦ «Φαντάζιο», ἡλικίας μέχρι 20 ἐτῶν. Θὰ γράψῃ, δι' ὅσες τοῦ γράψουν, ποιήματα μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσι. 'Εμπρὸς ὡραῖο φῦλο, γράψατε στὴ διεύθυνσι: 'Ανδρ. Χ. Γεωργίου, Δημοσιογράφον, 'Αγρίνι.

Ζανέττα! "Οπως ἀγαπᾶτε!

Ζητῶ γνωριμία μ' ἕνα ἔξυπνο κορίτσι, ποὺ νὰ ξέρῃ νὰ συζητῇ εὐχάριστα. "Οποια ἔχει καιρὸ... γιὰ χάσιμο, ἂς ἀπαντήσῃ ἀπ' τὴ στήλη αὐτή. Τζόε.

Μίνα Ν. Δέχομαι ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν κάρτ—ποστάλ, φωτογραφιῶν. 'Αποστείλατε εὐχαρίστως: Μ. Καντιώτην Φαντάζιο, Σωκράτους 43

Θέλετε ν' ἀνταλλάξωμε διάφορες γνῶμες γιὰ διάφορα ζητήματα; Θέλετε πάλι ν' ἀνταλλάξωμε διάφορα μαθηματικὰ προβλήματα δύσκολα, ἐσεῖς μαθηματικὰ κεφάλαια; "Αν ναί. Στεῖλτε: Χ. Ψ. Ω. Περιοδικὸν «Φαντάζιο», Σωκράτους 43.

Θέλοντας νὰ συμπληρώσω μιά μου λαογραφικὴ μελέτη καὶ συλλογή, θὰ παρακαλοῦσα θερμὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνῶστες καὶ τὶς εὐγενικὲς ἀναγνώστριες τοῦ «Φαντάζιο» νὰ μοῦ στείλουν ἂν μποροῦν κάθε λογῆς λαογραφικὴ ὕλη (δημοτικὰ τραγούδια» μὲ σχετικὴ σημείωσι πότε λέγεται τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, δηλ. σὲ γάμους κλπ. μοιρολόγια, παραμύθια, αἰνίγματα, ξόρκια, θρύλους μ' ὅ,τι λέγεται σχετικὰ μ' αὐτούς, δηλαδὴ γιὰ νεράϊδες, φαντάσματα, δράκους κλπ., τοπωνυμίες διάφορες ἐξηγῶντας πῶς πῆραν τ' ὄνομα αὐτὸ κλπ.). Θὰ παρακαλοῦσα ἀκόμα νὰ γράφωνται στὴν γλῶσσα ἀκριβῶς ὅπως μιλιοῦνται ἀπ' τοὺς γεροντοτέρους. Δ)σις: Γιῶργον Παπαγεωργίου, Λαερίτου 3, Παγκράτι, 'Αθήνας.

'Αλληλογραφῶ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα. Ανακατεύομαι μὲ τὴ λογοτεχνία. Γράψατε: Δίδα Δέσπω, περιοδικὸν «Φαντάζιο», Σωκράτους 43, 'Αθῆναι.

'Αλληλογραφῶ μὲ ὅσες ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ λογοτεχνία ἄνευ ὅμως... οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεως. Γράψατε: Δημοσιογράφον Μ. Κ. Μ. Περιοδικὸν «Φαντάζιο», Σωκράτους 43, 'Αθῆναι.

"Ελενα Παπαγεωργίου. Χάρις στὴν τυχαία συνωνυμία εἶχα τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὲ γνωρίσω. Μετὰ τὰς ἐξετάσεις μου ἐλπίζω νὰ σὲ ξαναδῶ. Μυρίνη.

Εὐγενικὲ Πύρπασε. Η γνωριμία σας μ' ἄφησε μιὰ γλυκειὰ εὐχαρίστησι, καταστάλαγμα τοῦ ἀληθινοῦ θαυμασμοῦ μου στὸ πραγματικό σας ταλέντο.
Μυρίνη.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ "RES,,

5γ ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 5γ
ΤΗΛΕΦ. 26-254

Ἡ μοναδικὴ ἐν Ἑλλάδι σχολή, τῆς ὁποίας ἀποκλειστικὸς σκοπὸς εἶνε ἡ σπουδὴ τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης.

Λειτουργοῦσι τὰ ἑξῆς τμήματα:

1ον. ΤΜΗΜΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ: Φοίτησις ἑνὸς ἔτους. (Διὰ τελείαν ἐκμάθησιν). 2ον. ΤΜΗΜΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ: Φοίτησις ἑνὸς ἔτους. Διδασκαλία βάσει τοῦ DANALIS SPRACHSYSTEM, νεωτάτου συστήματος, διὰ τοῦ ὁποίου καθίσταται τὰ μάλα εὐχερὴς καὶ σύντομος ἡ ἐκμάθησις τῆς γλώσσης. Τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. ΔΑΝΑΛΗ εἶνε ἤδη διαδεδομένον εὐρύτατα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὑποσκελῖσαν ὅλα τὰ παλαιότερα συστήματα. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐκμάθησις τῆς γλώσσης οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ΜΝΗΜΗΣ, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς ΛΟΓΙΚΗΣ καὶ ΚΡΙΣΕΩΣ.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἢ μαθήτριαι ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμῆμα εἶνε τριετής.

Διὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἀπομεμακρυσμένων συνοικιῶν, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορίαι 9—1 π.μ. καὶ 3—9 μ.μ. ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ ἀριθ. 5γ'.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΣΟΛΩΜΟΣ
Γ. ΠΕΤΣΟΥ & Κ. ΓΚΙΖΕΛΗ
ΑΓΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ 124 καὶ ΒΟΣΥΛΑ (Γωνία)
ΤΕΡΜΑ ΑΧΑΡΝΩΝ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ — ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΑΡΡΕΝΩΝ — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ, λειτουργοῦντα συμφώνως τῷ Νέῳ Νόμῳ. — Ἐγγραφαὶ 8—1 καὶ 4—8 μ.μ.

Βάφετε τὰ φορέματά σας μόνον μὲ τὰς γνησίας Γερμανικάς Βαφάς
ARTI
Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα κ' Ἐμπορικά

Ὅσα διασκεδάζουν

ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

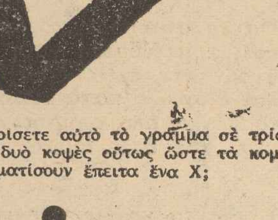

Μπορεῖτε νὰ χωρίσετε αὐτὸ τὸ γράμμα σὲ τρία μὲ τὸ ψαλλίδι μὲ δυὸ κοψὲς οὕτως ὥστε τὰ κομμάτια του νὰ σχηματίσουν ἔπειτα ἕνα X;

●

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Τὸ τέλος τοῦ γεύματος πλησιάζει, τὸ τυρί, ἕνα ὑπέροχο κασέρι θάφθῃ τώρα στὸ τραπέζι.

—Στοιχηματίζω, λέγει ὁ Πέτρος στὸν ἀδελφό του Παῦλο ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μοιράσῃς γιὰ τοὺς δυό μας τὸ τυρὶ μὲ τρία κοψίματα τοῦ μαχαιριοῦ.

—Πῶς θέλετε νὰ τὸ κάνω ἀφοῦ εἴμαστε 8 στὸ τραπέζι. Μὲ τρία κομμάτια εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ μοιράσουμε ὀκτὼ ἄνθρωποι.

Λοιπόν, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ἂν εἶνε δυνατὸν ὁ Πέτρος νὰ τὸ κάνῃ αὐτό;

Μυστικά Ὡραιότητος ὅπου κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παγκοσμίως Περιφήμους

Αἱ κομψαὶ Γαλλίδες εἶνε ἀναμφιβόλως ἄφθαστοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος. Τὸ τελευταῖο τους μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας «ἀεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορὰς λεπτοτέρα ἀπὸ ὅτι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Παρασκευασμένη κατὰ ἕνα νέον τρόπον καθίσταται τόσον ἐλαφρά, ὥστε ἁπλώνεται κανονικῶς καὶ ἑνιαίως ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σὰν ἕνα ἀδιόρατον πέπλον ὡραιότητος.

Δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα φυσικὴν ὄψιν ὡραιότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλέον κολακευτικὰς καὶ πολὺ διαφορετικὴ νεῖς τὰ ἀποτελέσματά της ἀπὸ τὰς βαρείας πούδρας περασμένης μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος ἀεροποιήσεως χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς Πούδρας TOKALON, καὶ ἡ Πούδρα TOKALON περιέχει MOUSSE DE CREME, ἡ ὁποία τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέρα. Ὁ ἄνεμος, ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἐφίδρωσις κατὰ τὸν χορὸν δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν τὸ θαυμάσιον χρῶμα (Teint) ὅπου δίδει ἡ πούδρα TOKALON. Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡραιότητος τῶν Γαλλίδων — τὴν «ἀεροποιημένην» Πούδραν TOKALON.

Γιὰ νὰ γίνετε ντέντεκτιβ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ πατρὸς Ντυπόν, ὁ ἐπιθεωρητὴς Ἀλρῶ ρωτοῦσε τὸ γυιὸ τοῦ νεκροῦ:

—Πῶς τὸν εὑρήκατε;

—Ὅταν εἶδα τὸν πατέρα μου ν' ἀργῇ νἄρθῃ στὸ δεῖπνο βγῆκα νὰ τὸν ζητήσω καὶ τὸν βρῆκα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κρεμασμένο.

»Ἔκοψα γρήγορα τὸ σκοινί, ἀλλὰ ἦταν ἀργά».

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πέθανε κρεμασμένος μὲ σχοινί. Κρεμάστηκε ἐνῷ κρεμοῦσε τὸ σκοινὶ στὸ ταβάνι γιὰ νὰ δέσῃ τὴ λάμπα.

Ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὸ ἕνα χέρι ἔπιασε τὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ ποὺ ἔφτανε στὸ ταβάνι, μὲ τὸ ἄλλο τὴν ἄλλη ἄκρη ποὺ ἔφτανε στὴ γῆ.

Τὰ ἕνωσε τὰ δύο μαζὶ καὶ εἶδε ὅτι τοῦ ἔφταναν μέχρι τὸν ὦμο.

—Περίεργο, εἶπε ὁ γιατρὸς ποὺ ἦταν παρών. Ὅταν ὁ νεκρὸς εἶχε τὸ κεφάλι στὴ θηλιὰ τὰ πόδια του ἔπρεπε ν' ἀγγίζουν τὴ γῆ, κι' ἐν τούτοις εἶνε στραγγαλισμένος. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

—Πράγματι περίεργο.

—Φαντάζομαι τότε ὅτι θὰ εἶνε ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον κρύβεται μέσα σὲ αὐτοκτονία.

—Νομίζετε, γιατρέ;

—Ναί, κι' ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας θὰ κύτταζα νὰ μάθω τί ἔκανε ὁ γυιὸς κατὰ τὸ διάστημα ποὺ κρεμάστηκε ὁ πατέρας του.

—Ἀνωφελές. Ἐγὼ βεβαιῶ ὅτι εἶνε αὐτοκτονία.

Γιατὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἐπέμενε ὅτι ἦταν αὐτοκτονία;

Σταυρόλεξον ἀριθ. 14

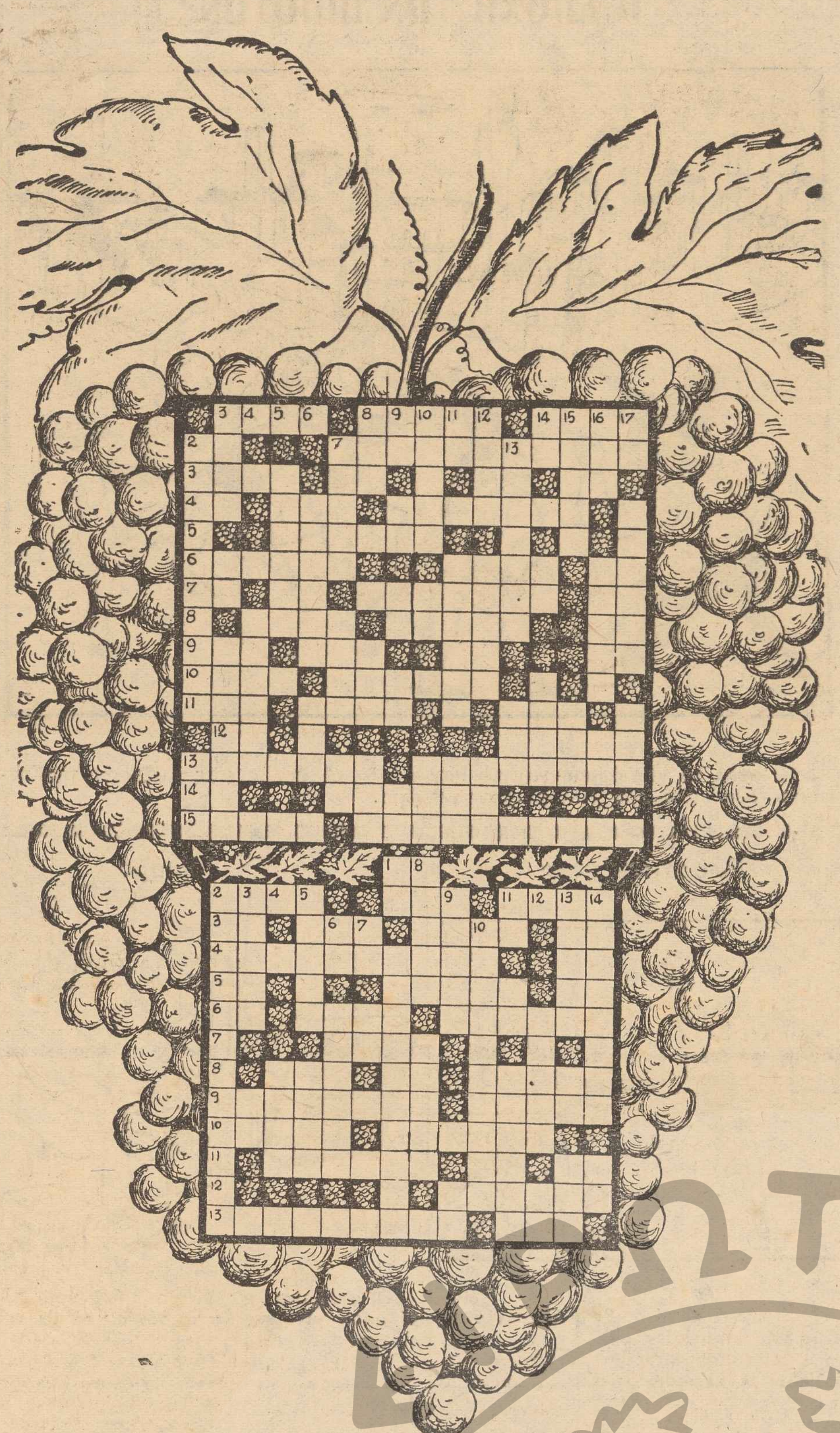

ΑΝΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ὄνομα συγχωρεμένου Ράς.— Ἀπόστολος Παῦλος.— Ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις διώχνει τὰ αἰγοπρόβατα.
2) Λίγο δυσάρεστον συναίσθημα.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ 5 καθέτος 1ον.
3) Κάτοικος ἀφρικανικοῦ κράτους.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.— Σταυρολεξιακὴ ἄρνησις καὶ ὄχι γαλλική.— Διστακτικόν.
4) Δεικτικόν.— Πρόθεσις.— Χρησιμώτατον οἰκιακὸν ἔπιπλον, κατὰ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων.
5) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 10 καθέτως.
6) Συνήθης χαρακτηρισμὸς τῆς φραντζόλας.— Διάσημος ἐφευρέτης.— Τὸ ἴδιον καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετον τοῦ 3 ὁριζοντίως 1ον.
7) Ἀντωνυμία.— Νότα.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ 5 ὁριζοντίως.— Δίφθογγος.
8) Οἱ ποδοσφαιρισταὶ ὅταν τὴν ἔχουν ὡς σύστημα πάντα ἐπιτυγχάνουν.— Περίπου τὸ ἀντίθετον τοῦ 3 ὁριζοντίως.— Τὰ σύμφωνα τοῦ ξύλου.
9) Προχωρῶ.— Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν.— 2 ὁμόηχα φωνήεντα.
10) Ἀνήλικες.— Ἄνθος.— Ἄρθρον.
11) Τρία γράμματα τῆς λέξεως ἀπάγω.— Τὸ ἀντίθετο τοῦ 10 ὁριζοντίως 1ον. — Συμπέρασμα.
12) Ἄρθρον.— Εἶνε ἀντίθετον τοῦ 2 ὁριζοντίως 2ον γιατὶ οὔτε φωνάζει, οὔτε μιλάει, οὔτε κελαϊδάει.
13) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 6 ὁριζοντίως 2ον.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ 2 καθέτως.
14) Ὁ Κύριος ὅπως ἐμφανίζεται εἰς τὰς ἐπιστολάς.— Ὡς λέξις εἶνε ἀντίθετος τοῦ 4 καθέτως, ὡς ἔννοια ὄχι ὅμως.
15) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 4 ὁριζοντίως 1ον (οὐδ. πληθ.).— Τὸ Ἀντίθετον τοῦ 1 καθέτως 2ον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 8 καθέτως 2ον (κάτω σταυρόλεξον).— Ὄσπριον χωρὶς τὸ δεύτερον κατὰ σειρὰν γράμμα.
3) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 8 καθέτως 1ον (κάτω σταυρόλεξον).— Νότα.— Δεύτερον πρόσωπον παρατατικοῦ ῥήματος σημαίνοντος ὑπέστην βλάβην τινά.
4) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 6 καθέτως 2ον (ἑνικ. θηλ.) (κάτω σταυρ.).
5) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 13 ὁριζοντίως 1ον (κάτω σταυρόλεξον).
6) Τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ νοικοκυρὲς στὴν πλύσι.—Τὸ ἀντίθετον τοῦ 7 ὁριζοντίως (κάτω σταυρ.).
7) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 13 καθέτως (κάτω σταυρ.).—Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.— Προτρεπτικόν.
8) Σπόρ.— Τοποθετήσατε κανονικῶς τὴν λέξιν ΟΤΩ.— Ἕνα ἄλογο ἀνάποδα.
9) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 6 καθέτως 1ον (κάτω σταυρ.).— Τὸ ἀντίθετον τοῦ 6 καθέτως 2ον (κάτω σταυρ.).— Ἀντεστραμμένον ἄρθρον.— Νύκτα ἀτελείωτη...— Πρόθεσις.
10) Ἐπιτίθεμαι (δημοτ.).— Ὁ δόκτωρ...— Ξένος διπλωμάτης (γενική).
11) Πρόθεσις μὲ ἀπόστροφον.— Ἀγγελιοφόρος.— Ἀκαθαρσία χωρὶς τὸ τελευταῖον γράμμα.
12) Χαϊδευτικὸν γυναικεῖον ὄνομα. — Τὰ ὑγιέστερα μέρη εἶνε τα...— Τρία γράμματα τῆς λέξεως ΕΤΑΜ.
13) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 4 ὁριζοντίως 1ον (κάτω (σταυρόλεξον).— Τὸ 1)3 γαλλικῆς λουτροπόλεως (ἀνορθ.).
14) Ἀρχικὰ Ἕλληνος λογίου.— Σιωπή.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ 12 καθέτως 1ον (κάτω σταυρ.).
15) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 3 καθέτως 1ον.— Κατόρθωμα χωρὶς κατάληξιν.
16) Σύνδεσμος.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ 2 ὁριζοντίως 3ον (κάτω σταυρ.) — Μισό.— Ἀγόρι.
17) Νότα τοῦ Βυζαντίου.— Τὸ ἀντίθετον τοῦ 9 καθέτως 1ον.— Ποσοτικὴ ἀντωνυμία.

ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Δρόμος χωρὶς κατάληξιν.
2) Ὀρυκτόν.— Φωνάζει δυνατά.— Δὲν διαφέρουν (πληθ. θηλ.).
3) Ἂν ἦταν τὸ δεύτερον γράμμα Ω θὰ ἦτο ἀθηναϊκὴ ὁδός.— Ἀπαραίτητον σὲ μιὰ μεγάλη χριστιανικὴ ἑορτή.— Γλυκὸς μὲν ἀλλὰ φαρμάκι στὴν ὀρθογραφία.— Σπασμένο δόρυ.
4) Χωρατατζῆς.— 2 οὐρανισκόφωνα.
5) 2 σύμφωνα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλου κάνουν φωνητικῶς τὸ πρῶτον.— Ἐξάρτημα τῶν θυρῶν, παραθύρων κλπ.— Ἀντεστραμμένον ἄρθρον.
6) Ἀντεστραμμένον ἄρθρον. — Περιέχει τὴν μαθητικὴν καὶ πολλάκις τὴν ἀνωτέραν διανόησιν. —Ἐπίθετον διδόμενον εἰς ἀνθρώπους ποὺ διάγουν βίον ἀνώμαλον ἐπὶ σπατάλῃ χρημάτων (πληθ. θηλ.).
7) Στρατιωτικὸν παράγγελμα, ἀλλὰ καὶ πεταχτὸ μουσικὸ κομμάτι.
8) Εἰς τὴν κλητικὴν ὄνομα λατινικόν, γνωστὸν
5) Τὸ ἀντίθετον τοῦ 1Μ ὁριζοντίως 1ον (κάτω ἐκ μιᾶς αἱρέσεως.— Ἔτσι δὲν λέει τίποτε, ἂν ἀλλάξῃς ὅμως τὸ πρῶτο γράμμα τότε ἀσφαλῶς θὰ ζήσῃς.— Ὑπάρχουν διδασκαλικαί, δικαστικαί, νομῶν κ.τ.λ.
9) Ἀναβρασμός, ἀκατάπαυστος κίνησις, ἀνακατοσούρα.— Βλάμικη λέξις συνώνυμος τοῦ (θὰ τὰ κάνω ὅλα θάλασσα...).
10) Ἀπὸ ὅποιο κι' ἂν εἶσαι, πάντα χωριάτη θὰ σὲ λένε.— Ἀφελῆ...
11) Εἶνε τοιαῦτα ἡ Λέπρα, ὁ Καρκῖνος κ.τλ.— Τὸ μικρὸ ὄνομα καλλιτέχνιδος τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου (τὸ ἥμισυ).— Ἄρθρον.
12) Πρέπει νὰ εἶσαι τέτοιος γιὰ νὰ λύνῃς σταυρόλεξα τοῦ σταυρολέξου.
13) Φυσικὸς ἐχθρὸς τῶν συνοικιακῶν... ὑπογείων.— Ἀρχικὰ συγκοινωνιακῆς ἑταιρείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2) Μᾶς προφυλάσσει σχετικῶς ἀπὸ τὸ 13 ὁριζοντίως.
3) Οἱ γυναῖκες τὰ ζητοῦν καὶ οἱ ἄνδρες δυστυχῶς τοὺς τὰ προσφέρουν.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
4) Μία ἐκ τῶν δύο ἐκδηλώσεων τῆς πλευρίτιδος.
5) Συνωνυμος τῆς λέξεως (σύνολον).— Ξενικὴ ἄρνησις.
6) Φωνητικῶς ἀποδοκιμασία (κοινῶς γιοῦχα).— Ἀπ' εὐθείας (ἄρσεν. πληθ).
7) Φωνητικῶς καταδίκασις (ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω).— Ἂν προσθέσετε μιὰ μουσικὴ νότα δὲν θὰ κάνετε ἄσχημα...
1) Ἕνα κομμάτι ὀβίδος.— Καλοφιαγμένο.
8) Ἡ μετὰ τὴν στρατιωτικήν, τῶν ὁπλιτῶν ἀσχολία....— Πρέπει νὰ προσέχετε τὰ ρέστα σας νὰ εἶνε πάντα..
9) Ἀνυστερόβουλα, ἀνύποπτα.— Ἀποκεφαλισμὸς αἰσθήσεως...
10) Τὰ φέρνω ἴσα-ἴσα.
11) Καὶ ἄλλος ἀποκεφαλισμός, ἀλλὰ ὀργάνου αἰσθήσεως.— Σταυρολεξίτης συγγραφεύς.— Τρίτον πρόσωπον ἀορίστου ῥήματος σημαίνοντος τιμωρῶ.
12) Ποδοσφαιρικὴ λέξις.— Ἄρθρον.
13) Ἦταν ἡ 4η Αὐγούστου.— Πρόθεσις μὲ ἀπόστροφον.— Ἄρθρον.
14) Τὸ σύνολον αὐτῶν ἀποτελοῦν τὴν πόλιν.— Βουνὸ κομμένο.

Ἀποστολεύς: Ἐρατοσθένης Βακατασης, Ἀθῆναι

ΛΥΣΕΙΣ

ΜΕ ΤΟ ΣΦΥΡΙ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Τὸν Πίκετ ἐσκότωσε ἡ δούλα του Μαίρη, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ κληρονομήσῃ τ' ἀφεντικό της τὸ γρηγορώτερο, φοβουμένη μὴ τοῦ γυρίσουν τὰ μυαλὰ οἱ δύο ἀνεψιοί του.

Ἡ Μαίρη ἐγνώριζε τὸ κείμενον τῆς διαθήκης.

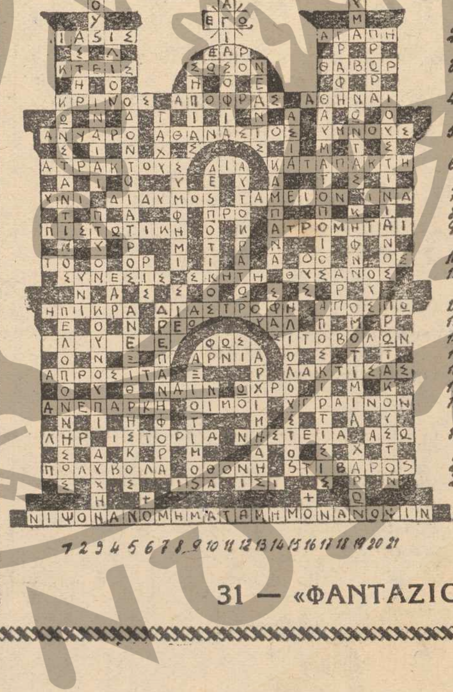

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

‘Ανορθογραφη ποιησις

Πρὸς ‘Αγάστου., ἐπιστολαὶ

’Ανάστω τάμαθα αἰχτὲς
ποὺ κάνοις μπαμπαισιὲς φριχτὲς
καὶ πὰς νὰ μαὶ δουλέψις
Μαὶ τὸν Καβούνα τῆς μαμῖς
ποῦνε κωρόηδω τῖς γραμῦς
πὸς θαὶς νὰ τοὶν πουλαίψεις.

Πὸς μοῦ μαγοίρευαις πωλά,
μαὶς τὶν ταβαίρνα τοῦ Χαλὰ
μοῦ τᾶπαναι στὶν Πλάκα
Ὅτοι κοιμᾶμε μὴ θαρὶς
νὰ μοῦ τὶ σκάσοις δὲν μπωρῆς
μὶ μαὶ περνᾶς γιὰ βλάκα!

’Ανάστω μου καμοματοῦ
τὸ ταιλευτέω σου ἀτοὺ
κι’ ἂν ἴταναι ἐτοῦτω.
Σαὶ πῖρα πραῖφα πεῖ καὶ φοὶ
καὶ δαὶν μοῦ κέγετε καρφὺ
«δαὶν θὰ τῶ φᾶς τῶ φρούτω».

ΚΑΜΠΟΥΡΟΙΣ ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΗΣ

‘Ο μόνος τροπος

‘Η Οἰκοδέσποινα: Εἶδες ἐκεῖ, Λάζαρε, ἡ ὥρα εἶνε δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ μὲ κανέναν τρόπο οἱ προσκεκλημένοι μας δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν.

‘Ο οἰκοδεσπότης: Ὥρα εἶνε, Τερψιθέα, νὰ τοὺς τραγουδήσῃς κάτι!

Σοβαρὰ ποιησις

Τῆς κοπέλλας το νερο

Μιὰ κοπέλλα σὰν κουκλάκι
καὶ προφὶλ καὶ τρουὰ - κὰρ
μόνη της κάποιο βραδάκι
ἐκαθόταν σ’ ἕνα μπάρ.

Εἶχε κόκκινα τὰ χείλη
προσωπάκι τρυφερὸ
κι’ ἦταν ἄσπρη ἡ κοπέλλα
σὰν τὸ γάργαρο νερό

Κι’ ὁ διαβάτης ποὺ περνοῦσε
τὴν κυττοῦσε σὰν μωρὸ
καὶ νὰ τῆς πιῇ ἐπιθυμοῦσε
τῆς κοπέλλας τὸ νερό.

Ἤπιε... μπύρα, οὐκ’ ὀλίγη,
μὲ μεζέ, εἴτε χωρὶς
καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ
νιὰ τὸ σπίτι της νωρίς.

Περπατοῦσε — σύρε κι’ ἔλα
καὶ τρικλῶντας στὸ στενὸ
ἐσταμάτησε ἡ κοπέλλα
σ’ ἕνα μέρος σκοτεινό.

…… …… …… ……

Κι’ οἱ διαβάτες ποὺ περνοῦνε
— δυό, τρεῖς, τέσσερις, θαρρῶ —
δὲν ζητᾶν τώρα νὰ πιοῦνε
τῆς κοπέλλας τὸ νερό.

Γ. ΦΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

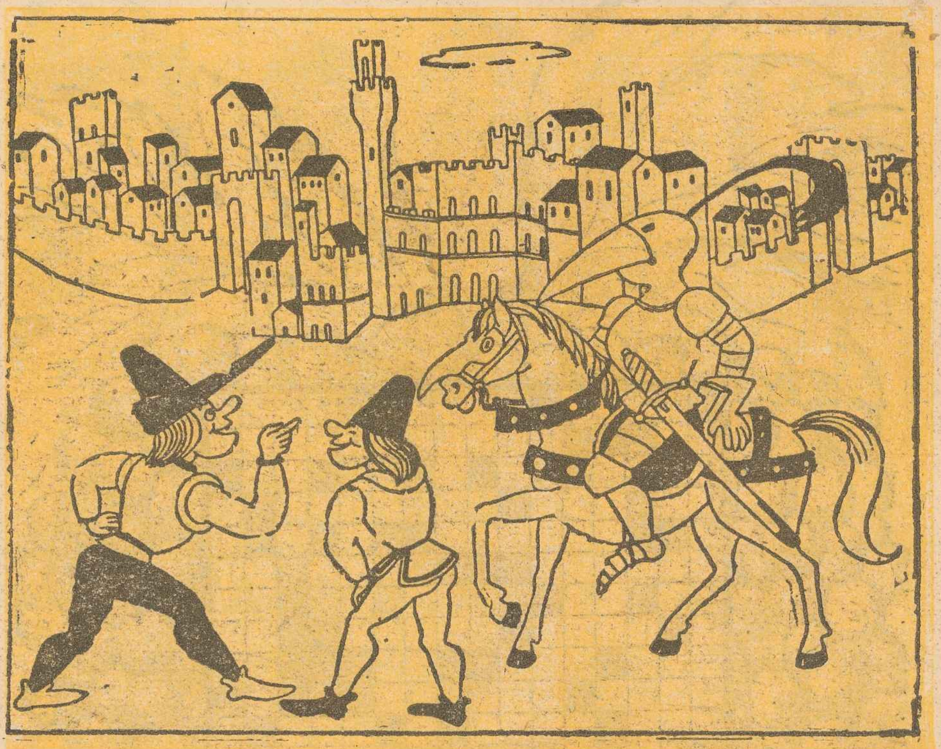

— Μ’ αὐτὴ τὴ νέα ἀεροδυναμικὴ πανοπλία, οἱ ἱππεῖς μας ηὔξησαν τὴν ταχύτητά τους κατὰ δύο χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

‘Ελαστικότητες

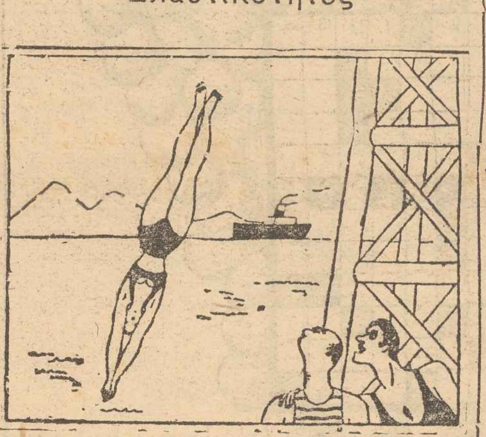

— Μοῦ κάνει κατάπληξι ἡ ἐλαστικότης αὐτῆς τῆς κυρίας.

— ’Εμένα μοῦ κάνει περισσότερη κατάπληξι ἡ ἐλαστικότης τοῦ συζύγου της!

Τὸ ξύρισμα

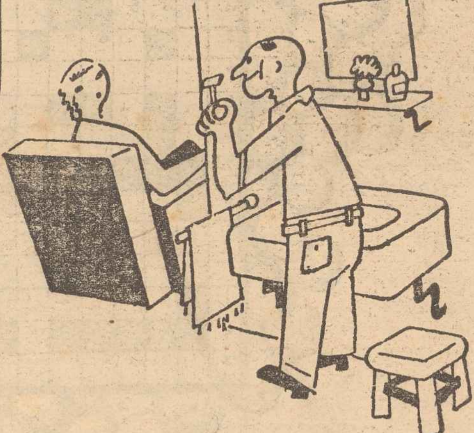

‘Ο σύζυγος: Κάθε πρωῒ ποὺ ξυρίζομαι γίνομαι κατὰ δέκα χρόνια νεώτερος.

‘Η σύζυγος: Τότε γιατί ξυρίζεσαι κάθε πρωῒ καὶ δὲν ξυρίζεσαι κάθε βράδυ;

ΠΟΛΥ ΚΑΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

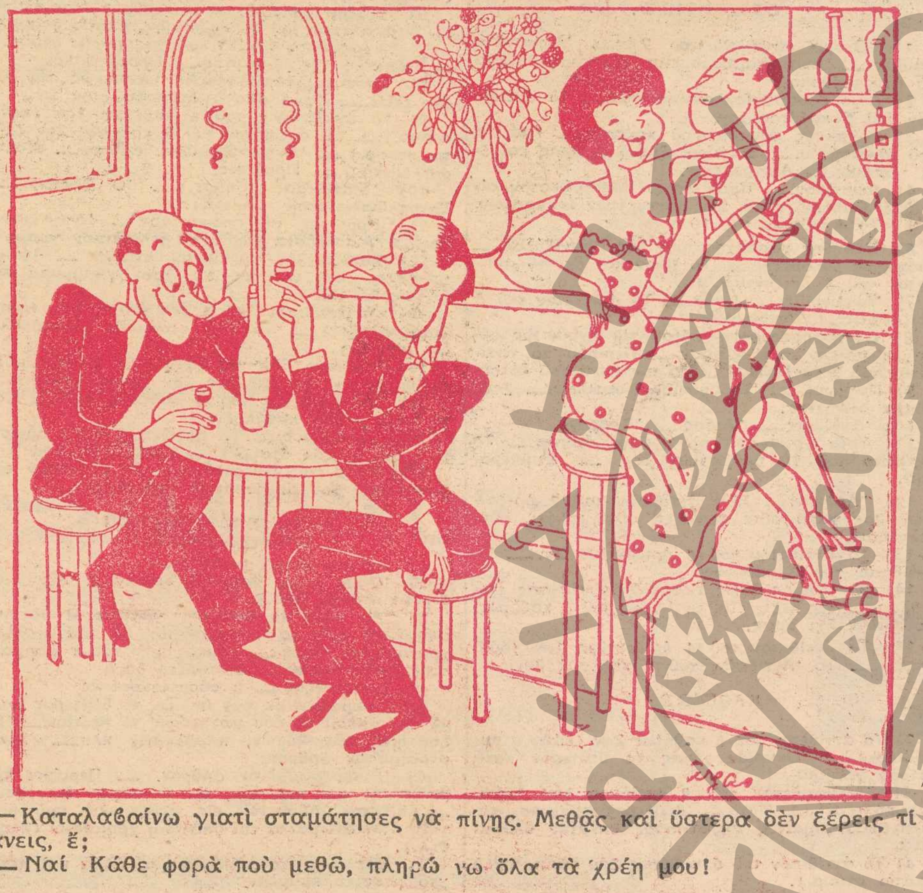

— Καταλαβαίνω γιατὶ σταμάτησες νὰ πίνῃς. Μεθᾷς καὶ ὕστερα δὲν ξέρεις τί κάνεις, ἔ;

— Ναί Κάθε φορὰ ποὺ μεθῶ, πληρώνω ὅλα τὰ χρέη μου!

Τὰ μερακια τοῦ Τσόκλη

’Αλικάκι

Μὰ το σταυρὸ ἔχεις γινῆ
πολύ... πετούμενη γυνὴ
ἤγουν δὲν ἔχεις ὅρια
καὶ διαρκῶς κατὰ τὶς δυὸ
τὰ κάνεις ὅλα ρημαδιὸ
μέσ’ στὰ ἑστιατόρια.

Τὰ παντα κανεις γῆς μαδιὰμ
μ’ αὐτὸν τὸν κύριο.. Σαρδὰμ
σὲ κιοῦπι Αἰγηνίτικο
καὶ μ’ ἕνα κᾶποιο μουσικὸ
κορόϊδο λίαν βολικὸ
παιδάκι... ἑφταμηνίτικο!

Καὶ θὰ χαρῶ, βρὲ ἀλεποῦ,
γιατὶ ἀπ’ τὸν καιρὸ ὁποὺ
σ’ ἐμένα καταστάλαξες
πστὲ δὲ μ’ ἄφησες ψιλὴ
κι’ ἀπὸ τὴν... τράκα τὴν πολλὴ
τὴν πίστη μου μοῦ... ἄλλαξες!

Ο ΤΣΟΚΛΗΣ

(Γιὰ τὴν ἀντιγραφὴ Μοὺλ - Πούλ)

Θὰ μπορουσε

’Εκεῖνος: Ἆρά γε θἄχω κι’ ἄλλη φορὰ τὴν εὐτυχία νὰ κάμω ἕνα ταξίδι μὲ μιὰ τόσο ὤμορφη γυναῖκα;

’Εκείνη: Θὰ μπορούσατε θαυμάσια νὰ κάμετε τὸ ταξίδι τοῦ γάμου μας!

‘Αρμένικη ποιησις

’Απάντησις

Εἶσαι μεάλος μπουνταλᾶς
γιαβροὺμ κουζοὺμ κὶρ - κὸρκ
σὲ δυὸ βντυμάντες ἔϊνες
ἀρμένικο... παπόρι.

Ὅλο τὸν κόσμο ἔφαες
’Ατήνα καὶ Περαία
καὶ μὲ ’Αγκόπη ἔλεες
πὼς ἔφυγα παρέα.

Σ’ ἐφημερίντα ἔγραψες
νὰ πάρῃ τὸ πανί του
καὶ γέλαα ἅμα ντιάβαζα
σελίδα πισινή του.

‘Ιστὲ μυαλὸ ντὲν ἔχεις ἴτι
χίλιες φορὲς σοῦ εἶπα
ὅτι τὰ γράφω ποίματα
μοντέρνα χωρὶς τσίπα.

Κι’ ἀφοῦ ἔϊνα ποιήτρια
ἅμα χωρὶς ταρίφα
ἐπῆα εἰς τὸ ἐκντρομὴ
ἀντάμα μέ... Ε-ΦΙ-ΦΑ!

ΚΑ·Ι·ΖΑΚ